

การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วย
วิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

ณอมศรี เหลาหา

16 ก.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา

กุมภาพันธ์ 2535

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

h 24125

181246

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอก
การมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการควบคุม

.....*เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย*..... ประธาน
(รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....*ทัศนากมล*..... กรรมการ
(อ.ทัศนากมล ทองภักดี)

คณะกรรมการสอบ

.....*เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย*..... ประธาน
(รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย)

.....*ทัศนากมล*..... กรรมการ
(อ.ทัศนากมล ทองภักดี)

.....*อ.ขจร สุขรังสรรค์*..... กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อ.ขจร สุขรังสรรค์)

บัณฑิตวิทยาลัย อนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

.....*สมพร บัวทอง*..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศ.ดร. สมพร บัวทอง)

วันที่...๕1...เดือน...กุมภาพันธ์...พ.ศ. ๒๕๓๕...

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความสามารถในการให้คำปรึกษา คำแนะนำ ความช่วยเหลือในการศึกษาค้นคว้า ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ จาก รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย อาจารย์ทัศนาศ ทอภักดี และอาจารย์ขจร สุบรังสรรค์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในพระคุณของท่านอาจารย์ดังกล่าวที่ให้ความเมตตากรุณาต่อผู้วิจัยด้วยดีตลอดมา จึงขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่าน เป็นอย่างสูง ไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ รศ.ดร.วิชัย คิสสระ และ ดร.ชุตินา เจียมศิริ ที่กรุณาให้คำแนะนำอันมีคุณค่า และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ Mr. Harry Colello ที่ได้กรุณาตรวจสอบและแก้ไขเครื่องมือในการทำวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ คณะครูอาจารย์ โรงเรียนสวະถิพิตยาสรพทุกท่านที่อำนวยความสะดวกระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ขอขอบใจนักเรียนโรงเรียนสวະถิพิตยาสรพทุกคนที่ให้ความร่วมมืออย่างดีในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขอขอบคุณ พี่ ๆ เพื่อน ๆ และน้อง ๆ เอกการมัธยมศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณสมัญญา ศรีคนานนท์ คุณปริยฉัตร พรหมศรี และคุณอัญชลีพร เตชะศิริกุล ที่ให้ความช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดระยะเวลาในการทำวิจัย

ขอขอบคุณ เพื่อนคู่คิด คุณนิพนธ์ เหลาหา เด็กชายแคน เด็กชายเข้ม เหลาหา ที่เสียสละ และเป็นแรงผลักดันอันสำคัญในการทำวิจัยครั้งนี้

คุณประโยชน์ใด ๆ ที่จะเกิดจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ บิดา มารดา ครูอาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่าน

ณอมศรี เหลาหา

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ.....	1
	คำนำ	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	5
	นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	11
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน.....	11
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน.....	14
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของ เฮวินส์.....	41
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบความสามารถทางการเขียน.....	58
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจ.....	64
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมนุษยสัมพันธ์.....	70
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	78
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	79
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	79
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	79
	การสร้างเครื่องมือและหาคุนภาพเครื่องมือ.....	80
	การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล.....	88
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	89
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	89

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
	สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
5	สรุป อภิปรายผล ข้อเสนอแนะ.....	101
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	101
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า.....	101
	วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	101
	การวิเคราะห์ข้อมูล.....	103
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า.....	103
	อภิปรายผล.....	103
	ข้อเสนอแนะ.....	108
	บรรณานุกรม.....	109
	ภาคผนวก.....	120
	ประวัติของผู้วิจัย.....	209

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงชนิดของสารที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน.....	21
2 แสดงเกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความ.....	63
3 แสดงแบบแผนการทดลอง.....	88
4 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง.....	95
5 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง.....	96
6 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนมนุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง.....	97
7 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทาง การเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	98
8 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	99
9 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยมนุษยสัมพันธ์ระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	100
10 แสดงคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	199
11 แสดงคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	200
12 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง.....	201
13 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง และหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม.....	202

ตาราง

14	แสดงคะแนนมนุษยสัมพันธ์ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง...	203
15	แสดงคะแนนมนุษยสัมพันธ์ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม...	204
16	แสดงคุณภาพของเครื่องมือทั้งฉบับของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์.....	205
17	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.	206
18	แสดงค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์.....	208

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงการให้รูปภาพและคำที่เป็นแนวทางในการเขียน.....	28
2 แสดงกระบวนการเขียน.....	45
3 แสดงวงจรของแรงจูงใจ.....	64
4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะทางด้านจิตพิสัย..	66

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

บทบาทของการศึกษาต่อชีวิตมนุษย์ในสังคมสมัยใหม่นั้น เป็นที่ยอมรับโดยปราศจากข้อโต้แย้งว่านอกเหนือจากปัจจัยสี่ประการที่เป็นความต้องการพื้นฐานของมนุษย์แต่เดิม การศึกษาได้กลายเป็นปัจจัยที่ห้าซึ่งช่วยให้นักมนุษย์มีการเรียนรู้ และพัฒนาตนเองให้เหมาะสมกับความต้องการและความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดเวลา โดยเฉพาะการศึกษาเพื่อพัฒนาทักษะทางด้านภาษา อันได้แก่การอ่านออกเขียนได้ให้เกิดขึ้นกับทุกคนนั้น เป็นความจำเป็นเร่งด่วนที่ทุกฝ่ายจะต้องให้ความสำคัญ เพื่อคุณภาพชีวิตของคนในชาติที่จะส่งผลต่อการพัฒนาประเทศต่อไป

การพัฒนาทรัพยากรบุคคลให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวจะเรียนรู้ภาษาประจำชาติเพียงภาษาเดียวนั้นไม่เพียงพอ จำเป็นจะต้องเรียนรู้ภาษาที่สามารถใช้สื่อสารกับสังคมอื่น ๆ ได้ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหนึ่งที่ยึดว่าเป็นภาษาสากล เพราะเป็นภาษากลางสำหรับชนต่างชาติต่างภาษาทั่วโลก เป็นภาษาที่ใช้ติดต่อกันระหว่างนานาชาติ ประเทศไทยก็ตระหนักถึงความจริงข้อนี้และยอมรับว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็น เพราะภาษาอังกฤษมิใช่เป็นเพียงภาษาที่ใช้พูดกับผู้อื่นเป็นเจ้าของภาษาเท่านั้น แต่ยังเป็นเหมือนกุญแจที่จะนำคนไทยไปสู่โลกกว้าง ทำให้เข้าถึงวิทยาการใหม่ ๆ ทำให้ทราบความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ทั่วโลก และเป็นสื่อวัฒนธรรมอันจะเป็นหนทางทำให้เกิดความเข้าใจอันดีกับนานาชาติด้วย

ฉะนั้นแนวเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ จึงมุ่งเน้นการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารโดยให้มีการพัฒนาทักษะทั้งสี่ด้าน คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ให้สัมพันธ์กันเพื่อให้นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ และทักษะการเขียนนับเป็นทักษะที่มีความจำเป็นต่อการสื่อสารเพราะการเขียนเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดความคิดเห็นของผู้พูดไปยังที่ต่าง ๆ ได้ นักการศึกษาหลายท่าน เช่น ไรเมส (Raimes, 1983 : 3) และอรุณี วิริยะจิตรา (Arunee Wiriya-chitra, 1983 : 34 - 41) กล่าวว่า ด้วยการเขียนเท่านั้นการติดต่อกับโลกภายนอกจึงจะทำได้ ในขณะที่การพูดจำเป็นต้องมีผู้ฟัง แต่ผู้อ่านนั้นจะพบได้ทุกหนทุกแห่งที่การไปรษณีย์ไปถึง หนังสือและนิตยสารก็หาง่ายกว่าแผ่นเสียง เทปและวิทยุ ส่วนในแง่ของการเรียนนั้น การเขียนจะช่วยทำให้นักเรียนนำโครงสร้างทางไวยากรณ์ สำนวน และคำศัพท์ที่เรียนไปแล้วมาใช้ให้ถูกต้อง ในขณะที่เขียนผู้เรียนมีโอกาสใช้ภาษา และเข้าไปเกี่ยวข้องกับภาษาใหม่ ในการแสดงออกทางความคิด

ตลอดจนการใช้สายตาและมือ อย่างประสานกันอันจะเป็นการส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ ยิ่งไปกว่านั้น การเขียนจะช่วยพัฒนาการอ่าน และการพูดให้ดีขึ้น และก่อให้เกิดความคงทนในการจำมากขึ้นด้วย

เท่าที่ปรากฏในปัจจุบัน ในบรรดาทักษะทั้งสี่ นักเรียนไทยมีปัญหาในการฝึกทักษะการเขียนมาเป็นอันดับหนึ่ง (รัตนาวดี โชติภพนิช, 2528 : 50) คือนักเรียนมีความสามารถในการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด นักเรียนมีความสามารถในด้านลีลาการเขียน และกลไกในการเขียนอ่อน แม้แต่ในสถานศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ก็ยังมีข้อบกพร่องในการเขียน คือไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะใช้ภาษาเป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร ไม่สามารถแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาเป็นภาษาเขียนได้ อีกทั้งยังมีความเบื่อหน่ายในการเขียนด้วย (อัจฉรา ชีวพันธ์, 2532 : 3) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บทุมวัน (2528 : 318 - 322) ; อุไร แฉล้ม (2522 : 35) และวิไล ชีวเจริญกุล (2523 : 107) ที่พบว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่นักเรียนมีความบกพร่องมากที่สุด คือนอกจากมีความบกพร่องในการใช้โครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ลีลาการเขียน เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำแล้ว ยังมีปัญหาทางด้านการสื่อสาร นักเรียนไม่สามารถแสดงแนวคิดเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจเจตนารมณ์ของผู้เขียนได้

อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 110) และบำรุง ไตรรัตน์ (2524 : 124) กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้การฝึกทักษะทางด้านการเขียนไม่ประสบผลสำเร็จเพราะครูใช้วิธีการสอนโดยการอธิบายและบรรยายมากที่สุด นักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนน้อยมาก ทำให้นักเรียนไม่ได้รับการฝึกอย่างจริงจัง และส่วนใหญ่นักเรียนเขียนโดยวิธีแปลจากภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่ไปเป็นภาษาอังกฤษคำต่อคำ ซึ่งตรงกับงานวิจัยของ ประสิทธิ์ นรสาวิต (2526 : 82) และ ประไพศรี ให้อยอง (2524 : 71) ที่พบว่า ส่วนใหญ่ครูยังยึดหนังสือเป็นหลักในการเรียนการสอน การเรียนภาษาอังกฤษคือการเรียนไวยากรณ์ ดังนั้นการเขียนในระดับมัธยมศึกษาเน้นหนักไปในทางเขียนเพื่อทบทวนบทเรียน การคัดลอกบทเรียน การทำข้อสอบเกี่ยวกับการเขียน ถึงแม้จะมีการเขียนโดยมีลักษณะข้อความต่อเนื่องอยู่บ้าง ครูก็เข้มงวดในการตรวจความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอนจนเกินไป จนทำให้นักเรียนวิตกกังวลว่าตนเองจะเขียนผิดอยู่เสมอ และเบื่อหน่ายการเขียนไปมาที่สุด (มาลี ศาคจันพงศ์, 2533 : 15)

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ได้ผลอย่างจริงจังนั้น ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนเป็นสำคัญในอันที่จะใช้หลักสูตรให้บรรลุเป้าหมาย โดยนำเอาลักษณะทางสังคมวิทยาและจิตวิทยามาผสมผสานเข้ากับความรู้ด้านภาษาและวิธีสอนของครู (Kalantzis, 1977 : 1321 - A) การเขียนมิใช่ความสามารถ

ในการเรียบเรียงไวยากรณ์ ศัพท์ สำนวน เท่านั้น แต่เป็นการถ่ายทอดประสบการณ์อย่างมีจุดหมาย การเรียนการสอนจะต้องเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ รองลงมาคือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนกับผู้สอน หรือผู้เรียนกับเพื่อนในชั้นเรียน ความสามารถในการกฎเกณฑ์ของภาษาเพียงอย่างเดียวไม่ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อความหมายได้ (สุภัทรา อักษรานูเคราะห์, 2532 : 7) ข้อเขียนที่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดที่สมบูรณ์และสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือข้อเขียนระดับข้อความต่อเนื่อง และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อสื่อความหมายโดยเน้นการใช้ภาษา จะทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนตัวภาษาไปได้พร้อม ๆ กัน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้จินตนาการและประสบการณ์มาเชื่อมโยงความคิดในการเขียน ดังนั้นทักษะการเขียนควรได้รับการสอนให้ต่อเนื่องจากทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการอ่าน ทักษะการฟัง (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย, 2531 : 93) ทั้งนี้ทักษะการเขียนจะช่วยให้ทักษะการอ่านดีขึ้นด้วย ประสบการณ์ด้านคำศัพท์ สำนวน และกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ จากการอ่านของผู้เรียน จะช่วยให้เข้าใจเลือกคำและเรียบเรียงประโยคดีขึ้น การฝึกปฏิบัติการเขียนบ่อยครั้งจะช่วยให้ทักษะการอ่านหรือการตีความจากสัญลักษณ์ดีขึ้น ดังนั้นความสามารถด้านการเขียนจึงมีความสัมพันธ์กับความสามารถด้านการอ่าน รวมทั้งการฟังและการพูดด้วย

เทคนิคการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องงานเขียนของครูเป็นองค์ประกอบสำคัญในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน ถ้าผู้เขียนมีความกังวลเรื่องคำศัพท์ ไวยากรณ์ และกลไกต่าง ๆ อยู่เสมอ ความคิดผู้เขียนจะหายไปทันที วอล์คเกอร์ (Walker, 1973 : 102) กล่าวว่าผู้เรียนไม่ชอบให้ผู้ตรวจแก้ไขข้อผิดพลาดทุกแห่ง นอกจากข้อผิดพลาดที่สำคัญเท่านั้น เพราะนอกจากจะทำให้ผู้เรียนงุนงงในการเขียนแล้ว ยังทำให้ผู้เรียนใช้ความพยายามมาศึกษาข้อผิดพลาดอย่างละเอียด จนทำให้ละเลยการฝึกภาษาด้านอื่น ดังนั้นผู้สอนจะต้องพิจารณาหาเทคนิค หรือวิธีการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องที่จะส่งเสริมความมั่นใจ และสร้างแรงจูงใจในการเขียนของผู้เรียนด้วย

แนวทฤษฎีการสอนเขียนที่กำลังเป็นที่สนใจอยู่ในขณะนี้ คือแนวทฤษฎีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (Process Approach) และวิธีสอนด้วยกระบวนการเขียนของเฮวินส์ เป็นอีกวิธีหนึ่งที่น่าสนใจให้นักเรียนได้ฝึกการเขียนข้อความต่อเนื่องอย่างเป็นธรรมชาติ โดยพัฒนามาจากกระบวนการที่นักเขียน ผลิตงานเขียนออกมา ซึ่งผ่านกระบวนการทั้ง 3 คือ กระบวนการวางแผนการเขียน ได้แก่ การตั้งจุดประสงค์ในการเขียน การกำหนดผู้อ่าน และการหาข้อมูลที่จะนำมาเขียน กระบวนการเรียบเรียงงานเขียน ได้แก่ การนำข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียงเป็นตัวอักษร เพื่อจะสื่อความคิดกับผู้อ่าน และสุดท้าย คือกระบวนการทบทวนแก้ไข ได้แก่ การอ่านทบทวนด้วยตัวเองแล้วแก้ไขจุดบกพร่อง หรือให้ผู้อื่นอ่านแล้วแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนนั้น จากนั้นจึงนำข้อคิดเห็นต่าง ๆ จากผู้อ่านมาปรับปรุงแก้ไขงานเขียนของตนเอง

การที่จะเปลี่ยนกระบวนการเขียนมาสู่กระบวนการเรียนการสอนนั้น ครูจะต้องจัดกิจกรรมเป็นขั้นตอนให้สอดคล้องกับกระบวนการทั้ง 3 นี้ โดยเฮวินส์ ได้จัดไว้ขึ้นก่อนการเขียน เพื่อให้ นักเรียนได้มีข้อมูล หรือแนวคิดเพื่อการเขียน ด้วยการจัดกิจกรรมให้นักเรียนฝึกทักษะการฟัง การพูด หรือการอ่านแล้วจึงมาสู่การเขียน หลังจากที่ย่านแล้วนักเรียนจะได้ผ่านการจัดกิจกรรมให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อที่จะให้นักเรียนแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่าน แล้วแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของเพื่อน ๆ จากนั้น นักเรียนนำงานเขียนของตนเองไปปรับปรุงแก้ไขหลายครั้งจนพอใจ

จากการที่นักเรียนได้รับการฝึกให้เกิดแนวคิดก่อนที่จะเขียนและการได้อ่าน และปรับปรุงงานเขียนหลาย ๆ ครั้งนี้จะทำให้นักเรียนพัฒนาความสามารถด้านการเขียน โดยเริ่มจากนักเรียนสามารถเขียนได้อย่างคล่องแคล่ว (Fluency) เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบ (Form) และความถูกต้องในด้านภาษา (correctness) ตามลำดับ และการที่นักเรียนได้ฝึกเขียนเหมือนกับที่นักเรียนเขียนจริงในชีวิตประจำวัน โดยไม่วิตกกังวลว่าจะกำลังอยู่ในระหว่างการเรียนการสอน รวมทั้งการได้ใช้ภาษาสื่อสารกันจริงในขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับ จะทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น และการที่นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอนและผู้เรียนด้วยกันเองตลอดเวลาจะส่งผลให้นักเรียนมีมนุษยสัมพันธ์เพิ่มขึ้นด้วย

ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น พบว่าแรงจูงใจ คือคุณที่จะไขไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ แรงจูงใจเป็นกำลังสำคัญที่จะตัดสินว่า ผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือไม่ (Littlewood. 1984 : 53) นักเรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงจะเป็นผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเรียน แม้กระทั่งนักเรียนที่ไม่มีความถนัดในการเรียนเลย แต่ถ้ามีแรงจูงใจก็จะสามารถเรียนภาษาได้โดยไม่ยากนัก (Jakobovit. 1971 : 85)

อีกประการหนึ่งมนุษยสัมพันธ์มีบทบาทในการปฏิบัติงานเป็นอย่างมาก ทั้งของหน่วยงานหรือองค์การ ตลอดจนการอยู่ร่วมกันในสังคม การสร้างบรรยากาศทางมนุษยสัมพันธ์ จึงเป็นปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของทุก ๆ คน (ชูชัย สมितिกร และสมชาย เตียวกุล : 6 ; อ้างอิงมาจาก Fulton. 1982) นอกจากนี้มนุษยสัมพันธ์ยังเป็นศาสตร์ที่มีประโยชน์ในการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมของมนุษย์ตั้งแต่ชุมชนจนถึงครอบครัว เพราะจะทำให้มนุษย์เรียนรู้ที่จะยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น และยอมรับบุคคลอื่นบนพื้นฐานของความเป็นมนุษย์เท่ากัน เรียนรู้ที่จะสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกันคนเก่งที่มีความสามารถสูง ถ้าขาดมนุษยสัมพันธ์ก็จะกลายเป็นบุคคลที่เปล่าประโยชน์ ฉะนั้นมนุษยสัมพันธ์จึงมีบทบาทอย่างยิ่งในการอยู่ร่วมกันของมนุษย์อย่างมีสันติสุข (พรตทิพย์ ศิริวรรณบุญ. 2527 : 4 - 5)

จากที่ได้มีการทดลองนำวิธีการสอนเขียน แบบเน้นกระบวนการมาพัฒนาความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนในต่างประเทศและผลปรากฏว่าประสบความสำเร็จ คือ นักเรียนมีความสามารถในการเขียน และมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่า วิธีสอนดังกล่าวจะส่งผลต่อ ความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ แตกต่างจากวิธีสอนตามคู่มือครูหรือไม่

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนเขียน ที่จะทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียน และส่งเสริมให้มีมนุษยสัมพันธ์เพิ่มขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร
ประชากรที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาณะทิพย์ยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 ที่เรียนวิชาหลัก 5 (อ 015) จำนวน 5 ห้องเรียน รวมนักเรียน 198 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง
กลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาณะทิพย์ยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 2 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 80 คน ได้จากการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากห้องเรียนกลุ่มประชากร 5 ห้องเรียน แล้วจับสลากเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน

3. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง เป็นเนื้อหาที่มีคำศัพท์ ไวยากรณ์ ที่มีความยากง่ายในระดับเดียวกับเนื้อหาในหนังสือ Odyssey Book III (อ 015) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียนสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาหลัก 5 ซึ่งมีเนื้อหา 3 ประเภท คือ

1. การเขียนเรื่องเล่า (recount) จำนวน 3 หัวข้อ คือ
 1. เขียนเล่าเหตุการณ์จากภาพชุด "The Fatso Rita"
 2. เขียนเล่าเรื่องจากการดูวิดีโอ "Quick Change"
 3. เขียนบรรยายภาพ "My village"
2. การเขียนแสดงความคิดเห็น (exposition) จำนวน 3 หัวข้อคือ
 1. เขียนจากการอ่านบทสนทนา "Fire"
 2. เขียนแสดงรายละเอียดจากการอ่านบทสรุปของเรื่อง "Abu Ali counts his donkeys"
 3. เขียนแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่าน "Three little pigs"
3. การเขียนรายงาน (report) จำนวน 3 หัวข้อ
 1. เขียนรายงานการปฏิบัติงาน "The Japanese lantern"
 2. เขียนรายงานการสังเกต "A snail"
 3. เขียนรายงานการสัมภาษณ์ "Your favorite superstars"

4. ระยะเวลาในการทดลอง

กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เวลาทดลอง 18 คาบ สัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 50 นาที เป็นเวลา 4 1/2 สัปดาห์

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

- 5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่วิธีการสอนซึ่งแบ่งออกเป็น 2 วิธี
 - 5.1.1 การสอนด้วยวิธีการกระบวนการเขียนของเฮวินส์
 - 5.1.2 การสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู
- 5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 5.2.1 ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ
 - 5.2.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
 - 5.2.3 ความมีมนุษยสัมพันธ์

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ หมายถึง การสอนที่มุ่งเน้นให้กระบวนการในการพัฒนาความคิดเพื่อการเขียน และให้นักเรียนฝึกการเขียนโดยผ่านขั้นตอนต่าง ๆ อย่างเป็นธรรมชาติ โดยจัดกระบวนการเป็นขั้นตอนตามวิธีของ เฮวินส์ (Hewins. 1986 : 219 - 223) ดังนี้คือ

1. ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting) เป็นขั้นตอนการปูพื้นฐานการเขียนของนักเรียน โดยให้ความรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์ แนวคิด สำนวนต่าง ๆ ด้วยการใช้ วิธีระดมหลังสมอง 3 วิธี โดยจะเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่ง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรูปแบบของงานเขียน คือ

1.1 ครูให้นักเรียนดูรูปภาพหรือวิดีโอเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน แล้วให้ นักเรียนช่วยกันบรรยายรูปภาพนั้น หรือเขียนเกี่ยวกับสิ่งที่ดูจากวิดีโอ ครูจดบันทึกคำศัพท์ลงบนกระดาน วิธีนี้ใช้กับรูปแบบการเขียนเล่าเรื่อง (recount)

1.2 ครูนำเรื่องสั้น ๆ หรือบทสรุปของเรื่อง มาให้นักเรียนอ่านแล้วให้เดาว่ารายละเอียดของเรื่องจะเป็นอย่างไร และจะจบอย่างไร โดยครูใช้วิธีตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ แนวคิดของนักเรียนจะได้จากการเดา และจินตนาการเรื่องนั้น ๆ แล้วครูจดบันทึกคำศัพท์บนกระดาน วิธีนี้ใช้กับรูปแบบการเขียนแสดงความคิดเห็น (exposition)

1.3 ครูตั้งประเด็น (Topic) หรือถามคำถามให้นักเรียนช่วยกันหาคำตอบหาคำศัพท์ และหาแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องหรือคำถามนั้น ๆ ครูทำหน้าที่บันทึกคำศัพท์ และแนวคิดนั้น ๆ ลงบนกระดาน วิธีนี้ใช้กับรูปแบบการเขียนรายงาน (report)

2. ขั้นการเขียนร่างครั้งที่ 1 (First draft)

2.1 นักเรียนนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดจากขั้นตอนที่ 1 มาเขียน โดยนักเรียนสามารถหาคำศัพท์ หรือเพิ่มเติมเรื่องราวของตนเอง ได้ตามความสามารถ

2.2 นักเรียนอ่านงานเขียนของตนเองแล้วจดคำศัพท์ หรือแนวคิดที่น่าสนใจสามารถเขียนเป็นภาษาอังกฤษได้

2.3 ครูและนักเรียนช่วยกันให้ความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ

2.4 นักเรียนปรับปรุงงานเขียนของตัวเอง

3. ขั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

3.1 ครูให้นักเรียน 2 - 3 คน อ่านงานเขียนของตนเองให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง แล้วครูให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับด้านเนื้อหาที่เขียน

3.2 ครูแสดงผลงานเขียนของครูโดยการฉายบนแผ่นใส แล้วอ่านให้นักเรียนฟัง

3.3 แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 4 คน แล้วให้นักเรียนแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่านพร้อมทั้งวิจารณ์งานเขียนที่อ่านด้วย

4. ขั้นการเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second draft)

นักเรียนปรับปรุงแก้ไขงานเขียนโดยใช้ข้อมูลการวิจารณ์จากครูและเพื่อน

5. ขั้นการอ่านตรวจเพื่อแก้ไข (Proofreading)

ครูให้นักเรียนอ่านบททวน และตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเอง โดยครูจะเป็นผู้บอกกฎเกณฑ์การตรวจ ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะของงานเขียนแต่ละครั้ง เมื่อนักเรียนตรวจเองแล้วให้เพื่อนนักเรียนช่วยตรวจ

6. ขั้นการเขียนครั้งสุดท้าย (Final draft)

นักเรียนแก้ไขข้อบกพร่องตามที่ได้รับการเสนอแนะในขั้นที่ 5 แล้วครูให้นักเรียนอ่านงานเขียนของตนเองให้เพื่อนฟัง หรือแสดงผลงานของนักเรียนบนป้ายประกาศ หรือจัดทำวารสารของห้องเรียน

2. วิธีสอนตามคู่มือครู หมายถึงการสอนตามแผนการสอนโดยให้นักเรียนได้รับการฝึกเขียนตามขั้นตอนการเรียนการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา โดยใช้เนื้อหาเดียวกันกับกลุ่มทดลอง ครูจะดำเนินการสอนตามลำดับขั้นต่าง ๆ ดังนี้

1. นำเข้าสู่บทเรียน

ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธี เช่นการตั้งคำถาม การใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ และใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจ และเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

2. แจ้งจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่า นักเรียนจะได้รับอะไรบ้างในการเรียนและนักเรียนควรจะได้มีการพัฒนาทางด้านพฤติกรรมการเขียนอย่างไร หลังจากเรียนในคาบนั้น ๆ แล้ว

3. ทบทวนความรู้เดิม

ครูทบทวนความรู้เดิมโดยการใช้คำถามหรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในเรื่องคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเรียน

4. เสนอบทเรียนใหม่

ครูสอนศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ โดยการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ และการสร้างสถานการณ์ ในการอธิบาย ชักถาม และให้ตัวอย่าง

5. ำให้แนวการเรียนรู้

ครูบอกแนวทางให้นักเรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตัวเอง โดยครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรม การถามคำถามเป็นการนำทางให้นักเรียนเกิดแนวคิด

6. ักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน

ักเรียนเขียนโดยนำความรู้เรื่องศัพท์ ลำนวน โครงสร้าง ไวยากรณ์ ที่เรียนมาโดยผ่านการทำกิจกรรมต่าง ๆ ข้างต้นมาเรียบเรียงเป็นงานเขียน

7. แจ้งผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานเขียนของักเรียน แล้วให้ข้อมูลย้อนกลับ ให้คำชมเชย และแก้ไขข้อบกพร่องของักเรียนในการใช้คำศัพท์ ลำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์

8. ประเมินผล

ครูประเมินผลได้โดยการดูจากผลงานและพัฒนาการทางการเขียน ของักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้ปฏิบัติ

9. ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน

ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติม หรือให้เล่นเกม

3. ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษา สำหรับการเขียนได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการลำดับความ ความคิด ได้ความชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์ และตัวสะกดถูกต้อง รวมทั้งมีความ สมบูรณ์ของการเขียน ซึ่งวัดได้โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและ ผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและหาคุณภาพแล้ว

4. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจอันเกิดจาก วิธีการสอนของครูที่จะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างแสดงพฤติกรรมทางด้านความต้องการ ความรู้สึก ลักษณะนิสัย ความพยายามที่จะส่งเสริมตนเองในด้านการเรียนภาษาอังกฤษให้ มีสัมฤทธิ์ผลสูง ซึ่งวัดได้ด้วยคะแนนจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ปรับปรุง มาจาก สุดา ชาติรินทร์ (2528 : 138 - 141) ; เบญจา สืบเสน (2530 : 94 - 96) และปองรัตน์ นิลคำ (2531 : 181 - 185) ซึ่งผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและหาคุณภาพแล้ว

5. มนุษย์สัมพันธ์ หมายถึง การกระทำของักเรียนต่อผู้อื่นในขณะดำเนินกิจกรรมกลุ่ม ำให้ไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยมีการกระทำที่แสดงออกถึงความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสาร และความรับผิดชอบต่อน้ำที่ทำงาน วัดได้โดยใช้แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งผ่านการตรวจจากผู้เชี่ยวชาญและหาคุณภาพแล้ว แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ มุ่งวัดบุคลิกภาพในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้คือ

ความใจกว้าง หมายถึง การแสดงออกถึงการรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่าง
จากตนหรือข้อวิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับตนได้ การกระทำที่สนับสนุนความก้าวหน้าของผู้อื่นการเสียสละ
เมื่อมีการขัดแย้งภายในกลุ่ม การให้ความเชื่อถือและไว้วางใจในความคิดและการกระทำของผู้อื่น

ความเห็นอกเห็นใจ หมายถึง การแสดงออกถึงการมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น ด้าน
กำลังกาย กำลังความคิดหรือกำลังทรัพย์ เมื่อเขาประสบความเดือดร้อน การควบคุมอารมณ์ได้
เหมาะสม

✓การติดต่อสื่อสาร หมายถึง การแสดงออกถึงการให้ความสนิทสนมเป็นกันเอง
กับผู้อื่นได้ง่าย การพูดคุยสนุกสนาน ตลกขบขัน การพูดและเคลื่อนไหวมีการยาตสุภาพอ่อนน้อม
การพูดในทางสร้างสรรค์ ไม่มุ่งทำลายผู้อื่น การพูดหรือการกระทำที่ทำให้เกิดความเข้าใจ
ในความคิดของกันและกัน การพูดประนีประนอมเพื่อลดความตึงเครียด

ความรับผิดชอบต่องานที่ทำงาน หมายถึง การแสดงออกถึงการเอาใจใส่
และขยันขันแข็งต่อการทำงาน และภาระหน้าที่ การอดทนต่อความเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบาก
ในการทำงาน การตรงต่อเวลา การรักษาคำพูด และคำมั่นสัญญา ความซื่อสัตย์สุจริต
มีความรอบคอบในการทำงาน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ค้นคว้าเอกสารที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์
4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบความสามารถทางการเขียน
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมนุษยสัมพันธ์

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

1.1 ความหมายของการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่นักเรียนไทย ให้ความสนใจน้อยที่สุด นักเรียนจะรู้สึกเป็นกังวลมาก เพราะเป็นทักษะที่จะต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องตามระเบียบแบบแผน เพราะถ้าเขียนผิดความหมายก็จะผิดไป หรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้ แต่หากได้ฝึกให้นักเรียนเขียนบ่อย ๆ ก็จะทำให้เห็นว่านักเรียนจะมีความก้าวหน้าในการใช้ภาษาได้

สำหรับความหมายการเขียนมีผู้นิยามไว้ดังนี้

ฟินอคเชียโร (Finocchiaro. 1958 : 130) กล่าวว่า การเขียนคือ ความคิดที่แสดงออกในลักษณะของตัวอักษร นักเรียนจะแสดงสิ่งที่มีอยู่ในใจ ประสพการณ์ ความคิดและอารมณ์ออกมาเป็นตัวอักษรเหล่านั้น

อาราพอฟ (Arapoff. 1967 : 119 - 120) กล่าวว่า การเขียนเป็นกระบวนการทางความคิด และยังได้ย้ำว่า ในขณะที่ทำการเขียน นักเขียนจะต้องตั้งจุดมุ่งหมายเอาไว้และพยายามเรียงลำดับความสำคัญให้เป็นไปตามขั้นตอน

แมคคริมอน (McCrison. 1976 : 3) กล่าวว่า การเขียนที่ดีจะต้องเป็นสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับเจตนาของผู้เขียน

แฮร์ริส (Harris. 1969 : 68 - 69) กล่าวว่า การเขียนคือความสามารถในการบูรณาการ

จากที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้ พอสรุปได้ว่าการเขียน คือ การเปลี่ยนภาษาพูดเป็นสัญลักษณ์ คือตัวอักษร ซึ่งจะต้องเลือกความคิด คำ ประโยคที่มีจุดหมายมาจัดประสบการณ์อย่างมีระเบียบเพื่อให้ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยมและสามารถสื่อสารได้

1.2 ความสามารถทางการเขียน

ความสามารถทางการเขียนภาษาต่างประเทศ หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเขียนได้อย่างคล่องแคล่วในสถานการณ์ทั่ว ๆ ไป รวมทั้งความสามารถในการใช้โครงสร้างของภาษา คำศัพท์และสัญลักษณ์ที่ใช้แทนภาษาพูด ผู้เขียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์และโครงสร้างของภาษาก่อนที่จะลงมือเขียนจริง ๆ (Oleva. 1969 : 5)

ลาโด (Lado. 1961 : 248) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือ ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียบเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้ ใช้แบบฟอร์มของการเขียนได้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ถ้อยคำ สำนวนอย่างถูกต้อง

แวลเลตต์ (Valette. 1977 : 217) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน เป็นความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกด และไวยากรณ์โดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญในด้านลีลาของภาษา

อาราพอฟ (Arapoff. 1975 : 233 - 237) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือความสามารถในการจัดรวบรวมความคิดต่าง ๆ ให้เป็นถ้อยคำที่สละสลวย เช่นเดียวกับเบอร์ท (Burt. 1975 : 292) ซึ่งกล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนแสดงให้เห็นถึงการจัดระเบียบความคิด ออกมาในรูปประโยคได้อย่างเหมาะสม

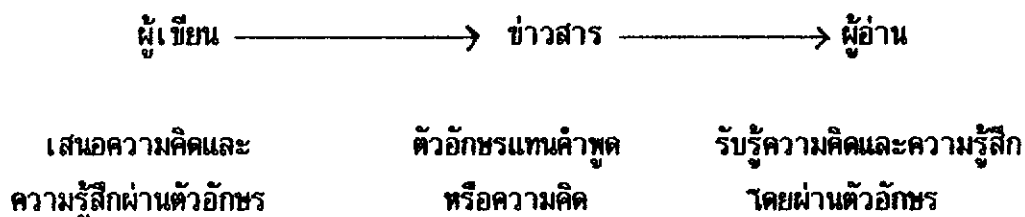
แพตตี้ (Patty. 1985 : 182 - 226) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียน คือความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวาง และพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียง ความคิด ให้เป็นประโยค เป็นข้อความสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

กล่าวโดยสรุปจะเห็นว่า ความสามารถทางการเขียน คือความสามารถในการใช้คำศัพท์ การสะกดคำ โครงสร้างไวยากรณ์ และสำนวนต่าง ๆ ตลอดจนเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความได้อย่างเหมาะสม

1.3 องค์ประกอบของการเขียน

ทักษะการเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ต้องใช้ความคิด และความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่าทักษะอื่น ๆ ในการเขียนแต่ละครั้ง ผู้เขียนจำเป็นต้องวางแผนว่าจะเสนอแนวคิดอะไร

และควรจะเสนอในรูปแบบใด ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านได้เข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้ การเขียนจึงถือเป็นระบบสื่อสารอย่างหนึ่งที่ผู้เขียนจะส่งข้อมูลไปถึงผู้อ่านดังนี้ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 92)

สำหรับองค์ประกอบของการเขียนนั้น แฮร์ริส (Harris. 1969 : 68 - 69) กล่าวว่า การเขียนโดยทั่วไปจะต้องมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

1. เนื้อหา (content) ได้แก่ เนื้อหาสาระที่จะใช้ในการเขียน
2. การวางรูปแบบ (form) ได้แก่ การวางรูปแบบในการจัดเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ (grammar) ได้แก่ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ให้ถูกต้อง และสื่อความหมายได้
4. สลีลา (style) ได้แก่ การเลือกโครงสร้าง การเลือกคำและสำนวนต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายเฉพาะ หรือเพื่อทำให้เกิดอรรถรส
5. กลไกในการเขียน (mechanics) ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน เช่น การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้ตัวอักษรตัวใหญ่ถูกต้องตามเกณฑ์ของภาษานั้น ๆ

ส่วนฮีตัน (Heaton. 1975 : 138) กล่าวว่า องค์ประกอบของการเขียน คือ ความสามารถในการใช้ไวยากรณ์ของภาษาได้ถูกต้อง (grammatical skills) ความสามารถในการเลือกใช้ประโยค และใช้ภาษาได้ อย่างเหมาะสม

(stylistic skills)

ความสามารถในการใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้อักษรตัวพิมพ์ หรือตัวเขียนใหญ่ (mechanical skills)

ความสามารถที่จะเขียนได้ตามความคิดและลำดับความคิดนั้น ๆ อย่างสมเหตุสมผล (judgement skills)

จากข้อคิดเห็นต่าง ๆ สรุปได้ว่า การเขียนที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบสำคัญในอันที่จะทำให้การเขียนนั้น สามารถสื่อความหมายได้อย่างสมบูรณ์และถูกต้อง องค์ประกอบเหล่านี้ ได้แก่ จุดมุ่งหมายของการเขียน การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ความรู้เรื่องศัพท์ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ และการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ รวมทั้งการจัดลำดับความคิด การเรียบเรียงเนื้อความให้สอดคล้องต่อเนื่องกัน ทำให้ผู้อ่านเข้าใจ ตรงตามเจตนารมณ์ของผู้เขียนได้

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน

2.1 ปัญหาการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

ในปัจจุบันวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ มุ่งที่ประโยชน์ในการสื่อสารเป็นสำคัญ มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ หรือสามารถฟังหรืออ่านได้เข้าใจ และสามารถพูด หรือเขียนให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตรงตามที่ต้องการ การสอนเขียนจึงได้รับความสนใจมากขึ้น

แต่จากงานวิจัยพบว่า ในบรรดาทักษะทั้งสี่นั้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่นักเรียนไทยมีปัญหามากที่สุด รัตนาวดี โชติภพนิช (2528 : 50) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตรามคำแหงปีการศึกษา 2527 โดยเปรียบเทียบนักเรียนที่เรียนโปรแกรมต่างกัน พบว่าเมื่อพิจารณาทุกทักษะแล้ว นักเรียนทุกโปรแกรมการเรียนมีคะแนนเฉลี่ยในทักษะการเขียนต่ำที่สุด คือเมื่อคิดเป็นร้อยละ นักเรียนจะมีคะแนนดังนี้

ทักษะการฟัง	73.27
ทักษะการพูด	69.82
ทักษะการอ่าน	63.33
ทักษะการเขียน	61.75

ในด้านทักษะการเขียนนั้น นักเรียนมีปัญหาในด้านไวยากรณ์ สัทภาษา การเลือกใช้คำ และการเรียบเรียงข้อความ

ผลการวิจัยของ อุไร แฉล้ม (2522 : 35) ก็เช่นเดียวกันคือพบว่านิสิต นักศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครูมีความสามารถในการเขียนต่ำในทุก ๆ ด้าน

จากการศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา
สมบูรณ์ วิทยาวิบูลย์ (2528 : 111 - 114) พบข้อบกพร่องในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ข้อบกพร่องในการใช้คำและโครงสร้าง นักศึกษามีข้อบกพร่องในการใช้คำกริยา
เป็นอันดับสูงสุด รองลงมาคือข้อบกพร่องในการใช้คำศัพท์ การใช้คำนำหน้าคำนาม การใช้
คำบุพบท การใช้กาล การเรียงลำดับคำ การใช้อนุประโยคโดยมีประโยคหลัก การใช้คำพ้องเพื่อย
การใช้คำเชื่อม

2. ข้อบกพร่องในด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย สาเหตุมาจาก

2.1 นักศึกษาแปลคำมาจากภาษาไทย เช่น ประโยคภาษาไทย "เขานอนอยู่
บ้านเลขที่ 52 ซอยอโศก" ประโยคภาษาอังกฤษ "He rests at 52 soi Asok"

2.2 นักศึกษามีความสับสนในเรื่องของคำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน เช่น
คำ

"learn" - "study"

"say" - "speak"

"make" - "do"

2.3 นักศึกษาขาดความรู้เกี่ยวกับภาษาสุภาพ เช่น นักศึกษาจะใช้ ประโยค
"What do you want? แทนประโยค "What can I do for you ? หรือ "May I help
you?"

2.4 นักศึกษาขาดความรู้ในการใช้สำนวนภาษาให้สอดคล้องกับบริบท เช่น
ประโยค "Thailand is interesting because there is good weather" เป็น
ประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่ไม่เหมาะสมกับบริบท ควรเป็นประโยค "Thailand
is interesting because the weather is good"

สำหรับในระดับมัธยมศึกษา วนิดา เพ็ญกิ่งกาญ (2531 : 110) พบว่าในการใช้
เทคนิคต่าง ๆ ในการสอนเขียนนั้น ปัญหาที่พบบ่อย ๆ คือ

1. นักเรียนไม่แม่นยำนในเนื้อหา โครงสร้างไวยากรณ์
2. นักเรียนรู้จำนวนคำศัพท์น้อย
3. นักเรียนมักจะสะกดคำไม่ถูกต้อง
4. นักเรียนมักจะเขียนประโยคโดยแปลจากสำนวนภาษาไทย
5. ครูใช้เวลามากในการตรวจแบบฝึกหัด
6. ครูขาดแบบฝึกหัดที่จะนำมาให้นักเรียนฝึกเขียน
7. นักเรียนมีทัศนคติไม่ดีต่อการเขียน

ส่วนสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องเหล่านี้มาจากหลายประการ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน ทำการศึกษาในปี 2528 พบว่ามาจาก (มศว. ปทุมวัน. 2528 : 318 - 322)

1. ด้านครูผู้สอน

1.1 ด้านครูผู้สอน ครูขาดความรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษ ด้านวิธีสอน ด้านการใช้หลักสูตร และวัสดุทัศนูปกรณ์ รวมทั้งด้านการวัดและประเมินผล อีกทั้งครูมีภาระงานมาก ทั้งด้านการสอนและด้านอื่น ๆ ครูขาดการศึกษาเพิ่มเติม และขาดการร่วมมือกันแก้ไขปัญหา

1.2 ด้านนักเรียน นักเรียนขาดทักษะทั้ง 4 ในการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนในชั้นนี้มากเกินไป นักเรียนมองไม่เห็นประโยชน์ของวิชาภาษาอังกฤษ เพราะไม่มีโอกาสใช้ในชีวิตประจำวัน รวมทั้งนักเรียนในชั้นนี้มากเกินไป ทำให้ไม่กล้าแสดงออก และไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรม

1.3 ด้านวิธีสอน ครูใช้ภาษาไทยในการสอนเป็นส่วนใหญ่ เช่นการแปลและครูสอนทักษะทั้ง ฟัง พูด อ่าน เขียน ไม่สัมพันธ์กัน รวมทั้งครูไม่คิดแปลงวิธีฝึกทักษะให้เหมาะสมกับความสามารถของนักเรียน

1.4 ด้านหลักสูตรและแบบเรียน เนื้อหาและกิจกรรมในหลักสูตรไม่ส่งเสริมให้นักเรียนนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน และมีเนื้อหามากเกินไป อีกทั้งยังมีการฝึกทักษะ ให้ครบทั้ง 4 ทักษะ ในแบบเรียน

1.5 ด้านวัสดุทัศนูปกรณ์ โรงเรียนขาดวัสดุทัศนูปกรณ์ ที่ทันสมัย และเหมาะสมกับบทเรียน

1.6 ด้านการวัดและประเมินผล ครูขาดความเข้าใจในการทดสอบ และการทดสอบไม่สัมพันธ์กับวิธีสอน

สรุป สาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนไทยไม่ประสบผลสำเร็จในทักษะการเขียน คือ

1. วิธีสอน คือ ครูใช้วิธีสอนที่ไม่สร้างแรงจูงใจให้นักเรียนมีความต้องการที่จะเขียน สภาพการเรียนการสอนเขียนที่ผ่านมาเป็นการลอกคำ ประโยคต่าง ๆ จากกระดาน การทำแบบฝึกหัดทางไวยากรณ์ การตอบคำถามเกี่ยวกับการอ่าน การแปลภาษาหนึ่งเป็นภาษาหนึ่ง และการเขียนเรียงความ ทั้งเขียนแบบเติมคำ เขียนเป็นประโยคและเขียนเอง โดยมีการให้คำศัพท์และโครงสร้างก่อนการเขียน (สุภัทรา อักษรานูเคราะห์. 2532 : 107) ดังจะเห็นได้ว่า ถึงแม้ว่านักเรียนจะมีโอกาสฝึกเขียนในลักษณะข้อความต่อเนื่องอยู่บ้าง แต่ครูมักจะให้นักเรียนแต่งความแบบเสรีเป็นส่วนใหญ่ ผลจากการเขียนคือ จะปรากฏข้อผิดพลาดมากมาย ข้อผิดพลาด

นั้นจะมีทั้งทางด้าน การใช้ศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และตัวสะกด สิ่งเหล่านี้ จะทำให้ครูผู้สอนเกิดความท้อใจ ในขณะเดียวกัน เมื่อนักเรียนพบข้อผิดพลาดเหล่านี้ จะเกิดความเบื่อหน่าย และเสียกำลังใจ ในการแต่งความครั้งต่อ ๆ ไป (วนิดา เพ็ญกิ่งกาณณ์. 2531 : 14 ; อ้างอิงมาจาก สุภัณฑา ศุภนิล. 2514) และ ชุรินทร์ อุ่นพิกุล (2524 : 74) พบว่า ครูภาษาอังกฤษร้อยละ 54.54 มีวิธีสอนเขียนโดยให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ส่วนวิธีอื่น ๆ มีครูใช้ในจำนวนที่ต่ำ นอกจากนั้น บำรุง ไตรรัตน์ (2524 : 50) ยังกล่าวว่า สาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนไทยเขียนผิดมากคือ การแปลจากภาษาแม่ ไปเป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งส่งผลให้ครูและนักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเขียน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูนั้นยังยึดครูเป็นจุดศูนย์กลาง โดยครูทำหน้าที่อธิบายความรู้ใหม่ และนักเรียนมีบทบาทในการเป็นผู้รับความรู้เท่านั้น และในขณะสอนครูใช้ภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ โดยให้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพียงร้อยละ 10.03 เท่านั้น จึงทำให้นักเรียนใช้ภาษาไทยตามครูไปด้วย ส่วนการใช้ภาษาอังกฤษเป็นการใช้ภาษาตามครู (ประสิทธิ์ นรศาสตร์. 2526 : 82)

2. เทคนิคการตรวจผลงานเขียน การสอนเขียนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนไทย ไม่ว่าจะเป็นระดับใดก็ตาม ครูมักพบปัญหาในการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียนอยู่เสมอ เพราะการเขียนภาษาที่มีไวยากรณ์ต้องพบข้อผิดพลาดมากมาย วิธาดา สินประจักษ์ผล (2530 : 1) กล่าวว่า เท่าที่ปฏิบัติกันมาเป็นเวลานาน ครูสอนภาษาอังกฤษจะใช้วิธีให้นักเรียนเขียนแล้วนำผลงานนั้นมาตรวจแก้ไข ไม่ว่าจะเป็นข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ ความต่อเนื่องของเนื้อหา ครูต้องเสียเวลาในการตรวจงานแต่ละครั้งมาก นักเรียนก็ไม่สบายใจที่เห็นผลงานของตนกลับคืนมาในสภาพที่เต็มไปด้วยรอยแก้ จะเห็นได้ว่าการตรวจด้วยวิธีนี้ นอกจากจะทำให้เสียเวลามากมายแล้ว ยังไม่ช่วยให้นักเรียนเกิดการพัฒนาทักษะการเขียนขึ้น และยังเป็นการสร้างความกดดันให้นักเรียนด้วย

3. นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีกับการเขียน คือ ทั้งครูและนักเรียนต่างมีความเห็นว่าการเขียนเปรียบเสมือนยาขมหม้อใหญ่ ถ้าหลีกเลี่ยงได้ก็จะเป็นการดี สาเหตุอาจจะมาจาก 2 ข้อแรก คือ วิธีการสอนและการตรวจงานเขียน ส่งผลให้นักเรียนมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเขียน นอกจากนั้นครูยังมีความเห็นว่า การเขียนเป็นทักษะที่ยากมีความสลับซับซ้อน และควรมีการสอนในระดับสูงเท่านั้น นักเรียนควรมีพื้นฐานความรู้สูงเสียก่อนจึงจะเริ่มหัดเขียนเรียงความได้ แต่อันที่จริงแล้ว การเขียนเป็นทักษะที่ต้องอาศัยการฝึกฝน ถ้าได้เริ่มเขียนเร็วเท่าใดนักเรียน

ก็จะมีโอกาสฝึกเขียนได้มากเท่านั้น และสามารถเขียนได้ดีตามไปด้วย (White. 1989 : 176) แต่ครูจะต้องจัดกิจกรรมมาให้เหมาะสม และจูงใจให้นักเรียนเขียน

2.2 จุดมุ่งหมายในการสอนเขียน

ไรมส์ (Raimes. 1987 : 36 - 41) กล่าวถึงการสอนเขียนที่ผ่านมามีว่า ครูผู้สอนให้นักเรียนเขียนก็เพื่อจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. เขียนเพื่อเป็นการเสริมแรง (writing for reinforcement) เป็นการฝึกให้นักเรียนเขียนเพื่อเป็นการเสริมแรงสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว การเขียนแบบนี้เป็นการฝึกรูปแบบของภาษา ฝึกการใช้ภาษาให้ถูกต้อง เช่น ให้นักเรียนลอกประโยคหรือข้อความสั้น ๆ ให้เติมคำลงในประโยคให้สมบูรณ์ หรือให้เขียนประโยคใหม่เปลี่ยนจากประโยคบอกเล่าเป็นปฏิเสธ เป็นต้น

2. เขียนเพื่อเป็นการฝึกฝน (writing for training) แบบนี้คล้ายกับการเขียนเพื่อเป็นการเสริมแรง แต่ต่างกันที่ว่าการเขียนแบบนี้ไม่จำกัดแค่เฉพาะการฝึกในเรื่องโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เรียนไปแล้ว การเขียนแบบนี้นักเรียนจะเขียนในระดับข้อความที่ยาวกว่าประโยค แต่จะเขียนภายในขอบเขตที่ครูหรือตำราเรียนกำหนดไว้ให้ ตัวอย่างการเขียนแบบนี้ ได้แก่ การรวมประโยค (sentence combining) การเขียนเรียงความแบบควบคุม (controlled composition)

3. เขียนเพื่อเป็นการเลียนแบบ (writing for imitation) เป็นการเขียนโดยครูผู้สอนภาษาที่สอนใช้วิธีให้แบบอย่างของเนื้อหาหรือรูปแบบ เป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเขียนให้นักเรียนคุ้นเคยกับรูปแบบของการใช้คำ และการเรียบเรียงถ้อยคำ เช่น ให้นักเรียนฟังเรื่องแล้วเขียน หรือให้นักเรียนเขียนเรียงความตามที่ครูแนะให้

4. เขียนเพื่อการสื่อสาร (writing for communication) เนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษเน้นที่การสื่อความหมาย ครูผู้สอนเขียนจึงเปลี่ยนจากการเน้นที่ความถูกต้องของรูปแบบมาให้ความสำคัญกับจุดประสงค์ของผู้เรียน และผู้อ่านงานเขียน ตัวอย่างการเขียนแบบนี้ ได้แก่ การที่ครูกำหนดสถานการณ์ บอกเนื้อหา และจุดประสงค์ให้นักเรียนเขียนเพื่อสื่อความหมายให้อีกคนหนึ่งเข้าใจ เช่น ให้นักเรียนคนหนึ่งเขียนบอกลักษณะการกระทำบางอย่างให้อีกคนหนึ่งอ่านและวาดผังตาม

5. เขียนเพื่อฝึกความคล่องแคล่ว (writing for fluency) ในการสอนไม่ว่าครูผู้สอนจะมุ่งที่ความคล่องแคล่วหรือความถูกต้องในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นเรื่องที่ถกเถียงกันมานานแล้วก็ตาม แต่จุดมุ่งหมายของการฝึกให้นักเรียนเขียนก็เพื่อพัฒนาความคล่องแคล่ว เช่น การเขียนร่าง (draft)

6. การเขียนเพื่อการเรียน (writing for learning) การเขียนเพื่อการเรียน จะครอบคลุมจุดมุ่งหมายทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว การเขียนเพื่อการเรียน เน้นที่เนื้อหา ไม่ใช่วิทยาการ หรือรูปแบบ การเขียนแบบนี้ได้แก่ การเขียนเรื่อง เขียนตอบคำถาม เขียนย่อเรื่องที่อ่าน

ส่วน พินคัส (Pincas. 1982 : 2 - 4) กล่าวว่า การสอนเขียนควรจะเป็นไปตาม จุดมุ่งหมายหลัก 3 ประการ คือ

1. ขอบข่ายของการสอนเขียนจะต้องกว้าง มีการฝึกให้นักเรียนได้เขียนภาษาอังกฤษ ในรูปแบบต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่ทั่วไป เช่น การเขียนบันทึกส่วนตัว เขียนจดหมาย เขียนประกาศ โฆษณา เป็นต้น ไม่ใช่ว่าจะฝึกให้นักเรียนเขียนแต่เรียงความตามที่เคยสอนมา

2. ควรจะเป็นการเขียนเพื่อการสื่อสารที่ใช้กันอยู่ในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด

3. การสอนเขียนควรมุ่งที่จะฝึกทักษะต่าง ๆ ที่จำเป็นในการเขียน เช่น การสร้าง ประโยค การใช้คำเชื่อมถ้อยคำ การเสนอความคิด การใช้ภาษาที่เป็นแบบแผน

จากจุดมุ่งหมายของการสอนเขียนดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการสอนเขียนเป็นสิ่งจำเป็น อย่างยิ่ง ในการสอนเขียนผู้สอนจะต้องคำนึงถึงจุดมุ่งหมายต่าง ๆ เหล่านี้ และต้องให้นักเรียน ได้รับการฝึกทักษะการเขียนอย่างถูกต้องและเป็นไปตามขั้นตอน ผู้สอนจะคิดสรุปง่าย ๆ ไม่ได้ ว่าถ้าผู้เรียนมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ คำศัพท์ จะสามารถเขียนประโยคภาษาอังกฤษได้ ผู้เรียน ต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่าง ๆ ที่จะออกมาในรูปประโยคเพื่อประกอบกันเป็น เนื้อหาที่เป็นที่ยอมรับในกลุ่มของเจ้าของภาษา

2.3 ข้อควรพิจารณาเกี่ยวกับการสอนทักษะเขียน

ถึงแม้ว่าการเขียนเป็นทักษะการแสดงออก (productive skill) เหมือนกับทักษะพูด แต่ก็มีลักษณะที่แตกต่างกันอยู่หลายประการ (Raines. 1983 : 4 - 5) คือ

1. การเรียนการสอนที่เน้นเรียนได้จากบ้าน แต่การเรียนการสอนที่เน้นจะเรียนอย่างเป็นเรื่องเป็นราวที่โรงเรียน

2. ภาษาพูดมีความแตกต่างกันตามลักษณะของบุคคล กลุ่มคนหรือสังคม แต่ภาษาเขียน จะต้องมีความถูกต้องทางไวยากรณ์เป็นหลัก

3. ผู้พูดใช้เสียงสูง ต่ำ หนักเบา และจังหวะตลอดจนลีลาท่าทางการถ่ายทอด ความคิด ส่วนผู้เขียนจะเรียบเรียงตัวอักษรเพื่อการแสดงออกทางการสื่อสาร

4. ผู้พูดใช้การหยุด และเสียงสูงต่ำในประโยค แต่ผู้เขียนใช้เครื่องหมายวรรคตอน

5. ผู้พูดใช้การเปล่งเสียง แต่ผู้เขียนใช้การสะกดคำ

6. ผู้พูด พูดได้โดยไม่ต้องเตรียมตัว แต่ผู้เขียนต้องเตรียมตัว ตรวจสอบและแก้ไขจนพอใจได้

7. ผู้พูด พูดกับผู้ฟังซึ่งอยู่ตรงหน้า ซึ่งผู้ฟังอาจแสดงออกด้วยการรับคำแสดงความสงสัยหรือขัดจังหวะ หรือซักถามระหว่างการฟังได้ แต่ผู้อ่านไม่มีโอกาสทำอย่างนั้นได้ ผู้เขียนจึงต้องถ่ายทอดข้อมูลที่น่าสนใจและถูกต้องเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้อ่านให้อ่านข้อเขียนนั้น ๆ ไปจนจบ

8. ภาษาพูดใช้ภาษาที่ฉะฉานเป็นทางการและซ้ำความไปมาได้ แต่การเขียนใช้ภาษาที่เป็นทางการและมีความสมบูรณ์ในตัวเองมากกว่า

9. ผู้พูดจะใช้ประโยคง่าย ๆ เชื่อมด้วย and และ but แต่ผู้เขียนใช้ประโยคที่ซับซ้อน โดยมีคำเชื่อมที่ยากขึ้น เช่น however, who และ in addition เป็นต้น นอกจากนี้ผู้สอนควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ด้วย คือ

1. ผู้เรียนควรคุ้นเคยกับรูปแบบภาษาเขียนหลาย ๆ แบบ ทั้งนี้ถ้าผู้เรียนเห็นแต่บทสนทนาหรือการเขียนแบบเล่าเรื่อง ผู้เรียนก็ไม่สามารถเขียนจดหมายหรือรายงานได้ ดังนั้นจึงควรอธิบายรูปแบบการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น แบบเล่าเรื่อง (narrative) แบบบรรยาย (descriptive) เป็นต้น

2. ผู้เรียนจะต้องทราบวาทะโลกต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเมื่อไรบ้าง เช่น การเขียนตัวอักษร กฎการเรียบเรียงประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้คำสัมพันธ์ความ (discourse markers) ต่าง ๆ เป็นต้น

3. ผู้เรียนควรได้เขียนสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตจริง เพื่อจะช่วยให้เกิดแรงจูงใจและเห็นความสำคัญที่จะเขียนเพราะจะต้องใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

4. ผู้สอนจะต้องตระหนักในหลักการที่ว่า การเขียน คือ การเขียนข้อเขียนที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ไม่ใช่เขียนแต่เพียงประโยคเดียว ๆ เท่านั้น ผู้เขียนจะต้องเขียนเพื่อสนองจุดประสงค์ของตนและผู้อ่าน

5. ผู้สอนควรเปลี่ยนบทบาทจากผู้ชี้นำและผู้ตรวจข้อสอบมาเป็นผู้อ่าน และช่วยวิจารณ์กับร่างของผู้เขียนแทน และเปลี่ยนลักษณะการทำงานระหว่างผู้สอนกับผู้เรียนตัวต่อตัวมาเป็นผู้สอนและผู้เรียนหลาย ๆ คน และผู้เรียนกับผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการทำงานด้วยตนเอง

ในการสื่อสารจริงส่วนมากจะมีความสามารถในการผลิตสารต่ำกว่าความสามารถในการรับสาร ดังนั้นในการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร ควรให้ผู้เรียนผลิตสารในรูปแบบของสารที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันเพื่อที่ผู้เรียนจะได้นำการเรียนรู้ในชั้นเรียนตนไปใช้จริงนอกชั้นเรียนได้

ชนิดของสารที่ใช้จริงในชีวิตประจำวันซึ่งเหมาะสมกับผู้เรียนภาษา เพื่อให้มีความสามารถใช้ภาษาในระดับปานกลาง มีดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตาราง 1 ชนิดของสารที่ใช้จริงในชีวิตประจำวัน

ชนิดของสารที่ใช้ในการเขียน	ชนิดของสารที่ใช้ในการพูด
- เขียนแผนภูมิ ตาราง - เขียนโน้ตย่อ - กรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ เช่น แบบสอบถาม ใบสมัครงาน ใบสมัครเรียนต่อ - เขียนบันทึกข้อความ - เขียนจดหมายส่วนตัว จดหมายธุรกิจง่าย ๆ - เขียนโทรเลข โทรสาร - เขียนโฆษณาต่าง ๆ - เขียนคำสั่ง วิธีดำเนินการ - เขียนสรุป - เขียนเรื่องเล่าง่าย ๆ	- การพูดแบบเผชิญหน้ากัน - การพูดทางโทรศัพท์ - การกล่าวรายงานสรุป - การแสดงความคิดเห็นทั้งเชิงเห็นด้วยและโต้แย้ง

2.4 วิวัฒนาการและแนวโน้มใหม่ในการสอนเขียน

สำหรับแนวทาง (Approach) สำหรับการสอนเขียนนั้น ได้มีการพัฒนาแนวทางในการสอนออกไปหลายรูปแบบตามความนิยมของกาลสมัย หากจะสรุปโดยสังเขปแล้ว แนวการสอนเขียนที่ได้มีการนำไปใช้ในการเรียนการสอนมีดังต่อไปนี้ (Raimes. 1983 : 6 - 11)

1. The Controlled - to Fries Approach

ในปี ค.ศ. 1950 - 1960 แนวการสอนฟัง พูด (The audio-lingual approach)

ได้รับความนิยมนมากในโรงเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การพูดเป็นตัวสำคัญ ส่วนการเขียนเป็นตัวเสริมให้เกิดการพูด เพราะการเขียนต้องประกอบด้วย ความรู้ทางไวยากรณ์ และการเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (grammatical syntactic forms) ครูที่สอนภาษาต่างประเทศจึงเน้นให้ผู้เรียนมีความรอบรู้ทางไวยากรณ์ ลำดับขั้นของการสอนเขียนตามแนวนี้นี้ มีดังนี้

- ครูให้แบบฝึกหัดเกี่ยวกับการแต่งประโยค
- ให้อตัวอย่างข้อความเป็นอนุเจต (paragraph) และสอนไวยากรณ์ที่ต้องนำไปใช้ในการเขียน เช่น การเปลี่ยนแปลงประโยคคำถามเป็นประโยคบอกเล่า การเปลี่ยนปัจจุบันกาล (Present Tense) การเปลี่ยนพหูพจน์ (Plural) เป็นเอกพจน์ (Singular) การรวมประโยค (Combining Sentences) นักเรียนจะเขียนเรียงความ (composition) แบบระมัดระวังให้เกิดผลทางไวยากรณ์น้อยที่สุด เพราะถูกจำกัดโอกาสในการแสดงความผิดพลาด เนื่องจากการสอนแบบนี้เน้นความถูกต้อง (Accuracy) มากกว่าความสามารถในการสื่อความหมายหรือแสดงแนวคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2. The Free Writing Approach

ครูและนักเรียนบางคนเน้นที่ปริมาณของการเขียนมากกว่าคุณภาพ ดังนั้นแนวการสอนเขียนแบบนี้จึงเกิดขึ้นมา โดยครูจะให้หัวข้อการเขียนจำนวนมากให้นักเรียนเลือกเขียนโดยคำนึงถึงความถูกต้องและความผิดพลาดน้อยมาก การเขียนแบบนี้เน้นที่เนื้อหากับความไพเราะและความชำนาญ ไม่เน้นรูปแบบทางไวยากรณ์ ครูบางคนต้องการเน้นความชำนาญและความคล่องแคล่ว (Fluency) ให้มากขึ้น ครูจะบอกให้นักเรียนเขียนโดยใช้หัวข้อ (Topic) ใดก็ได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงไวยากรณ์และการสะกดคำ ในตอนแรกนักเรียนจะพบกับความยุ่งยาก และมักกล่าวว่า "I can't think of anything to write." แต่พอนาน ๆ ความตื่นเต้นตกใจ และความวิตกกังวล จะค่อย ๆ หดหายไป ครูจะไม่แก้ส่วนเล็ก ๆ น้อย ๆ ในงานเขียน แต่ครูจะวิจารณ์แนวความคิดที่นักเรียนแสดงออก บางทีนักเรียนอาสาสมัครอ่านงานเขียนให้ครูและเพื่อนฟัง

3. The Paragraph - Pattern Approach

วิธีนี้นักเรียนจะลอกข้อความทั้งอนุเจต (Paragraph) แล้ววิเคราะห์รูปแบบของข้อความ และโครงสร้างทางไวยากรณ์ ตลอดจนคำศัพท์ที่ใช้ในข้อความ นักเรียนจะจัดลำดับของประโยคในข้อความ ชิดเส้นหรือเน้นข้อความที่น่าสนใจ เลือกชื่อหรือตั้งชื่อให้ข้อความ ใส่ประโยคที่น่าสนใจลงไป จะตัดประโยคที่น่าสนใจและไม่ถูกต้องออก วิธีนี้มีพื้นฐานที่ว่าคนต่างวัฒนธรรมกันสื่อสารซึ่งกันและกันด้วยวิธีแตกต่างกัน ดังนั้นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จึงต้องการเห็นการวิเคราะห์และฝึกภาษาต่างประเทศในการเขียนให้ชำนาญ

4. The Grammar-Syntax-Organization Approach

วิธีการสอนแบบนี้เห็นว่าทักษะการเขียนไม่สามารถแยกเป็นทักษะย่อย ๆ ได้ ดังนั้นจึงฝึกให้นักเรียนสนใจต่อการจัดการและรวบรวม (Organization) แนวคิดให้ถูกต้องและให้ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ด้วย เช่น ให้นักเรียนเขียนคำอธิบายเกี่ยวกับการใช้เครื่องคิดเลข ผู้เขียนไม่ต้องการแต่คำศัพท์ที่เหมาะสมแต่ยังต้องการฝึกการใช้คำกริยาต่าง ๆ การเรียงลำดับการใช้คำเชื่อม เช่น first, then, finally หรือ คำเชื่อมอื่น ๆ ให้ถูกต้อง ดังนั้นจึงจำเป็นเหล่านี้ จึงต้องนำมาสอนให้นักเรียน ก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือเขียน

5. The Communicative Approach

แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเน้นจุดประสงค์ของงานเขียนและคนอ่านงานเขียน นักเรียนจะได้รับการสอนให้เขียนเหมือนกับคนที่เขียนในชีวิตจริง โดยให้นักเรียนถามคำถามสองประการที่ว่า "ทำไมฉันถึงเขียน" และ "ฉันเขียนให้ใครอ่าน" อยู่เสมอก่อนจะลงมือเขียน การเขียนตามแนวการสอนแบบเดิม ครูคนเดียวเท่านั้นที่เป็นคนอ่านงานเขียนของนักเรียน ดังนั้นการที่ครูใช้วิธีสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากต้องการให้ผู้เขียน ซึ่งได้แก่ นักเรียน เกิดความสัมพันธ์กับผู้อ่าน ครูจึงให้นักเรียนช่วยกันอ่านงานเขียนกันขึ้นเรียน และช่วยกันสรุป วิเคราะห์ และเขียนรูปแบบขึ้นใหม่อีก สร้างความสัมพันธ์ให้นักเรียนกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะต้องแสดงลงไปในเรื่องที่เขียนและระดับของการใช้ภาษา เช่น ให้นักเรียนเขียนว่า "Describe your room at home" แต่จากงานเขียนครูจะให้งานอย่างใหม่โดยการมอบหมายงานตามหัวข้อดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. ให้เขียนถึงเพื่อนชาวต่างประเทศ (Pen-pal) ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับห้องของคุณ คุณชอบห้องของคุณ ดังนั้นคุณต้องเขียนให้ดึงดูดใจผู้อ่านเท่าที่จะทำได้

2. ให้เขียนถึงมารดาของเพื่อนชาวต่างประเทศ และเล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับห้องของคุณ เล่าว่าตอนนี้คุณไม่ชอบห้องของคุณมาก คุณต้องการเปลี่ยน ดังนั้นต้องขู่ขู่ให้เขาเห็นว่าอะไรทำให้คุณไม่ชอบห้องของคุณ

3. โรงเรียนของคุณมีโครงการแลกเปลี่ยนนักเรียน นักเรียนต้องสลับเปลี่ยนกันเล่าถึงสภาพของโรงเรียนและบ้านซึ่งกันและกัน

4. นักเรียนดาบอดคนหนึ่งไปที่บ้านของคุณ ให้คุณเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับห้องของคุณ เพื่อให้นักเรียนดาบอดเห็นภาพพจน์และให้สมมติว่าการเขียนบรรยายของคุณจะต้องถูกอัดลงเทปบรรยายให้เด็กตาบอดฟัง นอกจากนี้นักเรียนในห้องอาจแสดงบทบาทสมมติ (Role Plays) แลกเปลี่ยนจุดหมายกัน เขียนถึงกันและกัน หรือตามคำถาม และวิจารณ์งานเขียนซึ่งกันและกัน

6. The Process Approach

เมื่อเร็ว ๆ นี้ การสอนเขียนเริ่มเคลื่อนไหวยจากการเอาจริงเอาจังกับงานเขียนที่ผลิตออกมา มาสู่การเน้นกระบวนการในการเขียน ผู้เขียนจะต้องถามตนเองเสมอว่าจะเขียนอย่างไร จะเริ่มต้นงานเขียนอย่างไร วิธีการนี้นักเรียนจะมีเวลาสำหรับกระบวนการทำงานจะได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) จากผู้อ่าน เช่น ครูและเพื่อน นักเรียนจะค้นพบแนวคิดใหม่ ประโยคใหม่ และคำใหม่ ในขณะที่วางแผนการเขียนโดยมีการเขียนร่างครั้งแรก (First draft) และทบทวน (Revises) แล้วจึงเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second draft) ครูหลายคนให้โอกาสนักเรียนสำรวจหัวข้อเขียนด้วยกิจกรรมก่อนการเขียน (Prewriting Activities) ด้วยการให้อภิปราย อ่าน ตีความที่ ระดมพลังสมอง และทำรายการ (List) งานเขียนชิ้นแรกไม่มีการตรวจแก้ ผู้เขียนจะได้รับแต่การตอบสนองทางการแสดงความคิดเห็นจากผู้อื่นเท่านั้น ดังนั้นแนวการสอนแบบนี้จะไม่มีการจำกัดเวลา และส่งให้ครูตรวจแก้ แต่จะสำรวจข้อเขียนผ่านการเขียนแล้วแสดงให้ครูและเพื่อนดู เพื่อค้นหาแนวความคิดใหม่ ๆ

ครูที่ใช้กระบวนการนี้ให้การสนับสนุนนักเรียน 2 ประการ คือเวลาสำหรับนักเรียนในการที่จะพยายามหาแนวคิด และประการที่ 2 ให้ข้อมูลย้อนกลับต่อเนื้อหาที่เขียนโดยทำเป็นโครงร่างมาส่งให้ดู ดังนั้นวิธีการนี้จะทำให้นักเรียนค้นพบแนวคิดใหม่และรูปแบบภาษาใหม่ในการที่จะแสดงความคิดลงไปสู่งานเขียน

จากวิวัฒนาการและแนวโน้มใหม่ในการสอนเขียนที่กล่าวมาทั้งหมด พอจะสรุปได้ว่าการสอนเขียนตามความนิยมในอดีตนั้นเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์และรูปแบบในการเขียนโดยมีครูเป็นผู้ตรวจแก้อย่างเคร่งครัดเพื่อค้นหาข้อผิดพลาดในงานเขียน ส่วนแนวการสอนที่ได้รับคามนิยมนับปัจจุบัน คือแนวการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารที่เน้นจุดประสงค์ของงานเขียนและคำนึงถึงผู้อ่านงานเขียน และสิ่งที่ให้นักเรียนเขียนนั้นเป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง (Authentic) และแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ (The Process Approach) ซึ่งเน้นขั้นตอนของการเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร และสิ่งสำคัญคือ ฝึกให้นักเรียนผลิตงานเขียนโดยผ่านกระบวนการทางความคิด (Thinking Process)

2.5 การฝึกและการจัดกิจกรรมในการฝึกเขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะการเขียนนั้น เป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน เพราะเป็นทักษะในการแสดงออก (Production) นักเรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ ด้าน เช่น คำศัพท์ สำนวน โครงสร้าง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนเครื่องหมายวรรคตอนและลีลาในการเขียน ดังนั้นงานการฝึก

ทักษะในการเขียน ผู้เรียนจะต้องฝึกอย่างเป็นระบบโดยผ่านขั้นตอน การพัฒนาทั้ง 5 ขั้นคือ (Rivers. 1978 : 245 - 255)

1. การลอกแบบ (Copying) โดยครูเขียนข้อความบนกระดานให้นักเรียนลอกลงสมุดหรือให้ลอกจากหนังสือก็ได้ เพื่อให้นักเรียนคุ้นเคยกับประโยค ตัวหนังสือโครงสร้างของประโยค การใช้อักษรตัวใหญ่ และเครื่องหมายวรรคตอน หลังจากให้นักเรียนคัดลอกข้อความแล้ว จะให้นักเรียนหัดเขียนตามคำบอก (dictation) ก็ได้ ทั้งนี้เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนมาแล้ว และแสดงถึงความสัมพันธ์ของเสียงและสัญลักษณ์

2. การเขียนจากการจำประโยค (Reproduction) นักเรียนจะหัดเขียนโดยตนเองมากขึ้นจากการเขียนสิ่งที่เขาจำได้ จากเรื่องที่อ่าน เขียนตามคำบอก เขียนเรื่องราวจากภาพ นักเรียนจะนำประโยคที่เคยคัดลอกออกมาใช้ด้วยก็ได้

3. การเขียนประโยคใหม่จากการเทียบเคียงประโยคเดิม (Recombination) นักเรียนจะนำประโยคที่เคยเรียนมาทั้งจากการฟังและการอ่านหรือประโยคที่เคยคัดลอก เคยจำมาแล้วนั้น แต่มีความซับซ้อนมากขึ้นในด้านรูปแบบของโครงสร้างต่าง ๆ นำมาเปลี่ยนแปลงบางคำและนำมาใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่นักเรียนรู้จัก การใช้ตารางเทียบแทนและการเปลี่ยนรูปประโยค เป็นต้น

4. การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Writing) นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์และต้องเรียนรู้ถึงความแตกต่างของภาษาพูดและภาษาเขียนด้วย ในขั้นนี้ นักเรียนควรจะสามารยย่อความได้ ทำ Dicto-comp ได้ แต่ครูยังต้องควบคุมให้คำแนะนำ นักเรียนที่มีปัญหาตลอดจนนักเรียนที่ชอบแปลจากภาษาของตนเองเป็นภาษาต่างประเทศ

5. การเขียนเรียงความ (Composition) นักเรียนมีอิสระมากขึ้นในการเขียน รู้จักการทำเค้าโครงเรื่องเอง และเขียนเรื่องราวได้เอง ครูทำหน้าที่ตรวจและแก้ไข

นอกจากนี้ อะโบเดอร์ริน (Aboderin. 1986 : 38 - 40) ได้เสนอแนะกิจกรรมการสอนเขียนไว้ 3 ลักษณะ คือ การเขียนแบบควบคุม การเขียนแบบชี้แนะ การเขียนแบบอิสระ

1. การเขียนแบบควบคุม การเขียนที่มีการควบคุม ได้แก่ การเขียนในลักษณะ ต่อไปนี้ การคัดลอก (copying) เป็นกิจกรรมที่ต้องการฝึกการเขียนให้เด็กอย่างง่าย ๆ ที่สุด โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เด็กได้คุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบของประโยค ข้อความ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นประโยคหรือการเขียนตัวอักษรใหญ่ เป็นต้น

การเติมคำให้สมบูรณ์ (Gap filling) เป็นการฝึกการเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก (copy) วิธีเติมคำนี้ อาจจะทำในลักษณะดังนี้ คือครูผู้สอนนำเอาข้อความให้นักเรียนอ่าน 2-3 ครั้งก่อน หลังจากนั้นจะตัดคำใดคำหนึ่งในข้อความนั้นทิ้งไป แล้วให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมในข้อความนั้นให้สมบูรณ์

การเขียนเรียงความให้อยู่ในกรอบที่กำหนดให้ (Controlled-Composition frame) เป็นการฝึกเขียนที่ยากขึ้น โดยให้นักเรียนเลือกเอาส่วนต่าง ๆ ของภาษารวมกันให้เป็นประโยคข้อความนั้นเอง ครูผู้สอนจะเป็นผู้ให้คำต่าง ๆ ที่จำเป็น โดยให้คำเหล่านั้นอยู่ในรูปตาราง เช่น

ให้ประธานหลาย ๆ ตัว เป็นต้น นักเรียนจะต้องเลือกเอาคำเหล่านั้นมาผูกกันประโยค เป็นข้อความตามความเหมาะสม

การฝึกเขียนที่ใช้ทักษะการฟังเป็นการเริ่มกิจกรรม (Writing down) วิธีการคือครูจะอ่านข้อความให้นักเรียนฟัง 2 - 3 ครั้ง หลังจากนั้นครูจะให้นักเรียนเขียนเรื่อง หรือข้อความนั้น ๆ ให้มีข้อความใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือครูอาจจะให้นักเรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วเขียนข้อความนั้นจากเทป

การเขียนโดยใช้รูปภาพ (Picture writing) ครูอาจจะหารูปภาพ หรือการ์ตูนต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องมาสอนนักเรียน วิธีการ คือครูจะนำเอาภาพเหล่านั้นเป็นตัวกำหนดโครงเรื่องให้นักเรียน นักเรียนต้องพยายามผูกให้เป็นเรื่องตามความคิด จินตนาการ และประสบการณ์ของตนเอง ประโยคต่าง ๆ ต้องเริ่มจากความคิดของนักเรียนเอง ครูเป็นเพียงผู้ช่วยเหลือเท่านั้น เมื่อนักเรียนได้ความคิดและคำศัพท์ ประโยคต่าง ๆ เป็นพื้นฐานแล้ว ครูให้นักเรียนเขียนเรื่องนั้นตามรูปภาพที่กำหนดให้

การรวมประโยคเข้าด้วยกัน (Sentence combining) เป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่จะปูพื้นฐานความสามารถทางการเขียนได้ดี

2. การเขียนแบบชี้แนะ (Guided writing) เป็นการเขียนที่ผู้เรียนต้องแสดงความสามารถและแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครงร่างและจุดสำคัญ ๆ ให้เท่านั้น ก่อนลงมือเขียนผู้เรียนอาจจะอภิปรายร่วมกันในหัวข้อนั้น ๆ ก่อนแล้วจึงเขียน โดยเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการแสดงออก

3. การเขียนแบบอิสระ (Free writing) เป็นทักษะการเขียนขั้นสุดท้ายผู้เรียนต้องใช้ความสามารถหลาย ๆ อย่างเข้ามาผสมผสานกัน

ในการจัดกิจกรรมฝึกการเขียนเพื่อให้นักเรียนสามารถสื่อสารได้นั้น อรุณี วิริยะจิตรา (2532 : 175 - 191) กล่าวว่า จะต้องฝึกโดยเรียงลำดับจากการเขียนง่าย ๆ

เช่น การเขียนเลียนแบบไปจนกระทั่งนักเรียนสามารถเขียนได้เองอย่างอิสระ คือ

1. การฝึกรูปแบบของภาษาด้วยการสร้างประโยค (Sentence writing) ควรเป็น การฝึกให้ผู้เรียนสร้างประโยคโดยคำนึงถึงความหมาย ซึ่งสามารถทำได้หลายแบบ เช่น

- การเรียงคำให้ได้ความถูกต้อง (scramble words) ถ้าผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนฝึกการแต่งประโยคปฏิเสธ ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนเรียงข้อความดังตัวอย่างให้ถูกต้อง English / doesn't / to practice / like

- การเลือกคำนำมาสร้างประโยคให้ได้ความหมาย (sentence builder) ถ้าผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนฝึกการสร้างประโยคบอกเล่าโดยมีคำกริยาในรูปอดีตกาล ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนนำคำต่อไปนี้มาสร้างประโยค เช่น

I		Spanish
John	spoke	milk
He	took	French
Pichai and Udom	bought	algebra
You		tickets
		coffee
		a car

- การเติมคำลงในประโยคเพื่อให้ได้ข้อความที่ถูกต้องและมีความหมาย (sentence completion) ถ้าผู้สอนต้องการให้ผู้เรียน เขียนรูปแบบประโยค "If clause" ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนเติมข้อความลงในประโยคดังต่อไปนี้

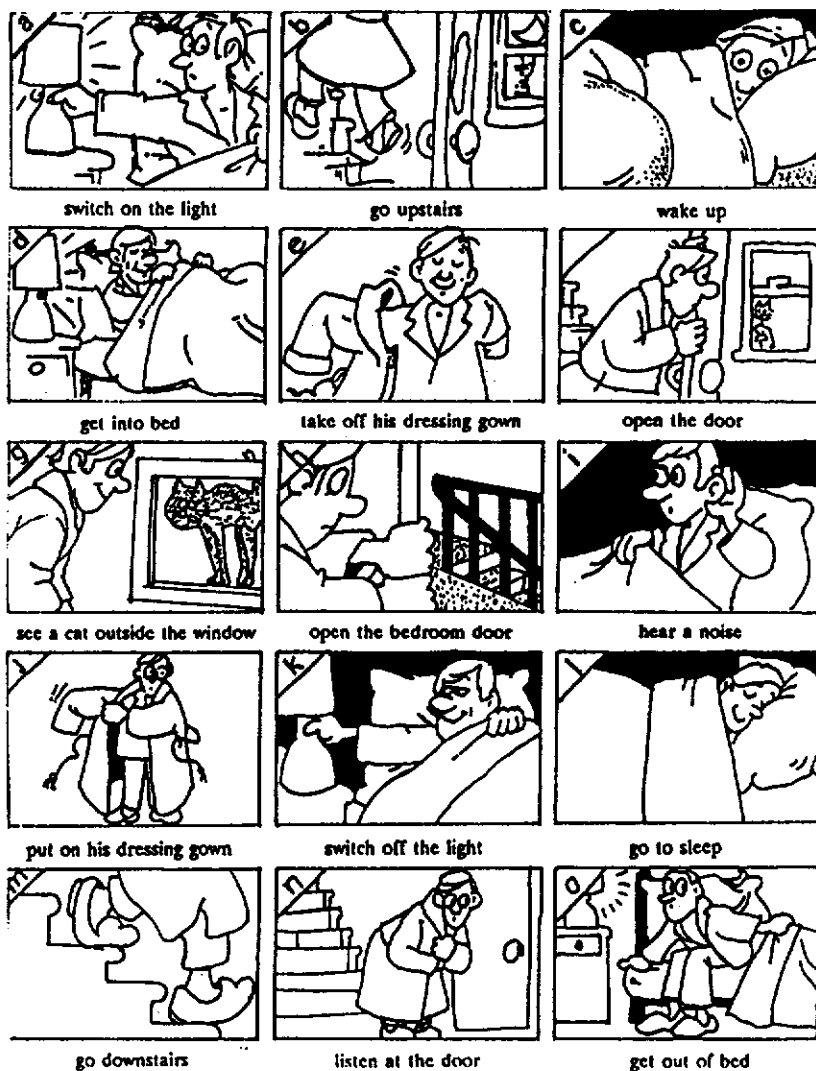
- If I had studied hard, I

2. การฝึกรูปแบบภาษาโดยให้ผู้เรียนเขียนข้อความตามแบบข้อความที่ให้ไว้เป็นตัวอย่าง (Parallel writing) โดยเปลี่ยนเฉพาะเนื้อหาแต่ให้คงรูปแบบของภาษาไว้ในการกระทำเช่นนี้ ผู้เรียนจำเป็นต้องคำนึงถึงความหมายนอกเหนือจากรูปแบบของภาษา

3. การฝึกรูปแบบภาษาโดยให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ต้องการฝึกเขียนเรียบเรียงประโยคที่ ให้นำมาในรูปของอนุเจต (Paragraph writing)

4. การฝึกรูปแบบภาษาโดยให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ต้องการฝึกสร้างเรื่องราวขึ้นมาจากคำ สถานการณ์ หรือรูปที่นำมาเป็นแนวทาง (Guided composition) เช่น ถ้าผู้สอนต้องการให้

ผู้เรียนฝึกการบรรยายเหตุการณ์ในรูปของอดีตกาล ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนเรียงลำดับรูปที่นำมาโดยให้ใส่ตัวเลขข้าง ๆ รูปตามลำดับก่อนหลังที่เกิดขึ้นแล้วให้นำรูปภาพและคำที่ให้เป็นแนวทางในการแต่งเรื่อง

ภาพประกอบ 1 แสดงการให้รูปภาพและคำที่ให้เป็นแนวทางในการเขียน

(อรุณี วิริยะจิตรรา. 2532 : 175 -191)

ขั้นการนำภาษาไปใช้ หลังการฝึกจนแน่ใจว่าผู้เรียนมีความแม่นยำในรูปแบบ ความหมาย และวิธีการใช้ภาษาแล้ว ผู้เรียนควรมีโอกาสได้นำสิ่งที่ตนได้เรียนมาใช้ในการสื่อสารจริงด้วยการพูดหรือการเขียน ซึ่งขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ก่อนเรียน ในการสอนขั้นนี้ กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนทำควรเป็นกิจกรรมที่ให้ผู้เรียนมีความต้องการและมีจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร นอกจากนี้ยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกใช้ภาษาหรือเนื้อหาด้วยตนเองให้มากที่สุดและผู้เรียนควร จะประเมินประสิทธิภาพในการสื่อสารด้วยตนเองได้จากข้อมูลย้อนกลับของผู้ร่วมสื่อสาร ทั้งนี้เพื่อที่จะ ให้การสื่อสารมีความเหมือนจริงให้มากที่สุด

2.6 กลวิธีในการสอนเขียน

เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (2531 : 94) ได้กล่าวว่า แนวความคิดเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ในการเตรียมการเขียน การแสวงหาแนวคิดจึงเป็นสิ่งที่ผู้สอนพยายามหาแนวทางที่เหมาะสม กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แนวทางเกี่ยวกับความคิดในการเขียนด้วย การเลือกคำศัพท์ และ โครงสร้างของภาษาที่เหมาะสม อาจปรับหรือกระทำได้ภายหลัง แนวทางที่จะช่วยให้ ผู้เรียน เกิดแนวคิดอาจกระทำได้นี้

1. การระดมหลังสมอง (Brainstorming) ผู้สอนอาจจัดผู้เรียนให้เรียน เป็นกลุ่มและมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นของตนเกี่ยวกับเรื่องที่ผู้สอนตั้งประเด็นหรือข้อ เรื่องไว้ให้ การใช้ภาษาอาจมีข้อบกพร่อง แต่ผู้สอนไม่ควรเลือกถือเป็นเรื่องสำคัญมากในขั้นนี้ เมื่อสิ้นสุดการแสดงความคิดเห็นแล้ว ผู้สอนอาจกำหนดให้ผู้เรียนจดบันทึกทั้งหมดเอาไว้เพื่อนำ ไปใช้ในการเขียนของตนต่อไป

2. การอภิปรายร่วมกัน (Group discussion) กิจกรรมการเรียนการสอน ในขั้นนี้ จะแตกต่างจากกิจกรรมในข้อ 1. ในการนี้ผู้เรียนไม่เพียงบันทึกข้อคิดเห็นของสมาชิก ในกลุ่มไว้ เช่น ในข้อ 1. แต่จะถกเถียงกันถึงความเหมาะสมของเรื่อง ความคิดที่ได้จะ เป็นข้อยุติของกลุ่มในการอภิปราย อาจมีการแยกประเด็นในการอภิปรายออกเป็นหลายกลุ่ม กลุ่มละ 1 ประเด็น แล้วให้แต่ละกลุ่มนำเสนอรายงานความคิดนั้น ๆ ต่อเพื่อนในชั้น เพื่อ รวบรวมความคิด และนำไปใช้ในการเขียนต่อไป (Raimes. 1983 : 71)

3. การสัมภาษณ์ (Interviews) การสัมภาษณ์สิ่งที่ผู้เรียนต้องการรู้จะเป็นวิธีที่ง่าย สำหรับการหาแนวคิด หรือความรู้ที่จะนำมาเขียนได้ ดังนั้นอาจให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสัมภาษณ์ ผู้รู้เกี่ยวกับเรื่องที่ตนสนใจเขียน เช่น ผู้สอนวิชาต่าง ๆ ในโรงเรียน ผู้ปกครองหรือ บุคคลภายนอกทั่วไป เป็นต้น (Raimes. 1983 : 73 - 74)

4. การแสดงละครล้อเลียนสั้น ๆ (Skits) ผู้สอนอาจเปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงท่าทางประกอบเกี่ยวกับเรื่องราวบางอย่าง ผู้สอนอาจเป็นผู้กำหนดบทบาทให้ผู้เรียนแสดง ผู้เรียนจะต้องทำความเข้าใจกับบทบาทของตน เมื่อแสดงให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ดู ผู้เรียนเหล่านั้นจะสังเกตบทบาทของเพื่อนและนำมาเขียนเป็นภาษาของตนเองได้ (Raimes. 1986 : 7)

5. การอ่านเพื่อหาแนวคิด (Reading for ideas) การอ่านสิ่งที่ผู้เรียนสนใจจะช่วยให้การหาแนวคิดในการเขียนดีขึ้นและตรงกับความต้องการ นับเป็นการกระตุ้นและให้แรงจูงใจแก่ผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมในการค้นหาลักษณะที่จะเขียนเพื่อให้เกิดการสื่อสารข้อมูลเป็นไป

2.7 การจัดกิจกรรมเพื่อให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางในการเรียน

ฮิปเพิล (Hipple. 1973 : 9) ได้ให้ข้อคิดว่า การที่ครูมีบทบาทสำคัญในการสอนรวมทั้งเลือกวิธีสอนด้วยตนเอง ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น หรือจับกลุ่มสนทนา ทำให้การเรียนการสอนประสบความล้มเหลว เพราะขาดในส่วนที่เรียกว่า การเรียนรู้โดยมีส่วนร่วม (Participatory Education) ด้วยเหตุฉะนั้น ในปัจจุบันจึงมีนักภาษาศาสตร์และนักการศึกษาหลายท่านเห็นพ้องกันในเรื่องให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางของการเรียน โดยมีแนวคิดว่าครูควรทำตัวเป็นผู้คอยแนะนำ (Counsellor) หรือแนะแนวทาง (Guide) เท่านั้น และห้องเรียนที่มีลักษณะดังกล่าวนักเรียนจะเป็นผู้มีบทบาทในการเรียนการสอน (Active Participants) อย่างแท้จริง ชั้นเรียนที่มีครูเป็นศูนย์กลางจะมีบรรยากาศเป็นแบบเผด็จการ ครูส่วนมากจะเป็นผู้ออกคำสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตาม นักเรียนขาดอิสรภาพด้านการแสดงความคิดเห็น และเป็นกระบวนการที่ตรงกันข้ามกับลักษณะการเรียนรู้ของเด็ก ผู้เรียนจะเป็นเพียงผู้ฟังและคอยจดจำสิ่งที่ครูพูดเท่านั้น การที่ครูเป็นศูนย์กลางของการเรียน และมีบทบาทสำคัญแต่เพียงผู้เดียว จะทำให้เกิดการเรียนรู้ในลักษณะการสื่อสารทางเดียว (One way communication) ซึ่งทำให้นักเรียนเกิดการเบื่อหน่าย และเกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียน

จากความคิดของนักการศึกษาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลางจะก่อให้เกิดผลเสียคือ เป็นกระบวนการที่ขัดกับการเรียนรู้ของเด็กเป็นการสื่อสารทางเดียว (One way communication) ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายและมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการเรียน เนื่องจากการขาดการมีส่วนร่วม (Participatory Education) ดังนั้น การสอนดังกล่าวจึงไม่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ครูจึงควรเปลี่ยนบทบาทของตนโดยเป็นผู้แนะนำและแนะแนวทางให้นักเรียนค้นพบด้วยตัวเอง

จากการศึกษาเกี่ยวกับเทคนิคการสอนต่าง ๆ โดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลางนั้น เพ็ญสุข ภูตระกูล (2531 : 3 - 5 , 9 - 14) พบว่า เทคนิคการสอนใหม่ ๆ ที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันมีอยู่หลายรูปแบบ เช่น

การใช้ระบบการสอนไม่แบ่งชั้น (Nongraded Education)

การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ (Learning Instruction)

การสอนโดยใช้สื่อประสม (Multi-Media Instruction)

บทเรียนโปรแกรม (Programmed Instruction)

ชุดการสอน (Instructional Packages)

หน่วยการเรียนรู้การสอน (Module)

การสอนแบบกลุ่ม (Group Instruction)

วิธีการสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning)

การเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self - Study)

การเรียนรู้โดยให้เพื่อนช่วยสอน (Peer - Tutoring)

การเรียนรู้ด้วยตัวเอง (Self - Study) หรือ (Independent Study) เป็นเทคนิคการสอนซึ่งสืบเนื่องมาจากแนวคิดเรื่อง การเรียนการสอนตามความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualized Instruction) นอกจากนั้นแล้ว ยังมีเทคนิคอื่น ๆ ที่นิยมใช้คือ

การเรียนรู้โดยให้เพื่อนช่วยสอน (Peer - Tutoring)

หมายถึง การให้นักเรียน เรียนด้วยตัวเอง ช่วยกันสอนนักเรียนคนอื่น ๆ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนเข้าถึงและตอบสนองความต้องการของนักเรียนแต่ละคนให้ดียิ่งขึ้น โดยเฉพาะนักเรียนที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ

กิจกรรมกลุ่ม (Group Work)

หมายถึง การกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน เพื่อเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองโดย สมาชิกมีส่วนร่วมในกิจกรรมและวิเคราะห์พฤติกรรมของสมาชิกด้วยกันซึ่งเกิดขึ้นในขณะนั้น ตลอดจนร่วมแสดงความคิดเห็น และกล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรมนั้น ๆ ด้วย

กัณณิกา นิลงค์ (2530 : 59 - 60) กล่าวว่า การเรียนเป็นกลุ่ม จะช่วยให้เกิดบรรยากาศที่ดี สามารถร่วมกันแก้ปัญหา รู้จักการทำงานอย่างมีระบบแบบแผน รู้จักการวางแผนร่วมกัน รู้จักวิธีการสื่อสารการใช้คำพูดที่เหมาะสม พยายามเข้าใจตนเอง และผู้อื่น และได้สรุปว่างานวิจัยว่า กิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมอภิปรายสามารถสร้างมนุษยสัมพันธ์ให้เกิดกับผู้เรียนได้

การใช้กิจกรรมกลุ่มในการสอนภาษาอังกฤษ

ในการสอนเพื่อการสื่อสารนั้น กิจกรรมกลุ่มเป็นปัจจัยสำคัญที่จะพัฒนาให้เกิดความสามารถในการสื่อสาร (Communicative competence) เหตุผลเป็นเพราะว่าการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลางนั้น นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสได้พูดและประโยคที่พูดก็เกิดจากการตอบคำถาม เป็นประโยคที่ไม่ต่อเนื่อง นอกจากนั้นครูมักถือเอาความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์เป็นสิ่งสำคัญ

สเทอทริก (Sturtridge. 1981 : 123 - 130) กล่าวว่า ในการสอน ปัจจุบันนี้ กิจกรรมส่วนใหญ่ควรเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือกิจกรรมคู่ เพราะในชีวิตจริง คนโดยทั่วไปส่วนใหญ่ใช้ภาษาสื่อความหมายร่วมกับผู้อื่นไม่ว่ากับคนเพียงคนเดียว กิจกรรมที่ทำให้ผู้เรียนฝึก จึงควรใกล้เคียงกับสิ่งที่อาจเกิดได้ในชีวิตจริง

จะเห็นได้ว่าการสอนปัจจุบันเน้นกิจกรรมกลุ่มและคู่ ทั้งนี้เพราะการที่ครูเป็นผู้ถามคำถามแล้วให้นักเรียนตอบในทันทีนั้น นักเรียนไม่มีโอกาสคิด ประโยคที่พูดจึงไม่ต่อเนื่อง ซึ่งความคิดของนักศึกษาที่กล่าวมาแล้วข้างต้นสอดคล้องกับความคิดของ ลอญ และ พอร์ตเตอร์ (Logn and Porter. 1985 : 208 - 209) ที่ว่า การที่ครูถามคำถามแล้วให้นักเรียนตอบทั้งชั้น ทำให้ไม่น่าสนใจ ไม่ก่อให้เกิดการสื่อสารที่แท้จริงทั้งนี้เพราะครูมุ่งหวังคำตอบที่รวดเร็วและคำถามไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิดอย่างลึกซึ้ง ใช้ภาษาได้น้อย คำถามจากครูจะถูกถามซ้ำ ๆ หลายครั้ง และคำตอบจะเป็นประโยคสั้น ๆ หรือ วลี จากนั้นครูจะแก้ไขข้อผิดพลาดทันที

กนกรัตน์ ศรีวิจิตร (2531 : 67 - 68) กล่าวถึงกิจกรรมกลุ่มว่า การจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่ม สามารถที่จะช่วยแก้ปัญหาคำถามบกพร่องในด้านความรับผิดชอบต่อตนเอง กล่าวคือ นักเรียนที่ตั้งใจเรียน สามารถชักนำให้นักเรียนที่ขาดความสนใจหันมาตั้งใจเรียนได้ โดยการช่วยคิด ช่วยแนะนำบทเรียน

วิไลวรรณ สันถะภณม (2522 : 20) กล่าวว่า การเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมกลุ่มช่วยฝึกทักษะในการศึกษาค้นคว้า (Study skill) ซึ่งเป็นทักษะในการหาความรู้ การเก็บรวบรวมข้อมูล การพูด การฟัง การอ่านและการรายงาน การเก็บรวบรวมข้อมูลนี้เป็นวิธีช่วยให้สมาชิกในกลุ่มได้มีการพัฒนาทัศนคติ ค่านิยมและพฤติกรรม เพราะกิจกรรมกลุ่มเน้นกิจกรรมที่จะนำไปสู่การปฏิบัติจริง สู่การวิเคราะห์ ทำให้ผู้เรียนรู้จักตนเองและผู้อื่นมากขึ้น ยิ่งไปกว่านั้น ผู้เรียนยังยอมรับข้อบกพร่องของตนเองและพร้อมที่จะแก้ไขอีกด้วย

ประโยชน์ของกิจกรรมกลุ่มในการสอนภาษา

พอร์ตเตอร์ และ ลอญ (Porter and Long. 1985 : 207) กล่าวถึงประโยชน์ในการใช้กิจกรรมกลุ่มกับการสอนภาษาว่า

1. ให้อาสาสมัครเรียนได้ฝึกภาษา เดิมครูมักจะเป็นผู้พูดแต่เพียงฝ่ายเดียว กิจกรรมกลุ่มจะแก้ปัญหาครูพูดคนเดียวได้

2. ก่อให้เกิดการพูดที่ต่อเนื่อง สามารถพัฒนาทักษะการพูด โดยไม่มุ่งถึงความถูกต้องทางด้านไวยากรณ์ แต่เพียงอย่างเดียว

3. กิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้นักเรียนสวมบทบาทครูได้ กล่าวคือ เขาจะสามารถเสนอแนะสรุป ตลอดจนแสดงความไม่เห็นด้วย

4. ช่วยให้เกิดบรรยากาศในทางบวก

โรว์ (Rowe. 1974) ; ไวท์ และไลท์บราวน์ (White and Lightbrown. 1983) พบว่า ในการสอนแบบปกติ ถ้านักเรียนหยุดนานกว่า 1 นาที ก่อนที่จะตอบ หรือทำท่าไม่รู้จักคำตอบหรือตอบผิด ครูจะขัดจังหวะ พูดซ้ำ ทวนคำถามเดิมหรือถามคนอื่นต่อไป ซึ่งการเรียนการสอน ดังกล่าว เด็กจะมีความกดดันเนื่องจากต้องตอบให้ถูกต้องซึ่งกิจกรรมกลุ่มจะสามารถแก้ปัญหานี้ได้

บทบาทของครูในการสอนด้วยกิจกรรมกลุ่ม

จาคอบ (Jacob. 1986 : 32) ได้แนะนำไว้ดังนี้ คือ

1. เข้าร่วมในการสนทนา และสังเกตการใช้ภาษา โดยดูว่า เด็กพูดถูกหรือผิด การสนทนาก้าวหน้าไปเท่าใด และผู้เรียนมีความเพลิดเพลินเพียงใด เป็นการดีที่ครูจะเข้าร่วมสนทนาด้วย

2. อย่าเป็นศูนย์กลางของกลุ่ม

3. หลังจากการสนทนาภายในกลุ่มแล้ว กิจกรรมต่อเนื่อง (Follow - up activities) ควรเป็นการให้แต่ละกลุ่มเสนองานของตน

ฮาร์ดี (Hardy. 1980 : 47) กล่าวว่า ครูควรมีบทบาท ดังต่อไปนี้ คือ

1. ช่วยทำให้ข้อเสนอของนักเรียนกระจ่างขึ้น และควรตั้งคำถามที่มีลักษณะที่ชัดเจน

2. พยายามทำให้นักเรียนเข้าใจกระสวนประโยค และคำศัพท์ด้วยวิธีการอ้อม ๆ และไม่เป็นการบังเอิญ (Incidentally and informally)

3. ในขณะที่นักเรียนขยายความคิด หรือเสนอสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา ครูจะต้องคอยระวังไม่ให้เกิดช่องว่างระหว่างความรู้ของนักเรียน

วิธีการที่จะทำให้นักเรียนในกลุ่มพูดภาษาอังกฤษ

1. อนุญาตให้ใช้ภาษาถิ่นได้บางช่วงบางตอน เช่น ถ้านักเรียนไม่รู้จิกคำว่า "tea" ก็สามารถใช้คำว่า "ชา" แทนได้ ประโยคจึงเป็น "My father always felt better after he drank a glass of cha"

2. ใช้หลัก Three - tries คือให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่พูดเป็นภาษาอังกฤษก่อนที่จะใช้ภาษาเดิมของตน ตัวอย่าง เช่น ถ้านักเรียนพูดว่า "My English teacher in high school was a very inspiring person. She made me want to be an English teacher too." และนักเรียนที่ฟังยังไม่เข้าใจในที่นี้ ผู้พูดต้องพูดซ้ำ (Repeating or rephrasing) และหลังจากที่พูด 3 ครั้งยังไม่เข้าใจจึงให้แปลเป็นภาษาถิ่น

3. ใช้การปรับ ถ้านักเรียนคนใดไม่พูดภาษาอังกฤษ จะถูกปรับและนำเงินมาใช้ประโยชน์ภายในห้อง

จาคอบ (Jacob. 1986 : 33) กล่าวว่า ในการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่มนั้น ครูอย่าตื่นตระหนกต่อความเงียบในครั้งแรก ปลอ่ยให้นักเรียนใช้ความคิดของตนเองสักพักหนึ่งในการสร้างสิ่งแวดล้อมให้มีบรรยากาศแบบนักเรียนเป็นศูนย์กลาง คือ ให้นักเรียนเห็นห้องเรียนเป็นของผู้เรียน ไม่ใช่ของครู นั่นหมายความว่า ผู้เรียนต้องรับผิดชอบในการทำให้กิจกรรมดำเนินไปด้วยดี ดังนั้น ความเงียบไม่ได้หมายความว่า ไม่มีสิ่งที่มีประโยชน์เกิดขึ้น นักเรียนอาจกำลังคิดถึงสิ่งที่จะพูด หรือพูดอย่างไร ครูควรให้ออกาสักนักเรียน

บาร์น (Barnes. 1973 : 20) กล่าวว่าในการพูดในกลุ่มจะมีการหยุด ลังเล สะดุดกับการใช้คำใหม่ เริ่มต้นประโยคที่ผิด มีความงุนงงสงสัย ลักษณะเหล่านี้ครูไม่ควรเป็นกังวล เพราะเป็นลักษณะของเด็กที่เรียนรู้ที่จะพูด

องค์ประกอบของกลุ่มที่มีประสิทธิภาพ

เกลทฮอร์น (Glatthorn. 1971 : 225 - 237) ; ชมุกและชมุก (Schmuck and Schmuck. 1971 : 17 - 25) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของกลุ่ม อันเป็นพลังช่วยย้าให้กลุ่มมีลักษณะเป็นกลุ่มที่มีประสิทธิภาพไว้ดังนี้

สภาพของกลุ่ม (Physical condition of group) การจัดสภาพของกลุ่มควรให้สมาชิกของกลุ่มหันหน้าเข้าหากัน (Face to Face group) เพื่อว่าสมาชิกจะได้สื่อสารกัน อย่างคล่องตัว

บรรยากาศในกลุ่ม ต้องเป็นกันเองที่สุด เพื่อให้สมาชิกรู้สึกเป็นอิสระในการแสดงออก บรรยากาศในกลุ่มควรมีการให้กำลังใจ เคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และมีการช่วยให้สมาชิกในกลุ่มรู้สึกอบอุ่นและบรรยากาศทางสังคมเป็นไปในทางบวก (Positive Classroom climate) ซึ่งหมายความว่า นักเรียนจะมีอิทธิพลต่อกันและกันครูกับนักเรียนก็มีอิทธิพลต่อกันด้วย นักเรียนจะร่วมมือกันทำงานให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี โดยแต่ละคน จะแสดงความเป็นตัวของตัวเองมากที่สุด

การติดต่อสื่อสารภายในกลุ่ม (Group communication) การติดต่อสื่อสารอาจจะเป็นไปได้ทั้งการติดต่อสื่อสารทางวาจา (Verbal Communication) และการติดต่อสื่อสารที่ไม่ใช่ทางวาจา (Nonverbal Communication) เช่น พยักหน้า กระซิบกระซาบ ขยิบตา สัมผัส หัวเราะ ก็ถือว่าเป็นการติดต่อสื่อสาร ความยากลำบากอย่างหนึ่งในการอธิบายคือ ศัพท์ที่ใช้จะนั้นบางครั้งจึงต้องทำความเข้าใจในเรื่องคำศัพท์ ระหว่างสมาชิกของกลุ่มไม่สามารถแสดงความคิดเห็นออกมาอย่างชัดเจน ผู้นำกลุ่มอาจช่วยได้ด้วยการสรุปสิ่งที่สมาชิกกล่าวไปแล้วเป็นข้อ ๆ พร้อมทั้งให้ความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ อย่างชัดเจน เพื่อให้สมาชิกทุกคนเข้าใจในสิ่งที่พูดไปแล้วตรงกัน ผู้นำไม่ควรมัวถือทิฐิพลพเนติกกลุ่มมากเกินไป หรือพูดเสียคนเดียว ไม่เปิดโอกาสให้คนอื่นพูด ในห้องเรียนถ้าครูพูดมากเกินไป นักเรียนจะรู้สึกล้าละที่จะแสดงออก นักเรียนไม่มีอารมณ์ร่วมในการอธิบายมากพอ ความเห็นอกเห็นใจกันจะน้อย

ความสามัคคีภายในกลุ่ม (Group cohesion) เพื่อที่จะทำงานให้ได้มีประสิทธิภาพสูงสุด กลุ่มจะต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ครูควรฝึกให้นักเรียนมีสปิริตในการทำงานกลุ่ม

โครงสร้างของกลุ่ม (Group structure) กลุ่มทุกกลุ่มต้องมีโครงสร้างเฉพาะกลุ่ม โครงสร้างของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกกลุ่ม ความแตกต่างทางฐานะ อายุ เพศ ของสมาชิกในกลุ่มล้วนมีผลต่อโครงสร้างของกลุ่ม

มาตรฐานของกลุ่ม (Group standard) ผู้นำกลุ่มหรือสมาชิกในกลุ่ม ควรจะเสนอแนะหาหลักเกณฑ์ที่เป็นมาตรฐานสำหรับกลุ่มเพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้ปฏิบัติตาม เช่น หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับหน้าที่ของกลุ่ม จุดมุ่งหมายของกลุ่ม วิธีการดำเนินงานของกลุ่ม วินัยของกลุ่ม มาตรฐานของกลุ่มนี้ บางทีก็เรียกว่า บรรทัดฐานของกลุ่ม ซึ่งหมายถึงความคาดหวังร่วมกันหรือความคิดร่วมกันของสมาชิกในกลุ่ม เกี่ยวกับการกำหนดพฤติกรรมและวิธีการทำงานให้เหมาะสมในกลุ่ม

ผู้นำกลุ่ม (Group Leader) ผู้นำกลุ่มมีความสำคัญมาก ผู้นำกลุ่มต้องมีความรับผิดชอบในสิ่งที่สมาชิกไม่ต้องรับผิดชอบ ผู้นำควรเป็นผู้ที่สมาชิกเลือกขึ้นมาเพื่อทำประโยชน์ในกลุ่มมากที่สุด ผู้นำต้องเข้าใจสมาชิกในกลุ่มและหน้าที่ของกลุ่ม มีความสามารถทำให้สมาชิกกลุ่มเข้าใจการแสดงออกของตน มีความสามารถในการฟังและการพูดระดับสูง ผู้นำต้องอ่อนไหวต่อการรับรู้ความรู้สึกของสมาชิกในกลุ่ม มีความเห็นอกเห็นใจและเข้าใจในเอกลักษณ์และด้านมนุษยสัมพันธ์ ผู้นำต้องมีความสามารถในการแก้ปัญหาทุกอย่างที่เกิดขึ้นในกลุ่มโดยการใช้ความสามารถในการเจรจา ผ่อนหนักผ่อนเบา ผู้นำต้องรักษาระดับความสัมพันธ์ที่มีต่อกลุ่มและต่อบุคคลในกลุ่มอย่างเสมอต้นเสมอปลาย ต้องทำตัวเป็นกลาง ไม่ใช้อารมณ์หรือแสดงความรู้สึกปรารถนาอย่างร้อนรนในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ผู้นำต้องไม่ข่มขู่ให้สมาชิกยอมรับการตัดสินใจของตน ไม่ใช้อำนาจเผด็จการ ต้องเป็น

ผู้สามารถสรุปปัญหาได้อย่างชัดเจน พฤติกรรมของผู้นำต้องแสดงออกซึ่งเจตนาที่จะช่วยย้่าให้กลุ่ม เจริญก้าวหน้า การตัดสินใจแต่ละครั้งต้องยึดเอาประโยชน์ของกลุ่มเป็นที่ตั้งและช่วยย้่าทำงานกลุ่ม ไปสู่เป้าหมายที่กำหนด

ขนาดของกลุ่ม สมาชิกในกลุ่มไม่ควรต่ำกว่า 5 คน และไม่ควรมากเกิน 17 คน เวลาที่ใช้ ในการเรียน ควรใช้เวลาตั้งแต่ 30 นาที จนถึง 4 ชั่วโมง สัปดาห์ละ 2 - 3 ครั้ง

สมาชิกในกลุ่ม ผู้วิจัยกล่าวว่า สมาชิกในกลุ่มควรมีภูมิหลังประสบการณ์ในชีวิตต่างกันเพื่อ จะได้เรียนรู้จากกันและกันมากที่สุด การพิจารณาเกี่ยวกับสมาชิกกลุ่มเราควรคำนึงถึง

1. สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของสมาชิกแต่ละคน
2. ความสามารถในการพูดของสมาชิกแต่ละคน
3. วุฒิภาวะของอารมณ์
4. ความตั้งใจในการเข้าเรียน โดยคว่าสมาชิกแต่ละคนมาเรียนสม่ำเสมอหรือไม่
5. จุดมุ่งหมายในการเรียนของแต่ละบุคคล
6. ความสามารถในการอ่าน
7. เพศ
8. วัย

สถานที่ ครูควรหาสถานที่ที่เหมาะสมซึ่งควรมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. ใหญ่พอที่จะย้่าสมาชิกทั้งหมดนั่งเป็นวงกลม
2. ปราศจากเสียงรบกวนจากภายนอก

กล่าวโดยสรุป กลุ่มที่มีประสิทธิภาพควรมีลักษณะดังต่อไปนี้คือ สภาพของกลุ่มควรจะหันหน้า เข้าหากันโดยที่ย้่าคนที่ข้างพุดนั่งตรงกันข้ามกับคนที่ไม่ค่อยพุดและย้่าผู้ที่ชอบผูกขาดการพุดมานั่งด้วยกัน ควรย้่าให้นักเรียนเคารพความคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อให้เกิดบรรยากาศในทางบวก มีการตั้งผู้นำ โดยต้องคัดเลือกย้่ามีคุณสมบัติที่เหมาะสมในการเป็นผู้นำกลุ่มย้่าให้นักเรียนทราบและเคารพกฎเกณฑ์ นั้น ๆ มีการกำหนดเป้าหมาย โดยตั้งไว้ไม่สูงเกินความสามารถของกลุ่ม สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ในขั้นตอนการย้่าข้อมูลย้อนกลับซึ่งจะต้องมีการแบ่งกลุ่มนักเรียน ผู้วิจัยยึดหลักการในการแบ่งกลุ่ม เพื่อตรวจสอบเขียนของ นอริส (Norrish. 1987 : 72) คือ กลุ่มละ 4 คน

2.8 เทคนิคการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน

ไรมีส์ (Raimes . 1983 : 150 - 153) กล่าวว่า หน้าที่ย้่าของครูในการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนของผู้เรียนนั้นนับเป็นส่วนสำคัญมากเช่นกันเพราะ

จุดบกพร่องต่าง ๆ จะช่วยให้ครูวางแผนการสอนได้ถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น เท่าที่ปรากฏอยู่ ครูผู้สอนก็มีวิธีการตรวจแก้ไขงานเขียนของผู้เรียนในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น หลังจากอ่านงานเขียน ครูผู้สอนก็จะเขียนคำวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนหรืออาจจะใช้วิธีคุยกับผู้เรียนโดยตรงเป็นการส่วนตัว เพื่อชี้ให้เห็นข้อดีข้อบกพร่องของเขา หรืออาจจะให้ผู้เรียนด้วยตนเองเป็นผู้ให้คำแนะนำต่าง ๆ เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นนี้จะทำให้เกิดปัญหาตามมาคือ ครูผู้สอนจะใช้วิธีใดจึงจะเป็นวิธีที่ดีที่สุด ครูผู้สอนควรแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนทุกจุดหรือไม่ หรือเพียงแค่แก้ไขบางส่วนที่ต้องการเท่านั้น หรือการแก้ไขควรละเอียดระบบไวยากหรือไม่ เพียงแต่พิจารณาส่วนของเนื้อหาเท่านั้น หรือครูผู้สอนไม่ควรแก้ไขข้อบกพร่องเอง ปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่ยังไม่มีข้อยุติที่แน่นอนชัดเจน แต่ ไรมส์ ได้เสนอแนะเทคนิคในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียน ดังนี้

1. ในงานเขียนของผู้เรียนแต่ละชิ้นนั้น ครูผู้สอนไม่ควรใส่เครื่องหมายที่แสดงความบกพร่องในการเขียนของผู้เรียนทุก ๆ แห่งที่พบ ควรพิจารณาเฉพาะจุดบกพร่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้รับการฝึกจากบทเรียนเท่านั้น เช่น หากบทเรียนเป็นเรื่องของ Future Tense แล้ว ผู้เรียนใช้ Present Perfect ซึ่งการตรวจพบในจุดนี้ควรละเลยไปก่อน หรือการตรวจอาจจะพุ่งความสนใจไปสู่จุดบกพร่องของผู้เรียนในส่วนที่จะก่อให้เกิดการเข้าใจความหมายได้ยากในประโยคข้อความนั้น ๆ เท่านั้น

2. ตรวจเช็คข้อบกพร่องอย่างรอบคอบ โดยศึกษาให้รู้ถึงสาเหตุของความผิดพลาดนั้น ๆ การวิเคราะห์อย่างละเอียดว่าผู้เรียนมีความรู้ะไรบ้างแล้ว และอะไรที่ผู้เรียนควรได้รับการสอนเพิ่มเติมนั้นจะช่วยให้ครูผู้สอนวางแผนการสอนได้ถูกต้อง และเหมาะสมและจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น และในการจัดกิจกรรมสำหรับผู้เรียนนั้นจะต้องคำนึงเสมอว่ากิจกรรมนั้นจะต้องอยู่ในกรอบของความรู้ และความสามารถที่ผู้เรียนได้รับการฝึกจากทางโรงเรียนเท่านั้น รวมทั้งครูผู้สอนจะต้องชี้จุดบกพร่องของผู้เรียนให้เขารับทราบเอาไว้เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อตัวผู้เรียนเองที่จะได้แก้ไขจุดบกพร่องเหล่านั้นได้ถูกต้องกับความเป็นจริง

3. ครูผู้สอนจะต้องพยายามหาข้อดีของงานเขียนของผู้เรียนแต่ละคนด้วย เพราะโดยปกติในงานเขียนแต่ละชิ้นนั้นจะมีทั้งส่วนดีและส่วนบกพร่องปะปนกันไป ครูควรจะยกส่วนดีของงานเขียนแต่ละชิ้นมาพูดเป็นตัวอย่างด้วยเพราะผู้เรียนแต่ละคนก็ต้องการที่จะให้ผู้อื่นได้รับรู้ถึงความสามารถของตนเองด้วยเช่นกัน

4. ทำการคัดลอกหรือสำเนาข้อความที่มีข้อบกพร่องในการเขียนให้กับผู้เรียนทุก ๆ คน หลังจากแบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 3 คนแล้ว ครูผู้สอนจะแจกจ่ายประโยคที่เขียนผิดให้นักเรียนทุก ๆ กลุ่ม กลุ่มละ 3 ประโยค ผู้เรียนแต่ละกลุ่มจะต้องพยายามใช้ความรู้ความสามารถ

ที่มีอยู่แก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้น เมื่อเสร็จแล้วให้นำผลที่ได้มาเสนอต่อเพื่อนร่วมชั้นพร้อมทั้งให้คำแนะนำที่ถูกต้องต่อเพื่อน ๆ ด้วยในขณะเดียวกัน ผู้เขียนข้อความตัวอย่างนั้น ก็ต้องยอมรับความบกพร่องของตนเอง และจดจำคำแนะนำเหล่านั้นด้วยความตั้งใจ

5. ครูผู้สอนควรใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ต่อไปนี้ช่วยในการตรวจเพื่อชี้ให้เห็นข้อบกพร่องในการเขียนอันจะทำให้การตรวจเป็นไปอย่างสะดวกรวดเร็ว ก่อนที่ผู้สอนหรือผู้ตรวจจะใช้เครื่องหมายเหล่านี้ จะต้องแน่ใจว่าผู้เรียนสามารถเข้าใจและมีความสามารถพอที่จะแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นได้

เครื่องหมายดังกล่าว เช่น

TI = ย่อหน้าข้อความมาใหม่

Sp = สะกดผิด

Cap = ต้องใช้พยัญชนะตัวใหญ่

P = ความผิดในเรื่องเครื่องหมาย

v = ใช้กริยาผิดกาล (Tense)

~ = เปลี่ยนตำแหน่งคำ

vocab = เลือกใช้คำผิด

form = ใช้รูปของคำผิด เช่น efficient เป็น efficiency

^ = พยัญชนะหรือคำใดคำหนึ่งตกไป

gr = ผิดไวยากรณ์

SB = ประโยคไม่สมบูรณ์ ไม่เป็นประโยคที่ถูกต้อง

ss = โครงสร้างประโยคผิด

// = แยกออกจากกัน หรือวรรค

U = เขียนติดกัน

การชี้ให้เห็นข้อบกพร่องนั้นครูผู้สอนอาจจะใช้วิธีวงกลมในลำนที่ผิดหรือขีดเส้นใต้แล้วใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ผู้เรียนเองต้องพยายามแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้น ด้วยความตั้งใจ

6. พยายามรวบรวมข้อบกพร่องของผู้เรียนหาทางช่วยเหลือผู้เรียนขจัดความบกพร่องเหล่านั้นทิ้งไปเสีย โดยครูผู้สอนอาจจะทำเป็นวารสาร หรือพิมพ์เป็นจดหมายเปิดผนึก หรือจัดทำบอร์ดคำผิดภายในห้องเรียน โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนแก้ไขข้อบกพร่องเหล่านั้นและได้รับการพัฒนาการเขียนให้มากที่สุด

7. ครูผู้สอนพึงระลึกไว้เสมอว่า ควรเอาใจใส่ต่อการแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนอย่างจริงจังและต้องทำด้วยความมั่นใจว่าผู้เรียน ได้รับการแก้ไขข้อบกพร่องนั้นจริง

จะเห็นว่าการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องงานเขียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนเป็นอย่างมาก ดังนั้นครูจะต้องพิจารณาหาเทคนิคที่ส่งเสริมให้นักเรียนพัฒนาความสามารถทางการเขียน โดยการลดความวิตกกังวลและสร้างความมั่นใจที่จะเขียนให้กับแก่นักเรียน

2.9 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน

สมบุรณ์ วิภาวินกุล (2528 : 101 - 111) ทำการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตร์บัณฑิต ภายหลังบทเรียนการเขียนเพื่อการสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบเดิม ได้สรุปว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนการเขียนเพื่อการสื่อความหมาย มีข้อบกพร่องในการเขียนน้อยกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยบทเรียนการเขียนเรียงความแบบเดิม

อรุณี วิริยะจิตรา (2521 : 39 - 41) ทำการทดลองสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมการสอนเขียนแบบผสมผสาน ได้นำทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนมาบูรณาการเข้าด้วยกันทดลองกับนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผลการทดลองปรากฏว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการเขียนมากกว่าแต่ก่อน มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างหมู่ นักศึกษาในขณะที่มีกิจกรรมการเขียน และที่สำคัญคือ การได้เขียนมีบทบาทสำคัญต่อการเพิ่มความสามารถในการอ่านด้วย

นอกจากนี้ ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนอีกด้วย ได้แก่ งานวิจัยของ อรุโณ แฉล้ม (2522 : 14) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถในการอ่านและเขียนของนักศึกษาครูวิชาเอกภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย ว่า

1. นักเรียนไทยในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีข้อบกพร่องในการเขียนเกือบทุกด้าน เช่น การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ ศัพท์ ลำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการสะกดคำ เป็นต้น

2. ความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง เพศ อายุ เชื้อชาติ ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเขียน

3. การสอนเขียนโดยใช้การฝึกเขียนประโยค การฝึกพูดประโยคและการฝึกแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนของผู้เรียนเองมีส่วนช่วยให้การเขียนมีคุณภาพขึ้น

บองรัตน์ นิลคำ (2531 : 138) ทำการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนเขียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุเบคา ปาพาน (2529 : 53) ทำการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียน โดยวิธีใช้แบบฝึกหัดรวมประโยค มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน โดยใช้แบบฝึกหัดแยกประโยคอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

นาราวดี กิจวิธ (2532 : 72) ทำการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนเขียน ตามแนวทฤษฎีธรรมชาติ มีความสามารถทางการเขียน แตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนด้วยวิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แบร์รี่ (Barry. 1985 : 2423 - A) ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมก่อนการเขียน (Prewriting Activity) โดยใช้กิจกรรมการอภิปรายกลุ่มย่อย แล้วสังเกตพฤติกรรมการเขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากิจกรรมก่อนการเขียนเป็นกิจกรรมทางสังคมที่มีประโยชน์ กระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และยังช่วยบรรเทาความวิตกกังวลของนักเรียนที่มีต่อการเขียนด้วย

วอร์ดคอฟ (Wardough. 1971 : 227 - 229) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสามารถในการเขียนเรียงความกับไวยากรณ์ปริวรรต โดยมีจุดมุ่งหมายในการวิจัย คือ เพื่อที่จะศึกษาว่านักเรียนที่มีความเข้าใจไวยากรณ์ดีจะเขียนเรียงความได้ดีหรือไม่ ทั้งนี้เพราะปรากฏอยู่เสมอว่านักเรียนที่เขียนเรียงความไม่ดีจำนวนไม่น้อยเคยเรียนไวยากรณ์มาแล้วเป็นอย่างดีทั้งนี้เพราะการเขียนเรียงความเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและมืองค์ประกอบหลายด้านด้วยกัน ในการวิจัยของ วอร์ดคอฟ ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนโรสเชอร์บาร์คเมืองเอ็ดมันตัน ปีการศึกษา 1963 - 1964 ใช้้นักเรียนทั้งหมด 120 คน โดยถือเกณฑ์การพิจารณาเป็น 3 ระดับด้วยกันคือ ระดับคะแนน ระดับความสามารถ และเพศ วอร์ดคอฟ แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ประเภท คือ เก่ง 30 คน ปานกลาง 60 คน และอ่อน 30 คน แบบทดสอบแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบทดสอบเรียงความและแบบทดสอบโครงสร้าง ซึ่งยังแบ่งย่อยออกเป็น 3 ชนิดคือ แบบทดสอบไวยากรณ์และโครงสร้าง แบบกฎเกณฑ์ และแบบปริวรรต

วอร์คอฟ ได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่า ความรู้ในเรื่อง กฎเกณฑ์ไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ปริวรรต ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนแต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม วอร์คอฟได้เสนอแนะไว้ว่าการสอนไวยากรณ์นั้นควรจะสอนในระดับต้น ๆ ซึ่งจะเกิดผลดีต่อนักเรียนมากกว่านำมาสอนในชั้นปลาย การสอนไวยากรณ์ไม่ว่าจะเป็นแบบใดก็ตาม ยังเป็นที่สงสัยอยู่ว่าจะทำให้เกิดคุณค่าต่อการใช้ภาษาหรือไม่ การเรียนไวยากรณ์จะมีความหมายมากยิ่งขึ้น ถ้าหากการเรียนนั้นมิใช่เป็นไปเพื่อไวยากรณ์ แต่เป็นไปเพื่อที่จะให้เข้าใจภาษาและนำเอาไปใช้ได้ ซึ่งถ้าหากการเรียนไวยากรณ์เป็นไปในรูปแบบนี้ ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการเขียนเรียงความของนักเรียน

ในปี 1976 วิทเบค (Withbeck. 1976 : 321) ได้ทำการทดลองใช้วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องงานเขียน โดยใช้แบบให้เพื่อนร่วมชั้นช่วยตรวจ (Peer Correction) ผลปรากฏว่านักเรียนสามารถเขียนเรียงความได้ดีขึ้น และบรรยากาศในการเรียนการเขียนดีขึ้นด้วย

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนด้วยวิธีการกระบวนการเขียนของเฮวินส์

3.1 ความเป็นมา

การสอนด้วยวิธีการกระบวนการเขียนของ เฮวินส์ เป็นวิธีสอนเขียนที่คิดขึ้นโดย เฮวินส์ (Hewins. 1986 : 219 - 223) ซึ่งเป็นครูสอนภาษาฝรั่งเศส อยู่ที่โรงเรียนไฮแลนด์ ปาร์ค (Highland Park High School) รัฐนิวเจอร์ซีย์ ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งมีความคิดว่ในขณะที่สอนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศนั้น มักมีปัญหในการเขียน คือ นักเรียนเขียนมีข้อผิดพลาดมาก ทั้งในด้านคำศัพท์ โครงสร้าง และสำนวน อีกทั้งนักเรียนไม่สามารถเขียนถ่ายทอดความคิดของตัวเองออกมาได้ ในขณะที่เขียนนักเรียนเกิดความวิตกกังวลว่าจะเขียนผิด ซึ่งทำให้ครูที่สอนเกิดความกดดันมาก จึงได้คิดค้นวิธีสอนขึ้นมา โดยยึดแนวทฤษฎีกระบวนการเขียน (Writing Process Approach) ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนภาษาฝรั่งเศส เป็นภาษาต่างประเทศ สามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้น คือ นักเรียนสามารถเขียนสื่อความหมายกับผู้อื่นได้ นอกจากนั้นนักเรียนยังมีแรงจูงใจในการเขียน มีความต้องการที่จะเขียนผลงานของตนเองเพื่อให้อีกคนอื่น ๆ อ่าน โดยไม่วิตกกังวลว่าจะเขียนผิดอีกต่อไป

แนวทฤษฎีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ มีการพัฒนามาจากงานวิจัยของนักการศึกษา ที่ต้องการศึกษาธรรมชาติในการเขียนของนักเขียนและบุคคลทั่วไป

ยัง ; เบคเกอร์ และ ไพค์ (Young ; Becker and Pike. 1970)
อีมิก (Emig. 1971); เกรฟส์ (Grave. 1973 ; 1975) ; บริตัน (Briton. 1975)

ศึกษาพบว่า ในการผลิตงานเขียนของนักเรียน และในการเขียนในชีวิตประจำวันของบุคคลทั่ว ๆ ไปมีกระบวนการเขียน 3 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการวางแผนการเขียน (Planning)
2. กระบวนการเรียบเรียงเป็นภาษาเขียน (Sentence generation)
3. กระบวนการทบทวนแก้ไขงานเขียน (revision)

(Hayes & Flower, 1989 : 81 - 87)

จากทฤษฎีการเขียนสู่ทฤษฎีการเรียนการสอนในปัจจุบันนักการศึกษาได้นำทฤษฎีการเขียนนี้ มาปรับปรุงพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนโดยดัดแปลงให้ใช้สอนได้ทุกวิชาเพื่อปลูกฝังให้นักเรียน มีลักษณะรักการเขียน และเขียนฝึกฝนจนเป็นนิสัย เพราะเชื่อว่าการเขียนจะช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนวิชานั้น ๆ ดีขึ้น เช่น

- วิชาประวัติศาสตร์ - เขียนประวัติบุคคลสำคัญ
- วิชาวิทยาศาสตร์ - เขียนวงจรการดำเนินชีวิตของสัตว์
- วิชาคณิตศาสตร์ - เขียนโจทย์ปัญหา ให้เพื่อนอ่านและช่วยกันแก้โจทย์ปัญหานั้น
- วิชาดนตรี - เขียนเนื้อเพลง
- วิชาสุขศึกษา - เขียนการทำงานของอวัยวะต่าง ๆ ของร่างกาย

เช่น ตั้งประเด็น = I am Joe's heart."

ผลปรากฏว่านักเรียนชอบวิชาที่เรียน และผลการเรียนดีขึ้นรวมทั้งมีการพัฒนา ทักษะการเขียนดีขึ้นด้วย (Kelly, 1984 : 80 - 94) จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1987 ได้มี การจัดโครงการทดลองอบรมครูที่สอนวิชาวิทยาศาสตร์ และวิชาประวัติศาสตร์ (The writing in science and History Project) ขึ้นในประเทศออสเตรเลีย เพื่อให้ครูนำเทคนิค การเขียนที่เน้นกระบวนการเขียนตามแนวของ มาร์ติน และคริสตี้ ไปใช้กับนักเรียน เพื่อให้นักเรียน เขียนรายงาน เขียนแสดงความคิดเห็น เขียนแสดงวิธีทำ เขียนบันทึกการสังเกต ซึ่งการนำ การเขียนมาผสมผสานกับวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร คาดว่าจะทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียน สูงขึ้น และจากการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนมีความสามารถในการเรียนแต่ละวิชาดีขึ้น รวมทั้งมีความมั่นใจ ที่จะเขียนด้วย
2. ถ้าจะนำทฤษฎีการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการไปใช้กับวิชาภาษาต่างประเทศ การจัดกิจกรรมก่อนการเขียน จะต้องชัดเจน มีความหมายจนนักเรียนสามารถเปลี่ยนเป็น ภาษาเขียนได้

3. รูปแบบการเขียนที่เหมาะสมกับนักเรียนระดับต้น ๆ คือ

- การเล่าเรื่อง (recount)
- การรายงาน (report)
- การแสดงความคิดเห็น (exposition)

4. เพื่อความยุติธรรมและเพื่อเป็นการพัฒนาทักษะการเขียนจริง ๆ ควรกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนนไว้อย่างชัดเจนแล้วอธิบายให้นักเรียนเข้าใจก่อนที่จะลงมือเขียน

(Mcnamara. 1989 : 24 - 35)

3.2 ทฤษฎีกระบวนการเขียน (The Writing Process Approach)

โครงสร้างของกระบวนการเขียนที่มีการนำเสนอในงานวิจัยประกอบด้วย

(Hayes & Flower. 1989 : 81 - 87)

1. การเขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์
2. การเขียนคือการจัดองค์ประกอบอย่างเป็นลำดับขั้นตอน
3. การผลิตงานเขียนประกอบด้วยกระบวนการ 3 กระบวนการคือ
 - การวางแผน (Planning)
 - การเรียบเรียงงานเขียน (Sentence generation)
 - การทบทวน (Revision)

1. การเขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์

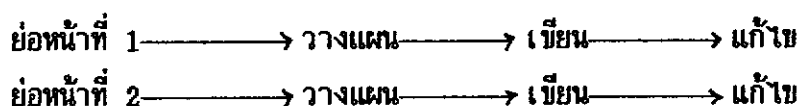
ในการผลิตงานเขียนแต่ละครั้ง ผู้เขียนจะต้องมีวัตถุประสงค์ว่าจะเขียนเพื่ออะไร ให้อ่าน เช่น ในการตั้งวัตถุประสงค์ว่าจะเขียนบทความ เพื่อให้ผู้อ่านซึ่งเป็นแม่บ้าน นักเขียนบางคน อาจจะมีวัตถุประสงค์ในการเขียน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความขบขัน เพื่อผ่อนคลายความเครียดที่เกิดจากการงาน และให้เห็นว่าภารกิจเหล่านั้น เป็นสิ่งที่น่าสนุกสนาน นักเขียนบางคนอาจจะมีวัตถุประสงค์เพื่อ โฉมนำจิตใจแม่บ้านให้ถึงสิทธิอันเท่าเทียมกันระหว่างชาย กับหญิง นักเขียนบางคนอาจจะมีวัตถุประสงค์เพื่อบอกกล่าวว่า ภารกิจเหล่านี้ เป็นการดำเนินไปตามปกติของวิถีชีวิตมนุษย์ สิ่งเหล่านี้เป็นข้อจำกัดในการเขียนและเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงก่อนที่จะลงมือเขียน

2. การเขียนคือการจัดองค์ประกอบอย่างเป็นขั้นตอน

ในการผลิตงานเขียนนั้นผู้เขียนจะตั้งหัวข้อซึ่งเป็นประเด็นสำคัญของเนื้อเรื่องที่จะเขียน หรือเนื้อหาทั้งหมดในงานเขียน จะต้องสนับสนุนหัวข้อนั้น ใจความสำคัญเหล่านั้นอาจจะแยกเขียนเป็นย่อหน้า และแต่ละย่อหน้าจะต้องมีผลความหรือข้อมูลที่จะสนับสนุนใจความสำคัญนั้น และใน

รายละเอียดจะมีรายละเอียดปลีกย่อยเพื่อสนับสนุนเป็นลำดับ เช่น นักเรียนอาจเริ่มต้นการเขียนด้วยการเขียนเค้าโครงเรื่อง (Outline) ก่อนแล้วเขียนขยายเค้าโครงนั้น หรือบางคนอาจเรียบเรียงความคิดที่จะเขียนขึ้นในใจก่อน แล้วจึงลงมือเขียน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า การเขียนคือการจัดองค์ประกอบอย่างเป็นขั้นตอน

3. การเขียนประกอบด้วยกระบวนการ 3 กระบวนการ นักเขียนที่มีความชำนาญจะใช้กระบวนการทั้ง 3 อันได้แก่ การวางแผน (Planning) การเรียบเรียง (Sentence generation) การแก้ไข ปรับปรุง (Revision) ในการผลิตงานเขียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ ในขั้นวางแผน นักเขียนจะเรียบเรียงความคิดและจัดหมวดหมู่ให้เป็นแผนการเขียนต่อจากนั้นนักเขียนก็จะเรียบเรียงประโยคจากการวางแผนการเขียนให้เป็นภาษาเขียนและนักเขียนจะปรับปรุงแก้ไขงานเขียน ซึ่งทั้ง 3 กระบวนการ จะดำเนินไปอย่างสอดคล้องประสานกันดังนี้

ในการผลิตงานเขียน นักเขียนจะผ่านกระบวนการนี้และดำเนินการย้อนกลับไปกลับมาหลายครั้ง เช่น ในขั้นแก้ไข ปรับปรุงงานเขียนพบว่า ย่อหน้าที่ 1 จะต้องแก้ไข ปรับปรุง นักเขียนก็จะกลับมา วางแผน → เขียน → แก้ไขใหม่อีก จนกระทั่งงานเขียนนั้นเป็นที่น่าพอใจ

กระบวนการวางแผนการเขียน

ในขั้นวางแผนการเขียน นักเรียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับ

1. เนื้อหาของสิ่งที่เขียน
2. การเขียนให้น่าสนใจ
3. การดำเนินการเขียน

กระบวนการเรียบเรียงการเขียน

คือกระบวนการที่ถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนให้เป็นภาษาเขียน เช่น การบรรยาย ลักษณะของบุคคลจากภาพที่มองเห็น การเขียนสรุปบทเรียนหลังกิจกรรมการเรียนการสอน

กระบวนการแก้ไข ปรับปรุงการเขียน

หมายถึง การพิจารณาแก้ไขการสะกดคำ การเพิ่มการลด การปรับขยายคำหรือวลี ที่ใช้ หรือการพิจารณาตรวจสอบเรียงความทั้งฉบับว่าเป็นไปตามวัตถุประสงค์ เนื้อหา รูปแบบ พื้นฐานของผู้อ่านเหมาะสมหรือไม่

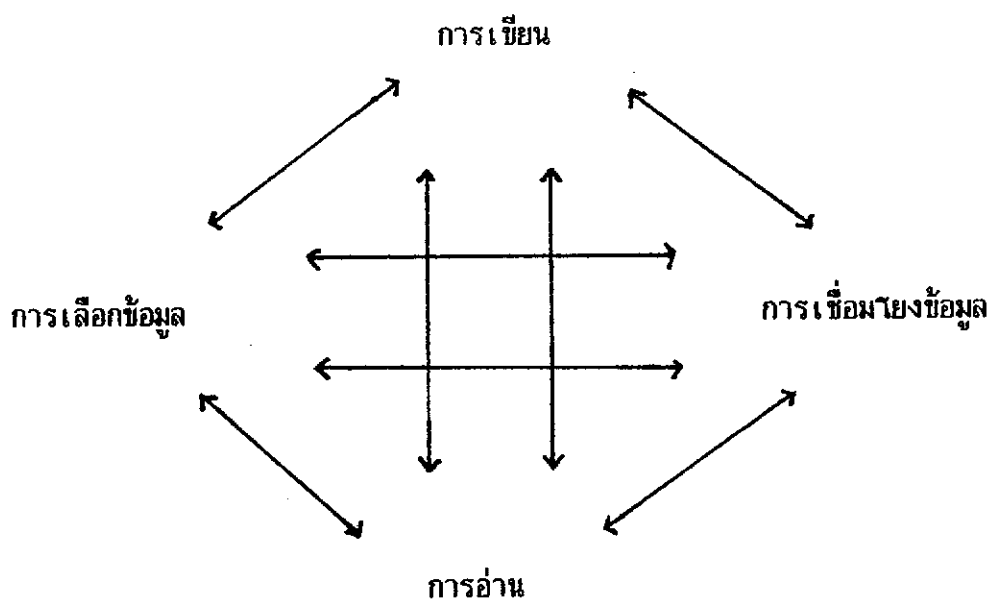
เมอร์รี่ (Kelly. 1984 : 80 - 94 ; อ้างอิงมาจาก Murry. 1978) กล่าวว่า กระบวนการเขียน คือกระบวนการแสดงพฤติกรรม เพื่อค้นหาความหมายของสิ่งที่เขียน ซึ่งอย่างน้อยต้องผ่านขั้นตอน 3 ขั้นตอน คือ

1. ขั้นกิจกรรมหาข้อมูล (rehearing) คือ การซึมซับเอาความคิด การคิดอย่างมีกระบวนการ การสร้างความคิดรวบยอด

2. ขั้นการเขียน (drafting) เป็นการหาวิธีที่จะแสดงความคิดเห็นของตนเอง เพื่อจะถ่ายทอดว่าผู้เขียนต้องการจะบอกอะไรกับผู้อ่าน ซึ่งในขั้นนี้การเขียนเป็นไปอย่างคร่าว ๆ เป็นการเขียนเพื่อสื่อความหมายกับผู้อ่านเท่านั้น

3. ขั้นแก้ไขปรับปรุง (revising) เป็นการขัดเกลาด้านความคิดและความถูกต้องหลังจากที่ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนกับผู้อ่านแล้ว

ขั้นตอนการเขียนทั้ง 3 ขั้นตอนนี้จะดำเนินกลับไปกลับมาจนกระทั่งงานเขียนเป็นที่น่าพอใจ
ดังภาพ

ภาพประกอบ 2 แสดงกระบวนการเขียน

กล่าวโดยสรุปแล้วกระบวนการเขียน คือ กระบวนการผลิตงานเขียนโดยผ่านขั้นตอน

3 ขั้นตอนคือ

1. การวางแผนการเขียน
2. การเขียน
3. การแก้ไข ปรับปรุง

ฮักกี้ (Haghey, 1983 : 11 - 30) ได้อธิบายขั้นตอนของกระบวนการเขียน ดังนี้

1. ขั้นเริ่มต้น (getting started) ในขั้นนี้ประกอบด้วย

- 1.1 ความรู้ (Knowledge) ประสบการณ์ (experience) ความรู้สึก

โดยประสาทสัมผัสโดยตรง (intuition) อารมณ์ (emotion) และการคาดหวัง (expectation) สิ่งเหล่านี้มีอยู่ในคลังข้อมูล (data bank) หรือในสมองของนักเรียน เป็นความรู้หรือประสบการณ์ที่ได้รับจากการศึกษา วัฒนธรรม อารมณ์ สังคม และทุกสิ่งทุกอย่างที่นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ด้วย

- 1.2 เจตนาและจุดประสงค์ในการเขียน (intent and purpose)

ในการเขียน นักเรียนหรือผู้เขียนต้องตั้งจุดประสงค์ในการเขียนเสียก่อนเพื่อกระตุ้นให้เกิดการค้นหาจากคลังข้อมูล

- 1.3 การเข้าสู่กระบวนการเขียน (entry level) ด้วยการค้นหาข้อมูล (search) ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (initiation) และการบ่มความคิด (incubation)

2. ขั้นประดิษฐ์ (invention) ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

2.1 ขั้นค้นพบ (discovery) ในขั้นนี้บางคนอาจคิดว่า เป็นขั้นก่อนการเขียน แต่เมื่อเขียนไปแล้วจะพบว่าขั้นค้นพบจะเกิดควบคู่ไปกับการเขียนตลอดเวลา เพราะเมื่อมีการค้นหา ต้องมีการค้นพบ เพื่อตั้งคำถามถามตนเองว่า

ทำไมจึงตัดสินใจเขียนอะไรถึงใครคนใดคนหนึ่ง

สิ่งที่ต้องการเขียนจะเขียนในด้านใด

มีความรู้ในเรื่องที่จะเขียนดีพอหรือไม่

วิธีการเขียนจะเขียนอย่างไร

ใครคือผู้อ่าน

2.2 ขั้นเรียบเรียงความคิด (generation) หลังจากที่ได้ค้นพบข้อมูลแล้ว ผู้เขียนก็จะเรียบเรียงความคิดว่าจะเขียนอย่างไร รูปแบบใด การเรียบเรียงความคิดนี้เกิดขึ้น

จากการเชื่อมโยงความคิด ความรู้สึก ความคิดเห็น และข้อเท็จจริงเข้ากับข้อมูลใหม่ การเปิดช่องว่างด้วยข้อมูลและประสบการณ์ใหม่ การสร้างรูปแบบการรับรู้ใหม่

2.3 ขั้นขัดเกลาให้เข้ารูปเข้ารอย (shaping) หลังจากที่เราเรียบเรียงความคิดแล้วเขียนลงในกระดาษแล้ว ก็เป็นการขัดเกลาการเขียนให้อยู่ในรูปแบบที่ผู้อ่านพึงพอใจ ซึ่งขั้นนี้แบ่งเป็น

2.3.1 ขัดเกลาให้เป็นไปตามกฎเกณฑ์ (formulation) ได้แก่ การขัดเกลาถ้อยคำสำนวนให้สละสลวย (rhetorical shaping) หรือการขัดเกลาข้อความ (discourse shaping) ซึ่งถือว่าเป็นกระบวนการที่สำคัญที่สุด เพราะเป็นการรวบรวมความคิดต่าง ๆ เพื่อสื่อถึงผู้อ่าน

การขัดเกลาภาษา (linguistic shaping) เป็นการขัดเกลาโครงสร้างพื้นผิว (surface structure) และรวมไปถึงข้อเขียนที่จะต้องมีความสัมพันธ์กันของเนื้อความ (discourse) ด้วยการเชื่อมแน่น (cohesion) และการเชื่อมกัน (coherence) ซึ่งการเชื่อมแน่นนั้นเป็นการสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามหลักภาษาศาสตร์ที่เห็นได้อย่างชัดเจน โดยจะมีคำที่บ่งบอกความสัมพันธ์ เช่น ประพันธสรรพนาม (relation pronoun) หรือคำสันธาน (conjunction) เป็นต้น ส่วนการเชื่อมกัน เป็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคตามความหมาย

2.3.2 การตรวจสอบการเขียนอีกครั้ง (reformulation) ได้แก่ การตรวจสอบ (revision) เป็นการตรวจสอบคำจำกัดความ (definition) และความคิด (idea) ต่าง ๆ ตลอดจนการเรียบเรียงเรื่องราวและการเน้นจุดประสงค์ในการเขียน

การพิสูจน์อักษร (editing) เป็นการตรวจสอบความถูกต้องของข้อความในด้านความสมบูรณ์ของประโยค วลี คำ เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ ตลอดจนความสะอาดในการเขียน ในขั้นนี้อาจถือว่าเป็นขั้นสุดท้ายของการเขียนก็ได้

ขั้นขัดเกลา เป็นกระบวนการต่อเนื่องและทำซ้ำแล้วซ้ำอีก อาจจัดอยู่ในขั้นค้นพบข้อมูลและเรียบเรียงความคิดได้ เพราะขั้นขัดเกลานี้เป็นการเลือกรูปแบบ (form) ให้เหมาะสมกับความหมาย (meaning) และนำความหมายมาพิจารณาเพื่อหารูปแบบที่เหมาะสม

2.4 ผลงาน (product) คือ งานเขียนที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว และสามารถสื่อสารไปสู่ผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.3 การจัดการเรียนการสอนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียน

การเรียนการสอนเขียนที่ผ่านมาไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะครูยึดทฤษฎีการสอนแบบดั้งเดิม (Traditional Approach) คือเน้นความถูกต้องของผลงานเขียน การฝึกเขียนในระดับประโยคจะเน้นความถูกต้องของกลไกการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน ส่วนการเขียนในระดับข้อความต่อเนื่อง จะเน้นแบบแผนการเขียน เช่นรูปแบบการเขียนแบบบรรยาย การแสดงความคิดเห็น การโน้มน้าวจิตใจ โดยกิจกรรมการเรียนการสอน คือการให้ศึกษาคำตัวอย่างเรียงความที่มีรูปแบบถูกต้อง การเรียนกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ในการเขียนเรียงความแล้วให้นักเรียนฝึกเขียนตามกฎเกณฑ์นั้น ๆ การประเมินว่าเรียงความนั้นมีคุณภาพหรือไม่ โดยการวัดความสามารถในการนำกฎเกณฑ์มาเขียนเรียงความ (Applebee. 1989 : 88)

แอปเปิ้ลบี (Applebee. 1989 : 88 - 101) กล่าวว่า การสอนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียน หมายถึงการเรียนการสอนที่มีการจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้คิดและรวบรวมความคิดก่อนที่จะเขียน การทบทวนความคิด และการแก้ไขปรับปรุงงานเขียน กิจกรรมที่จัดเพื่อให้นักเรียนได้แนวคิดในการเขียน ได้แก่ การระดมพลังสมอง การอ่านและการเขียนวารสาร การจัดกิจกรรมนั้นเน้นการให้ประสบการณ์แก่นักเรียน โดยการจัดกิจกรรมเป็นกลุ่มเล็ก ๆ มีการอภิปรายกันระหว่างครูและนักเรียน มีผู้อ่านอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากครู เน้นให้นักเรียนได้เขียนหลาย ๆ ครั้ง โดยมีวิธีการตรวจที่ดี จนถึงการเขียนครั้งสุดท้าย จึงมีการตรวจให้คะแนน การจัดขั้นตอนการสอน ประกอบด้วย ขั้นตอนการเขียน (Prewriting) ขั้นตอนการเขียน (Drafting) ขั้นตอนการแก้ไข ปรับปรุง (Revising) ขั้นประกอบให้เป็นเรื่อง (Editing) โดยขั้นตอนต่าง ๆ เหล่านี้ มีลักษณะการดำเนินย้อนกลับไปกลับมาหลาย ๆ ครั้ง

เนื่องจากการสอนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียนมีจุดเริ่มต้นมาจากกระบวนการผลิตงานเขียนของนักเขียนและคนทั่วไป ดังนั้นสิ่งที่จะทำให้กระบวนการเขียนของนักเขียนเปลี่ยนไปเป็นกระบวนการเรียนการสอน ก็คือการจัดกิจกรรมของครูในแต่ละขั้นตอน ครูจะต้องจัดสถานการณ์ให้นักเรียนได้ฝึกเขียน โดยเป็นไปอย่างธรรมชาติ เหมือนที่เคยทำเป็นกิจวัตรภายในบริบทของสังคมและวัฒนธรรม ในขั้นแรก ๆ อาจจะเป็นการยากที่จะให้นักเรียนสามารถเขียนได้โดยลำพัง ดังนั้นครูควรให้การช่วยเหลือ โดยให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่มเพื่อที่จะให้เพื่อนได้ช่วยเหลือ เมื่อผ่านการฝึกฝนไปได้สักระยะหนึ่งนักเรียนจะสามารถเขียนได้เองโดยอัตโนมัติ ดังตัวอย่างการสอนพูดให้กับลูก บทบาทของพ่อแม่ในขั้นแรกก็คือการช่วยเหลือให้ลูกพูด โดยการบอกคำแล้วลูกเลียนแบบการให้พูดซ้ำ จนกระทั่งลูกสามารถพูดเองได้

Nigel : try eat lid.

Father : What tried to eat the lid?

Nigel : try eat lid.

Father : What tried to eat the lid?

Nigel : goat.....man said nogoat try to eat
lid.....man said no.

หลังจากนั้นสักครู่ขณะที่ Nigel กำลังจะเข้านอน

Nigel : goat try to eat lidman said no

Mother : Why did the man said no?

Nigel : goat shouldn't eat lid..... (shaking head)
good for lid.

Mother : The goat shouldn't eat the lid, it's not
good for it.

Nigel : goat try to eat lid.....man said no..... goat
shouldn't eat lid.....

(shaking head) good for it.

(Applebee. 1989 : 88 - 101 ; อ้างอิงมาจาก Halliday. 1977)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นว่า Nigel สามารถเล่าเรื่องได้ทั้งหมดในตอนสุดท้ายด้วยการพูดซ้ำคำพูดของแม่ ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง Nigel กับแม่และพ่อ คือการเรียนการสอน จากการเรียนรู้ Nigel สามารถนำไปเล่าในสถานการณ์อื่นโดยพ่อแม่ไม่ต้องช่วยเหลือ

ในสถานการณ์ของการเรียนในห้องเรียนบทสนทนาอย่างนี้จะถูกเตรียมไว้ล่วงหน้า โดยอยู่ารูปของสื่อ และปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนโดยผ่านบทสนทนาด้าน Nigel กับพ่อแม่ จะเป็นการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาจนนักเรียนสามารถใช้ภาษาด้วยตัวเองได้

คอกซ์ (Cox. 1990 : 26 29) กล่าวว่า การสอนเขียนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียนนั้นก่อนที่จะสอนครูจะต้องคำนึงถึง

1. จุดมุ่งหมายในการเขียน (Purpose) จุดมุ่งหมายในการเขียนจะต้องจำลองสถานการณ์ทำให้คล้ายสถานการณ์จริงหรือถ้าเป็นไปได้ให้นักเรียนเขียนในสถานการณ์จริง ๆ เช่น การเขียนจดหมาย สถานการณ์ที่สร้างขึ้น คือ ให้นักเรียนเขียนจดหมายเล่าให้แม่ฟังถึงสภาพภายในห้องเรียน เขียนบอกวิธีทำขนมส่งไปให้เพื่อนหรือการเล่าเหตุการณ์ที่ประสบมาจริง ๆ

2. ผู้อ่าน (Audience) ครูควรฝึกให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียนให้ผู้อ่านคนอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากครู เช่น เขียนถึงบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ เขียนถึงครูใหญ่

ดังนั้นบทบาทหน้าที่ของครู คือการเป็นผู้ฝึก (coach) ผู้ให้กำลังใจ (Cheerleader) ผู้แนะนำ (Guidance) และผู้อ่าน (Audience)

3. การตรวจงานเขียน (grading) ควรเป็นวิธีการให้กำลังใจและช่วยแก้ไขให้นักเรียนได้ปรับปรุงงานเขียนให้ดีขึ้น โดยการวิจารณ์ทางบวก

4. เนื้อหา (content) ควรเป็นเนื้อหาที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น

4.1 การเขียนบันทึกความจำ

4.2 การย่อข่าว

4.3 การบรรยายภาพ

ในการสอนเรียงความเป็นภาษาที่สองและภาษาต่างประเทศนั้น ไรมส์ (Kelly. 1984 : 88 - 94 ; อ้างอิงมาจาก Raimes. 1983) กล่าวว่ามีความแตกต่างจากนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ เพราะนักเรียนมีความรู้จากด้านคำศัพท์ โครงสร้าง ลำนวน และด้านกลไก จึงทำให้ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนได้ ดังนั้นประการสำคัญคือครูจะต้องจัดกิจกรรมก่อนการเขียน อย่างมีความหมาย เช่น การอภิปรายเป็นคู่ กิจกรรมระดมพลังสมอง การจดบันทึกประเด็นสำคัญ เพื่อที่จะนำไปเรียบเรียงเป็นภาษาเขียน

ในขั้นตอนการเขียนนั้นนักเรียนเขียนอย่างคร่าว ๆ เพื่อถ่ายทอดความคิดเท่านั้น โดยไม่ต้องวิตกกังวลกับความผิดด้านอื่น ๆ และกระบวนการที่สำคัญอีกอย่างหนึ่งในกระบวนการเขียนนั้น คือ กระบวนการทบทวน แก้ไข ไซดรอน (Chaudron. 1984 : 20 - 25) พบว่าวิธีที่ได้ผลมากที่สุด คือการให้บุคคลอื่นอ่านงานเขียนแล้วแสดงความคิดเห็น งานเขียนที่ดีคือ งานเขียนที่ผู้เขียนได้ประสานความคิดแล้วแสดงความคิดออกไป แล้วให้ผู้อ่านแสดงปฏิกิริยากลับมา การรับข้อมูลย้อนกลับนั้น นักเรียนรับได้จากครูและเพื่อน แต่การได้จากเพื่อนมีผลให้นักเรียนปรับปรุงงานได้ดีกว่าเพราะ

1. ครูสามารถลดเวลาในการตรวจงานของนักเรียนลง
2. นักเรียนสนใจกิจกรรมการแก้ไข ปรับปรุงงานเขียนมากขึ้นเพราะเป็นการแสดงความคิดเห็นกันเองระหว่างผู้วิจัยและความรู้เท่ากัน จะสามารถสื่อสารกันได้ดีกว่า
3. นักเรียนมีผู้อ่านงานเขียนมากขึ้น
4. นักเรียนมีทัศนคติต่อการเขียนดีขึ้น เพราะมีโอกาสเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์กับคนอื่น ทำให้กระบวนการทางสังคมดีขึ้น

5. นักเรียนได้เรียนรู้เพิ่มขึ้นจากการอ่านงานเขียนผู้อื่น

3.4 ขั้นตอนการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์

จากหลักการของการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียนที่ว่า กระบวนการเขียนประกอบด้วยกระบวนการ 3 กระบวนการ คือ

1. กระบวนการวางแผน

2. กระบวนการเขียน

3. กระบวนการทบทวน

แคทเธอริน พี เฮวินส์ ได้สร้างแผนการสอนโดยยึดกระบวนการทั้ง 3 โดยมีขั้นตอนดังนี้คือ ขั้นที่ 1 ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)

การสอนในขั้นนี้จะเป็นการจัดกิจกรรมเพื่อให้ข้อมูลและสร้างความคิดให้เกิดกับนักเรียน เพื่อที่จะสามารถนำไปเขียนได้ ขั้นนี้กิจกรรมจะเป็นกิจกรรมอะไรก็ได้ แต่กิจกรรมที่พบว่าให้ผลดีมากที่สุด คือ กิจกรรมระดมพลังสมอง ซึ่งมี 3 ลักษณะ คือ

1.1 การใช้สื่อทัศนูปกรณ์ เช่น วีดีโอ สไลด์ รูปภาพ วิธีนี้นักเรียนจะได้ทำกิจกรรมหลากหลาย และรับรู้หลากหลายจากการใช้สื่อทัศนูปกรณ์ เช่น ข่าวสารข้อเท็จจริง คำศัพท์ใหม่ ถ้าเป็นไปได้ควรเสนอเนื้อหาเป็นภาษาอังกฤษ นักเรียนในระดับต้น ๆ ครูควรจะเล่าเรื่องย่อให้ฟังก่อน หลังจากนั้นอธิบายว่านักเรียนจะฟังและดูวีดีโอ หรือสไลด์ อย่างเดียวโดยไม่ต้องเขียนอะไรเลย แต่นักเรียนจะลงมือเขียนทันทีหลังจากดู วีดีโอ หรือสไลด์จบแล้ว หลังจากเล่าเรื่องย่อจบ ครูจะเขียนคำศัพท์ ชื่อเฉพาะ วัน เดือน ปี และข้อมูลอื่น ๆ ที่ครูคิดว่าสำคัญ ที่จะปรากฏในวีดีโอ หรือสไลด์ ลงบนกระดาน หลังจากการดูวีดีโอ หรือสไลด์แล้ว นักเรียนจะมีเวลา 10 - 15 นาที ในการเขียน โดยครูอาจให้นักเรียนเขียนหัวข้ออื่นที่นักเรียนสนใจ หรือมีประสบการณ์ แต่สิ่งที่นักเรียนเขียนควรมีคำศัพท์หรือข้อความที่ได้ดูในวีดีโอหรือสไลด์ เช่น

ครูฉายวีดีโอ เรื่อง "Holliday in America" ครูอาจจะให้นักเรียนเปรียบเทียบวันหยุดของไทยกับอเมริกา แล้วตั้งคำถามว่า "What would you visit if you have two hours to spend?" ซึ่งเนื้อเรื่องในวีดีโอ จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับครอบครัวของชาวอเมริกาไปเที่ยวในวันหยุดสุดสัปดาห์ คำศัพท์ที่ครูเขียนบนกระดาน จะเป็นสถานที่ที่นักเรียนจะไปแล้วนักเรียนจะนำคำศัพท์เหล่านี้ไปเขียน โดยไม่ต้องถามครูอยู่ตลอดเวลา

ด้วยการฝึกอย่างนี้ จะทำให้นักเรียนมีแนวทางในการเขียน นักเรียนจะสามารถนำสิ่งที่ได้ยินได้ฟังจากสื่อทัศนูปกรณ์ รวมทั้งสิ่งที่ครูเขียนบนกระดานมาเขียนได้

1.2 ผู้สอนนำเรื่องสั้น ๆ บทสรุป บทสนทนา ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่นักเรียนจะเขียนมาให้นักเรียนอ่าน แล้วให้เดาว่ารายละเอียดของเรื่องจะเป็นอย่างไรต่อไปและจะจบลงอย่างไร เช่น เรื่องเกี่ยวกับ "Adventure" นักเรียนช่วยกันบอกอะไรจะเกิดขึ้น นักเรียนอาจจะตอบ

"to get loose"

"to get struck"

"to meet someone strange or unusual"

"by boat"

"in a car"

"on horseback"

ขณะที่นักเรียนบอก ครูจะต้องเขียนคำเหล่านี้บนกระดานดำ นอกจากจะเป็นการระดมพลังสมองเพื่อสร้างแนวคิดที่จะเขียนแล้วยังเป็นการเรียนรู้คำศัพท์อีกด้วย

1.3 ผู้สอนตั้งประเด็น (Topic) หรือถามคำถามขึ้นเพื่อให้นักเรียนช่วยกันตอบหาคำศัพท์ และหาแนวคิดและสำนวนต่าง ๆ เกี่ยวกับคำถามนั้น ในการตั้งประเด็นครูจะตั้งคำถามเพื่อให้นักเรียนช่วยกันคิด เช่น ครูตั้งประเด็น "Autumn" แล้วให้นักเรียนคิดคำที่จะนำมาเขียนหัวข้อนี้เป็นภาษาอังกฤษ ครูก็จะทำหน้าที่จดบันทึกคำบนกระดานดำ นักเรียนอาจถามว่าคำนี้เขียนอย่างไร ครูอาจจะตอบเอง หรือให้เพื่อนนักเรียนที่รู้ช่วยตอบให้ นักเรียนก็นำคำเหล่านี้ไปเขียนต่อไป

ขั้นที่ 2 การเขียนร่างครั้งที่ 1 (First draft)

นักเรียนจะต้องลงมือเขียนทันที หลังจากที่ได้ทำกิจกรรมในขั้นที่ 1 แล้วโดยใช้เวลา 10 - 15 นาที ในการเขียน โดยครูจะไม่ช่วยเหลือเลย ในช่วงแรกนักเรียนอาจจะรู้สึกว่ายากมาก เพราะไม่คุ้นเคยกับการเขียนอย่างนี้มาก่อน แต่วิธีนี้จะเป็นการทำให้นักเรียนตั้งใจฟัง และดูวิดีโอ หรือสไลด์ และคำศัพท์ที่ครูเขียนบนกระดาน เมื่อนักเรียนได้เขียนผ่านไปแล้ว 1 ครั้ง จะรู้สึกว่าเขียนง่ายขึ้น

ในขั้นนี้ ครูจะต้องเขียนในหัวข้อเดียวกับนักเรียนด้วยเหมือนกัน เพื่อจะได้เอาเป็นตัวอย่างในการตรวจ

ครูให้นักเรียนอ่านงานเขียนของตัวเองแล้วจดคำศัพท์ หรือแนวคิดที่ไม่สามารถเขียนเป็นภาษาอังกฤษได้ เพื่อที่จะให้ครูหรือเพื่อนบอกความหมายของคำศัพท์ หรือข้อมูลเพิ่มเติม

ต่อมาครูอธิบายความหมายของคำศัพท์ที่นักเรียนมีปัญหา แล้วนักเรียนปรับปรุงงานเขียนของตัวเอง

ขั้นที่ 3 การให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

ในขั้นนี้ จะเป็นขั้นตอนสำคัญที่จะเป็นการให้กำลังใจนักเรียนในการที่จะเขียนต่อไป นักเรียนก็เหมือนกับผู้ใหญ่ที่เวลาเขียนแล้วก็อยากให้ผู้อื่นแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของตัวเอง การที่ครูจะให้เกรดแก่งานเขียนของนักเรียนโดยไม่มีคำอธิบายใด ๆ เลยเป็นการบั่นทอนกำลังใจเป็นอย่างมาก ที่จริงแล้วผู้เขียนเขาต้องการทราบว่าคนอื่นรู้สึกอย่างไรกับงานเขียนของเขา มากกว่าที่จะให้บอกว่า ดีมาก ดี พอใช้ เพราะไม่ได้เป็นแนวทางสำหรับการปรับปรุงงานเขียนได้เลย

ในขั้นนี้ ครูให้นักเรียนอ่านงานของตัวเอง 2 - 3 คน นักเรียนคนใดสามารถอ่านงานเขียนของเขาได้ ครูจะต้องแสดงความชื่นชมเขา

ในการแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของนักเรียน จะเป็นเฉพาะด้านเนื้อหาเท่านั้น ไม่ใช้การตรวจไวยากรณ์ แต่เป็นการแสดงปฏิกิริยาต่อแนวคิด สิ่งที่เขาคิด การแสดงความคิดเห็นหรือประสบการณ์ของเขา เช่น

- I love the detail of the color.

หรือ - The description of the football game is very exciting.

หรือ - I know how you felt. I had the same experience once.

ขั้นต่อมาครูให้แบบอย่างในเรื่องของภาษาโดยการแสดงงานเขียนของครูบนแผ่นใส พร้อมกับอ่านให้นักเรียนฟัง

ต่อจากนั้นครูให้นักเรียนแบ่งเป็นกลุ่ม แล้วแลกเปลี่ยนงานเขียนของตัวเองกับเพื่อน โดยให้เพื่อนแสดงความคิดเห็นตามตัวอย่างที่ครูทำให้อยู่ ในขั้นต้นอาจแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาไทยได้ ขึ้นต่อ ๆ ไปจึงค่อยให้แสดงความคิดเห็นเป็นภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนเขียนแสดงความคิดเห็นของตัวเองลงบนงานเขียนของเพื่อนเลยหรือจะเป็นการพูดแสดงความคิดเห็นก็ได้ การที่เพื่อน ๆ และครูแสดงความคิดเห็นต่อผลงานของเขาในทางบวก จะทำให้เขามีกำลังใจ และเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ นักเรียนที่ได้รับคำวิจารณ์จากเพื่อน อาจจะเข้าใจมากกว่าคำวิจารณ์ของครู ดังนั้นเมื่อนักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็น วิจารณ์งานกันเองได้แล้ว ก็ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่าน แล้วแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนนั้น ๆ ได้ด้วยตัวเอง สิ่งสำคัญคือการทำให้นักเรียนมีความรู้สึกที่ดีต่องานเขียนของตนเองและพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น

การให้นักเรียนวิจารณ์งานกันเองอย่างนี้จะเป็นการแบ่งเบาภาระของครู และทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนดีขึ้น เพราะนักเรียนได้ผ่านการทำงานร่วมกัน คำวิจารณ์ของเพื่อนจะเป็นประสบการณ์ครั้งแรกที่ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ ในตอนแรก นักเรียนอาจไม่สามารถประเมินงานของตัวเองและของเพื่อนได้เป็นอย่างดี แต่ในตอนต่อ ๆ ไป นักเรียนจะเรียนรู้การวิจารณ์ การประเมินผลงานจากเพื่อน และเรียนรู้ที่จะไว้วางใจคนอื่นด้วย

ขั้นที่ 4 การเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second draft)

ในการเขียนครั้งที่ 2 นักเรียนจะต้องปรับปรุงงานเขียนของตัวเองด้วยการเพิ่มเติมหรือเขียนขยายความส่วนที่ครูหรือเพื่อนแสดงความคิดเห็นซึ่งนักเรียนไม่จำเป็นต้องเขียนตามความคิดเห็นของครูและเพื่อน เพราะจะเป็นการควบคุมให้นักเรียนเขียนโดยไม่เต็มใจ นักเรียนควรมีความรู้สึกว่าเขาเป็นเจ้าของความคิดและผลงานเขียนอย่างเต็มที่

ขั้นที่ 5 การอ่านเพื่อตรวจแก้ไข (Proofreading)

ในขั้นนี้ให้นักเรียนตรวจผลงานเองโดยครูจะเป็นผู้บอกหลักการตรวจให้นักเรียนรู้ก่อนที่จะลงมืออ่านและตรวจ ซึ่งในการตรวจแต่ละครั้งจะขึ้นอยู่กับลักษณะงานเขียน เช่น งานเขียนบางชิ้นที่เน้นเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในแต่ละช่วงเวลา ก็จะทำให้นักเรียนตรวจเรื่อง Tense ถ้าเป็นงานเขียนที่มีลักษณะบรรยาย ก็ให้นักเรียนตรวจการใช้ adjective , noun , subject/verb agreement โดยจะให้นักเรียนอ่านทบทวน และตรวจงานเขียนของตนเองก่อน แล้วจึงให้เพื่อนช่วยอ่าน และตรวจให้อีกครั้งหนึ่ง

การที่ให้เพื่อนนักเรียนช่วยตรวจจะเป็นส่วนที่ดีคือ นักเรียนจะมองข้อผิดพลาดในงานของตนเองไม่ค่อยพบ แต่ถ้าอ่านงานเขียนของผู้อื่นนักเรียนสามารถพบได้ง่ายกว่า

ขั้นที่ 6 การเขียนครั้งสุดท้าย (Final draft)

นักเรียนนำผลงานที่ผ่านการตรวจจากเพื่อนแล้วกลับไปปรับปรุง ทั้งด้านเนื้อหา และความถูกต้องแม่นยำอื่น ๆ ให้ถูกต้องสมบูรณ์ แล้วอ่านทบทวนหรือให้เพื่อนช่วย ตรวจจนแน่ใจแล้วจึงส่งครู

งานฉบับนี้นักเรียนควรแน่ใจว่าถูกต้องพอที่จะให้ผู้อื่น นอกเหนือจากครูและเพื่อนในชั้นเรียนอ่านได้ โดยครูผู้สอนอาจให้ผู้เรียนอ่านงานของตนให้เพื่อน ๆ ฟังหน้าชั้นหลังจากการตรวจแก้ไขแล้วและอาจมีการให้แสดงผลงานของผู้เรียนไว้บนบอร์ด หรือป้ายประกาศที่ใดที่หนึ่ง ในชั้นหรือนอกชั้นเรียน รวมทั้งการทำวารสารของห้องเรียน หรือโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนมีโอกาสได้แสดงผลงานแล้วกลับมาอ่านผลงานของตนเองได้บ่อย ๆ เมื่อมีโอกาส วิธีการนี้จะช่วยให้นักเรียนรู้สึกภาคภูมิใจในผลงานของตนเอง และมีแรงจูงใจในการเขียนครั้งต่อ ๆ ไป

3.5 การตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง

ครูไม่จำเป็นต้องให้คะแนนกับงานเขียนของนักเรียนทุกคน (หรืองานทุกชิ้น) การที่จะทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเขียนนั้นในตอนต้นครูควรบอกนักเรียนว่า นักเรียนมีโอกาสที่จะฝึกเขียนและปรับปรุงงานเขียนของเขาให้ดีที่สุดได้จนเขาพอใจ ครูก็จะให้คะแนน ถ้าหากครูเห็นว่านักเรียนทั้งห้องไม่ได้ตั้งใจที่จะฝึกเขียนอย่างจริงจัง ครูก็อาจจะให้ทำการสารปรจำห้องโดยให้นักเรียนเขียนวันละ 10 - 15 นาที ตามหัวข้อที่ครูกำหนดให้ แล้วครูตรวจวารสารปรจำห้องของนักเรียน สัปดาห์ละ 1 ครั้ง เพื่อว่านักเรียนทุกคนเขียนครบทุกครั้งหรือไม่

การกระทำเช่นนี้จะทำให้นักเรียนได้ฝึกเขียนจนเกิดความคล่องแคล่วโดยไม่ต้องกังวลกับคะแนน และในเวลาต่อมาไม่นานนัก นักเรียนจะมีความสามารถในการเขียนจนสามารถเขียนได้ตามหัวข้อที่เขาสนใจได้

งานเขียนของนักเรียนครูอาจจะนำไปเผยแพร่ในโรงเรียนหรือนอกโรงเรียนได้ เช่น ในหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษของหมวด หรือหนังสือพิมพ์ของโรงเรียน หรือรวมไว้ในมุมหนังสือห้องเรียน หรือห้องสมุด งานเหล่านี้มันไม่จำเป็นต้องผ่านการให้คะแนน แต่นักเรียนจะตั้งใจเขียน และเขียนด้วยความภาคภูมิใจ เพราะเขาตระหนักว่างานเขียนของเขาจะมีผู้อ่านมากมาย

ครูควรจะอธิบายให้นักเรียนเข้าใจอย่างชัดเจนว่า ผลงานชิ้นใดจะได้รับการตรวจเพื่อให้คะแนนและจะใช้เกณฑ์อะไรในการวัด ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะต้องมีการตกลงร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน

ตามปกติแล้ว ครูควรจะให้คะแนนด้านเนื้อหา 50 % และความถูกต้องของการใช้ภาษา 50 % ด้านเนื้อหานั้น ครูควรจะดูว่า นักเรียนเขียนครอบคลุมประเด็นตามข้อมูลที่ให้ไว้ในการสอน หรือการจัดกิจกรรมในขั้นที่ 1 (Prewriting) หรือไม่ รวมทั้งการแสดงแนวคิดหรือความคิดเห็นของตัวเอง ความสอดคล้องกลมกลืน สละสลวย ส่วนความถูกต้องของการใช้ภาษานั้นครูจะต้องตรวจการใช้ไวยากรณ์ การใช้คำศัพท์ การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน ในการแสดงความคิดเห็นต่อผลงานของนักเรียนนั้น ครูจะต้องทำอย่างระมัดระวัง เพราะจะเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนท้อแท้เบื่อหน่าย หรืออาจจะทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการฝึกเขียนก็ได้ ซึ่งจะส่งผลไปถึงความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนอีกด้วย

3.6 ประโยชน์ของการสอนแบบ Writing Process Approach

1. ส่งเสริมบรรยากาศในการเรียน

เนื่องจากนักเรียนมีทัศนคติในทางลบกับการเขียน ดังนั้น บทบาทของครู คือหาทางสร้างสรรค์บรรยากาศในห้องเรียนให้ดีขึ้นที่จะลงมือเขียน วิธีสอนนี้สามารถสร้างความกระตือรือร้นในการเขียนให้เกิดขึ้นกับนักเรียนได้ ทั้งนี้เนื่องจาก

1.1 นักเรียนมีโอกาสในการฝึกเขียนโดยปราศจากความกลัวว่างานแต่ละชิ้นของเขาจะได้คะแนนเท่าไร

1.2 นักเรียนรู้ว่าการเขียนครั้งแรกเป็นเพียงการลองเขียนเท่านั้น ดังนั้นนักเรียนจึงไม่จำเป็นต้องเขียนให้ถูกต้องสมบูรณ์แบบที่สุด

1.3 นักเรียนเกิดความมั่นใจที่จะเขียนโดยได้รับเครื่องมือในการเขียนแล้วแต่ในขั้นการจัดกิจกรรมก่อนการเขียน (Prewriting) ซึ่งนักเรียนจะได้แนวคิด คำศัพท์ ไวยากรณ์ และอื่น ๆ ที่จำเป็น

1.4 ก่อนที่จะแสดงผลงานเขียนที่เสร็จสมบูรณ์แล้วนั้น นักเรียนจะได้รับข้อมูลย้อนกลับจากครูหรือจากเพื่อน ๆ ทั้งด้านเนื้อหา และไวยากรณ์ รวมทั้งคำศัพท์และกลไกต่าง ๆ ในการเขียนแล้ว

1.5 กระบวนการเขียนนั้นเป็นไปอย่างเป็นขั้นเป็นตอน ในขณะที่นักเรียนผ่านไปแต่ละขั้นแต่ละตอนนั้น เขากำลังเรียนรู้และกำลังทำงาน เพื่อให้ได้ผลงานที่น่าภูมิใจ และแต่ละขั้นตอนนั้นก็จะเป็นการช่วยให้นักเรียนเขียนได้อย่างง่ายดายมากยิ่งขึ้น

2. สร้างแรงจูงใจในการเขียน

2.1 นักเรียนเขียนอย่างมีจุดมุ่งหมาย (purpose) และมีผู้อ่าน (audience) อยู่ในสถานการณ์ที่เป็นจริง เช่น ฝึกเขียนตอบคำถามนี้

"Pretend your classmate is your favorite star.

Write five questions which you would like the star to answer.

2.2 การทำให้การเขียนสัมพันธ์กับชีวิตจริงของนักเรียน จะทำให้เขาเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น

"Describe the clothing worn by at least five people at a party you attend. Be amusing.

2.3 เป็นการเชื่อมโยงการเขียนให้เข้ากับประสบการณ์เดิมของผู้เขียน เช่น ในการเขียนโดยยึดหนังสือวรรณคดี

"Compare the character to someone you know" or

"Pretend you are Villion's (or any poet's)

friend.

Describe a day spent with him.

3.7 ข้อเสียของการสอนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียน

แลงเกอร์ (Applebee. 1989 : 88 - 101 ; อ้างอิงมาจาก Langer. 1984) ได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับการสอนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียนว่า

1. เนื่องจากการสอนเขียนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียนมีต้นกำเนิดมาจากกระบวนการเขียนของนักเขียนที่มีความชำนาญ ไม่ได้เริ่มจากทฤษฎีการเรียนการสอน จึงมีผู้ตั้งคำถามว่า เมื่อเปลี่ยนจากกระบวนการเขียนมาเป็นกระบวนการเรียนการสอนในห้องเรียนนั้น การสอนจะประสบผลสำเร็จแค่ไหน เพราะกระบวนการระหว่างนักเขียนกับผู้เรียนนั้น นักเขียนใช้กระบวนการนี้เพื่อทำงานเขียนนำเสนอ กระบวนการผลิตงานเขียนเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ และไม่ได้ดำเนินการตามลำดับขั้นของกระบวนการแต่จะดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ เพื่อแก้ปัญหาเท่านั้น ส่วนนักเรียนจะต้องดำเนินการเรียนการสอนทุกขั้นตอนตั้งแต่ขั้นวางแผนขั้นเขียนและทบทวน

2. งานเขียนแต่ละฉบับมีลักษณะต่างกัน การดำเนินขั้นตอนตามกระบวนการเขียนใช้เวลาไม่เท่ากัน เช่น งานเขียนบางฉบับใช้เวลามากในเรื่องทบทวนตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน ปัญหาคือ ครูจะไม่สามารถปรับเวลาและกระบวนการให้เข้ากับงานเขียนได้

3.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียน

ในปี ค.ศ. 1984 แคลลี (Kelly. 1984 : 80 - 95) ได้ทำการวิจัยโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีกระบวนการเขียน ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

- ขั้นกำหนดหัวข้อ
- ขั้นอภิปราย
- ขั้นระดมพลังสมอง
- ขั้นเขียนร่าง
- ขั้นปรับปรุงครั้งที่ 1
- ขั้นปรับปรุงครั้งที่ 2
- ขั้นเขียนครั้งสุดท้าย

กลุ่มตัวอย่างที่เข้ารับการศึกษาคั้งนี้เป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเมลเบิร์น ประเทศ ออสเตรเลีย ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ผลปรากฏว่านักศึกษากลุ่มนี้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีธรรมดา นอกจากนั้นนักศึกษายังมีความมั่นใจและมีความกระตือรือร้นในการเรียนมากขึ้น

ต่อมาในปี ค.ศ. 1989 คอกซ์ และโจนส์ (Cox and Jones. 1989 : 26 - 29) ได้นำการสอนตามทฤษฎีกระบวนการเขียนมาใช้สอนกับนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษา คือ โรงเรียน Tanglewood เมือง Fort Worth มลรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา มีขั้นตอนการสอนดังนี้

- ขั้นก่อนการเขียน
- ขั้นการเขียน
- ขั้นอภิปรายกลุ่ม
- ขั้นทบทวน
- ขั้นตรวจ
- ขั้นแสดงผลงาน

ผลปรากฏว่า นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้น มีแรงจูงใจในการเรียน และมีความมั่นใจในการเขียนเพิ่มขึ้น เช่นกัน

ในปี ค.ศ. 1990 เคห์ (Keh. 1990 : 10 - 12) ก็ได้ทำการสอนตามแนวทางนี้กับนักศึกษาที่ Hong Kong Baptis College ประเทศฮ่องกง โดยจัดการเรียนการสอนเป็น 7 ขั้นตอน คือ

- ขั้นให้ข้อมูล
- ขั้นเขียนร่างครั้งที่ 1
- ขั้นเพื่อนประเมินผล
- ขั้นตรวจผลงาน
- ขั้นครู - นักเรียนอภิปราย
- ขั้นเขียนครั้งสุดท้าย

ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนเพิ่มขึ้นและมีแรงจูงใจในการเรียนเพิ่มขึ้น

4. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทดสอบความสามารถทางการเขียน

4.1 การสร้างแบบทดสอบ

แครอล (สบูเคา ปาทาน. 2529 : 63 ; อ้างอิงมาจาก carral. 1980) ได้กล่าวถึงการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายโดยการเขียนว่าการทดสอบความสามารถทางการเขียนนั้นอาจจะเป็นการเขียนเรียงความ (essay) หรือบรรยายภาพ บรรยายสิ่งของและการกระทำหรือเหตุการณ์ที่จำได้ เนื้อหาควรเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนรายงาน เขียนโน้ต เขียนจดหมายส่วนตัวถึงเพื่อน หรือการเขียนจดหมายถึงร้านค้า บริษัทต่าง ๆ เป็นต้น

การวัดความสามารถทางการเขียนนั้น มีปัญหาว่าควรวัดความสามารถทางการเขียนโดยตรงคือให้เขียนเรียงความ หรือจะวัดทางอ้อม คือการใช้ข้อสอบปรนัยวัดองค์ประกอบของการเขียนซึ่งผู้รู้ได้แสดงข้อคิดเห็นไว้ต่าง ๆ กัน เช่น แฮร์ริส (Harris. 1969 : 69) ได้เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบเรียงความและแบบทดสอบปรนัย ไว้ดังนี้

1. แบบทดสอบเรียงความ นักเรียนต้องรวบรวมคำตอบ และเขียนด้วยคำพูดของตนเอง เป็นแบบทดสอบที่วัดความสามารถทางการเขียนอย่างแท้จริงกว่าแบบทดสอบแบบปรนัย
 2. แบบทดสอบเรียงความ กระตุ้นให้นักเรียนปรับปรุงการเขียนของตนเองในทางตรงข้าม แบบทดสอบแบบปรนัยจะเป็นเหตุให้นักเรียนไม่พยายามปรับปรุงทักษะการเขียนของตนเอง
 3. แบบทดสอบเรียงความเตรียมได้ง่าย และเร็วกว่าแบบทดสอบปรนัยมาก
 4. ใช้แบบทดสอบแบบอัตนัย แต่ให้คูตารางหรือรูปภาพเพื่อช่วยในด้านข้อมูล
- มีผู้วิจารณ์แบบสอบเรียงความในทำนองตรงข้ามกัน ดังนี้
1. แบบทดสอบเรียงความเป็นแบบทดสอบที่เชื่อถือไม่ได้ ด้วยเหตุผลดังนี้

1.1 นักเรียนไม่ได้เขียนเรียงความเรื่องเดียวกันทุกคน แต่ละคนก็สามารถเลือกเขียนเรื่องที่ตนถนัดหรือสนใจ

1.2 การตรวจให้คะแนนข้อสอบแบบเรียงความเป็นอัตนัยมากกว่าการตรวจให้คะแนนแบบทดสอบปรนัย

2. ในการเขียนเรียงความ นักเรียนสามารถบิดบังข้อบกพร่องของตนเองได้ โดยการหลีกเลี่ยงไม่ยอมเขียนสิ่งที่เห็นว่ายาก และเป็นปัญหาสำหรับตนเอง เช่น โครงสร้างไวยากรณ์ บางแบบหรือศัพท์บางคำ เป็นต้น แต่ในการทำข้อสอบปรนัย นักเรียนต้องทำหมดทุกข้อ จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงข้อที่ยากหรือเป็นปัญหาเหล่านี้ได้

3. แบบทดสอบเรียงความต้องใช้เวลาในการตรวจให้คะแนนมากกว่าแบบทดสอบปรนัย ทำให้เปลืองค่าใช้จ่าย ในกรณีที่มีการทดสอบกับประชากรจำนวนมาก

อย่างไรก็ตาม เราไม่อาจปฏิเสธได้ว่า การเขียนเรียงความเป็นวิธีหนึ่งที่สำคัญในการทดสอบความสามารถทางการเขียน เพราะผู้เขียนจะต้องมีความสามารถในการคิดและถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นตัวอักษร โดยอาศัยถ้อยคำของตนเอง ทักษะหรือความสามารถนี้สำคัญมากในการติดต่อสื่อสารในชีวิตจริง ถ้านักเรียนหลีกเลี่ยงการใช้โครงสร้างคำศัพท์ที่ตนไม่ถนัด แล้วสามารถเลือกใช้สิ่งอื่นทดแทนให้เกิดความหมายตามที่ต้องการได้ นับว่าเป็นความสำเร็จในการใช้ภาษาในความคิดปัจจุบัน

เพื่อแก้ปัญหาที่ว่านักเรียนมิได้เขียนเรียงความเรื่องเดียวกันทุกคน และเพื่อทำให้ขอบเขตของการให้คะแนนรัดกุมขึ้น ให้แบบทดสอบเรียงความมีความเชื่อถือได้เพิ่มขึ้น ลาโด ได้ให้ข้อเสนอแนะไว้ดังนี้ (Lado. 1961 : 248)

1. ผู้สร้างข้อสอบ กำหนดให้ผู้สอบอ่านบทสนทนา (dialogue) ซึ่งใช้ภาษาง่ายกระชับ ไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้สอบ แล้วให้แต่งเรียงความโดยอาศัยข้อมูลในบทสนทนาแต่อาจเพิ่มเติม

รายละเอียดต่าง ๆ ลงไปได้ เป็นลักษณะหนึ่งของการแต่งเรียงความแบบควบคุม (Controlled Composition)

2. การให้ผู้สอบดูตารางซึ่งมีข้อมูลต่าง ๆ ที่จะใช้เป็นประโยชน์ในการเขียนเรียงความ
3. ผู้สร้างข้อสอบอาจวัดศักยภาพประสงค์และเนื้อหาในการเขียนได้อย่างดีโดยให้ผู้สอบดูภาพถ่ายหรือภาพชุด อาจกำหนดคำศัพท์ไว้หรือไม่ก็ได้ แล้วให้เขียนโดยใช้ภาพเป็นเกณฑ์

4.2 การตรวจแบบทดสอบแบบเรียงความ

คูเปอร์ (Cooper. 1977 : 3 - 31) เสนอวิธีตรวจเรียงความไว้ ดังนี้

1. การตรวจโดยใช้การวินิจฉัยของผู้ตรวจ เป็นวิธีประเมินที่ง่ายที่สุดในวิธีการตรวจแบบรวม การตรวจแบบนี้ไม่ต้องการรายละเอียดของลักษณะต่าง ๆ ของเรียงความ และไม่ต้องนำคะแนนในแต่ละลักษณะมารวมกัน ผู้ตรวจให้คะแนนได้ง่ายโดยตัดสินว่าเรียงความนั้นควรอยู่ในลำดับใดเมื่อเทียบกับเรียงความของนักเรียนทั้งหมด

2. การตรวจด้วยการเทียบเคียงตัวแบบ

การตรวจด้วยวิธีนี้ ผู้ตรวจเลือกเรียงความของนักเรียนจากหัวข้อเรื่องที่กำหนดให้ไว้ชุดหนึ่ง แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจให้คะแนน หรือผู้ตรวจ อาจเป็นผู้ให้คะแนนเอง โดยให้คะแนนลดหลั่นกันไปตามคุณภาพของเรียงความแต่ละฉบับ ผู้ตรวจจะใช้คะแนนของเรียงความชุดนี้เป็นเกณฑ์ในการนำเรียงความฉบับอื่นมาเทียบ

ประโยชน์ของการตรวจวิธีนี้ คือทำให้ผู้เขียนหรือนักเรียนได้เห็นคุณภาพของงานเขียนของตน และครูสามารถใช้เกณฑ์ของงานเขียน 5 - 8 ฉบับ เป็นมาตรฐานในการอภิปรายงานชิ้นใดอย่างใดก็ตาม ก่อนที่ครูจะนำเกณฑ์นี้ไปใช้ในการตรวจงานเขียนของนักเรียน ครูจะต้องได้รับการฝึกฝนเสียก่อน ข้อเสนอแนะอีกประการหนึ่ง คือ ครูควรพัฒนาเกณฑ์แต่ละเกณฑ์ในการตรวจข้อเขียนแต่ละชนิด ในโปรแกรมการเขียนไว้เป็นมาตรฐานในการตรวจการเขียน เช่น ข้อเขียนเชิงอธิบาย (explanation) ข้อเขียนเชิงพรรณนาเรื่องส่วนตัว (personal narration) ข้อเขียนเชิงรายงาน (reportage) และบันเทิงคดี-ร้อยแก้ว (Prose fiction) เป็นต้น

อาจกล่าวได้ว่าการตรวจแบบนี้ เป็นการประเมินผลแบบรวมแบบหนึ่งที่มีผู้นิยมใช้กันแพร่หลาย แต่ทั้งนี้ก็นำไปใช้ต้องได้รับการฝึกฝนเสียก่อนจึงจะประเมินได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. การตรวจโดยใช้ตารางวิเคราะห์

การตรวจด้วยตารางวิเคราะห์ เป็นเครื่องมือประเมินผลการเขียนแบบรวมที่ระบุลักษณะสำคัญ

ของการเขียนไว้โดยเฉพาะ แต่ละลักษณะจะมีรายละเอียดบ่งบอกไว้อย่างชัดเจน โดยจัดอันดับ
ลักษณะต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ 3 กลุ่ม คือ สูง (high) กลาง (middle) และต่ำ (low)
ผู้ประเมินจะนำเรียงความของนักเรียนไปเทียบเคียงกับลักษณะต่าง ๆ ตามที่ได้กำหนดไว้
แล้วจัดอันดับตามนั้น ซึ่งกำหนดไว้ดังนี้

<u>ลักษณะเด่นทั่ว ๆ ไป (general merit)</u>	<u>ต่ำ</u>		<u>กลาง</u>		<u>สูง</u>
ความคิด (idea)	2	4	6	8	10
การเรียบเรียงข้อความ (organization)	2	4	6	8	10
การใช้คำ (wording)	1	2	3	4	5
อรรถรส (flavour)	1	2	3	4	5
<u>กลไกทางภาษา (mechanics)</u>					
การใช้ภาษา (usage)	1	2	3	4	5
เครื่องหมายวรรคตอน (punctuation)	1	2	3	4	5
การสะกดคำ (spelling)	1	2	3	4	5
ลายมือ (handwriting)	1	2	3	4	5
รวม (total)					

4. การตรวจโดยใช้เกณฑ์การประเมินเรียงความ

เป็นวิธีการตรวจเรียงความที่ละเอียดและชัดเจนที่สุด จากอบส์ (Jacobs. 1981 :
89 - 105) กล่าวว่า เป็นการประเมินเรียงความแบบรวมวิธีหนึ่งที่ใช้ความคิดของผู้ตรวจตัดสิน
เรียงความทั้งเรื่องว่าผู้เขียนได้สื่อความคิดและความหมายในกระบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านตามที่
มุ่งหวังได้หรือไม่ ถ้าเป็นไปได้แสดงว่าการรวบรวมข้อมูล การเรียบเรียงเรื่องราวและการทำให้
ส่วนประกอบทางภาษาหลาย ๆ ส่วนสอดคล้องกัน ความสำเร็จในการสื่อสารจึงเกิดขึ้น

จากอบส์ ชี้ให้เห็นว่า มีสาเหตุบางประการที่ทำให้ผู้ตรวจไม่เชื่อมั่นในการตัดสินคุณภาพ
การประเมินการเขียนของตน และการตรวจไม่คงที่ เช่น ผู้ตรวจแต่ละคนอาจมีเกณฑ์ในการประเมิน
ผลที่แตกต่างกัน โดยที่ผู้ตรวจคนหนึ่งอาจเข้มงวดในการให้คะแนนในขณะที่อีกคนหนึ่งให้คะแนนง่าย
หรือแม้แต่การนำเกณฑ์การตรวจมาใช้ก็อาจแตกต่างกัน นอกจากนั้นผู้ตรวจบางคนอาจจะลำเอียง

โดยไม่รู้ตัวด้วยการคาดหวังความสามารถของผู้เขียนไว้ก่อนหรืออาจจะให้คะแนนจากส่วนประกอบบางประการที่ปรากฏให้เห็นเท่านั้น เช่น ลายมือ คำที่สะกดผิด หรือกลไกทางภาษา หรือความผิดทางไวยากรณ์อื่น ๆ ที่ไม่เข้าเกณฑ์ในการสื่อสาร ซึ่งผู้ตรวจเห็นว่าเพียงพอแล้วที่จะให้คะแนน ถึงแม้ว่าจะไม่สมบูรณ์ก็ตาม อีกทั้งผู้ตรวจแต่ละคน อาจจะมีจุดเน้นในการประเมินเรียงความแตกต่างกัน เช่น บางคนอาจจะเน้นความคิดของผู้เขียนเป็นสำคัญ หรือบางคนอาจจะพิจารณาแค่การเรียบเรียงเรื่องราวและการวิเคราะห์ข้อมูลเป็นต้น

ด้วยเหตุดังกล่าว จากอบส จึงเน้นว่าการตรวจแบบนี้เท่านั้นที่สามารถควบคุมสาเหตุต่าง ๆ เหล่านี้ได้ด้วยวิธีการดังนี้ คือ

1. ด้วยการใช้เกณฑ์ประเมินผลที่มีรายละเอียดเพียงพอ ผู้ตรวจทุกคนจะต้องพิจารณาคุณลักษณะเดียวกันแต่ละคุณลักษณะมีคำอธิบายชัดเจนพอที่จะใช้เป็นหลักในการ พิจารณาอย่างละเอียด

2. ด้วยการดำเนินการตามขั้นตอนในการตรวจตามแบบแผนเดียวกันที่ช่วยให้ผู้ตรวจสามารถค้นพบรายละเอียดต่าง ๆ ของงานเขียนได้นั้น จะลดความไม่คงที่หรือความแตกต่างในการตรวจของผู้ตรวจลงได้ และยังเป็นการควบคุมการตรวจแบบสุ่ม ๆ ทำให้การตรวจน่าเชื่อถือขึ้น

ในการประเมินผลเรียงความ แบ่งเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 5 ส่วน สำคัญ ๆ

1. เนื้อหา (content)	30 คะแนน
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (organization)	20 คะแนน
3. คำศัพท์ (vocabulary)	20 คะแนน
4. การใช้ภาษา (language use)	25 คะแนน
5. กลไกทางภาษา (mechanics)	5 คะแนน

แต่ละส่วนมี 4 ระดับ

- ดีมากถึงดีเยี่ยม (very good to excellent)
- ปานกลางถึงดี (average to good)
- อ่อนถึงใช้ได้ (poor to fair)
- อ่อนมาก (very poor)

5. เกณฑ์การให้คะแนนการเขียนเรียงความของเสาวลักษณ์ รัตนวิชัย

ตาราง 2 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์พิจารณา	คะแนนเต็ม
1. การลำดับความ (Writing Organization, Well planned writing)	5
2. ความคิดได้ความชัดเจน และสื่อความหมายได้ (Idea, Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน (Comprehensible writing; The reader can understand the overall writing)	5

เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 54 - 55)

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้เกณฑ์การตรวจของ เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 54 - 55) เพราะเกณฑ์การพิจารณา งานเขียน ครอบคลุมประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการจะวัดในด้านความสามารถทางการเขียนของนักเรียนนั่นคือ การลำดับความความคิดได้ความชัดเจนสื่อความหมายได้ การใช้ภาษาไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง และมีความสมบูรณ์ของการเขียน

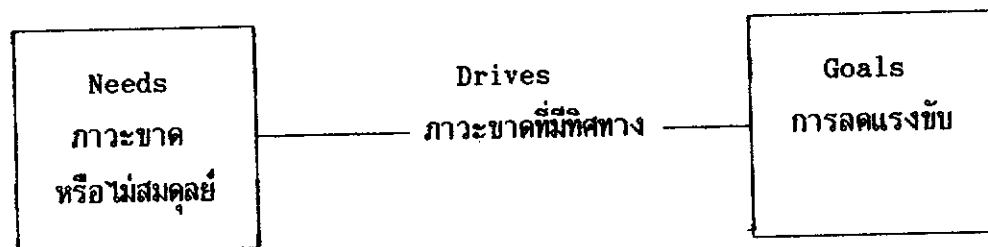
การจัดความน่าเชื่อถือ ทำได้โดยไม่เปิดโอกาสให้ผู้เขียนเลือกหัวข้อในการเขียนเอง ผู้วิจัยสร้างข้อสอบกำหนดให้ทุกคนต้องเขียนเรื่องเดียวกัน และตรวจโดยใช้ผู้ตรวจมากกว่า 1 คน

5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

5.1 ความหมาย

ปราณี รามสูตร (2528 : 116) กล่าวว่า แรงจูงใจ คือ องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ช่วยเพิ่มพลัง เพิ่มความกระตือรือร้น ให้กับพฤติกรรม ที่นอกเหนือไปจากสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นธรรมดา ทำให้พฤติกรรมที่แสดงออกไม่มีทิศทาง หรือมีจุดมุ่งหมายปลายทางและภาวะที่บุคคลถูกผลักดัน ให้แสดงพฤติกรรมบางอย่างหรือหลายอย่าง เพื่อให้บรรลุจุดหมายปลายทางที่ต้องการ ก็คือการจูงใจให้เกิดพฤติกรรมนั่นเอง

อรรถัย ชื่นมนุษย์ (นิยม สารรัตน์. 2524 : 16 - 17 ; อ้างอิงมาจาก อรรถัย ชื่นมนุษย์. 2520) กล่าวถึงวงจรของแรงจูงใจ (The Motivation Cycle) ว่า ประกอบด้วยส่วนประกอบ 3 ประการ ที่ต้องพึ่งพาซึ่งกันและกัน และมีผลกระทบต่อกัน คือ ความต้องการ (Needs) แรงขับ (Drives) เป้าหมาย (Goals) ดังรูป

ภาพประกอบ 3 แสดงวงจรของแรงจูงใจ

(นิยม สารรัตน์. 2524 : 16 - 17 ; อ้างอิงมาจาก อรรถัย ชื่นมนุษย์. 2520)

Needs	เป็นสภาวะที่ขาดแคลนซึ่งเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่มีความไม่สมดุลย์ทางสรีระหรือทางใจ
Drives	เป็นตัวสำคัญของกระบวนการสร้างแรงจูงใจหรือวงจรแห่งแรงจูงใจเพราะแรงขับ หรือ drives จะเป็นตัวมุ่งกระทำ (action oriented) และเสริมกำลังเพื่อไปสู่การบรรลุเป้าหมาย

Goals เป็นจุดสุดท้ายของแรงจูงใจ หมายถึงอะไรก็ได้ที่จะทำให้แรงขับ (drives) ลดลงหรือบรรเทาความต้องการ เพราะฉะนั้นการบรรลุเป้าหมายก็มีความจำเป็นยิ่งที่จะช่วยให้ภาวะสมดุลของกาย หรือทางใจกลับมีขึ้นใหม่

ออสซูเบล (Ausubel. 1968 : 368 - 379) ได้เสนอความต้องการและแรงขับภายในที่ทำให้เกิดแรงจูงใจไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. ความต้องการที่จะสำรวจ คือความต้องการที่ค้นหาเพื่อจัดความสงสัยที่มีอยู่อย่างหนึ่งกับสิ่งที่อยู่รอบตัวเรา และการกระทำนั้นจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น
2. ความต้องการที่จะสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม คือความต้องการที่จะกระทำอย่างหนึ่งกับสิ่งที่อยู่รอบตัวเรา และการกระทำนั้นจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น
3. ความต้องการที่จะทำกิจกรรม คือความต้องการที่จะเคลื่อนไหวหรือออกกำลังกาย
4. ความต้องการที่จะได้รับการกระตุ้น คือ ความต้องการที่บุคคลประสงค์ที่จะให้ตัวเองได้รับการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม โดยสิ่งแวดล้อม บุคคล ความคิด และความรู้สึก
5. ความต้องการที่จะได้รับรู้ คือ ความต้องการที่จะค้นหาความรู้เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากความต้องการใน ข้อ 1 - 4 และเพื่อจัดระบบความรู้ให้กับตนเอง
6. ความต้องการที่จะส่งเสริมตัวเองให้สูงขึ้น คือความต้องการที่จะให้ตนเองเป็นที่รู้จักและยอมรับนับถือจากผู้อื่น

กล่าวโดยสรุปแล้ว แรงจูงใจ คือแรงขับที่มากกระตุ้นอารมณ์ หรือความปรารถนาให้บุคคลแสดงพฤติกรรม เพื่อที่จะให้บรรลุจุดประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งนั่นเอง

5.2 ประเภทของแรงจูงใจ

ซูซีฟ อ่อนโคกสูง (2522 : 53) แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภทคือ

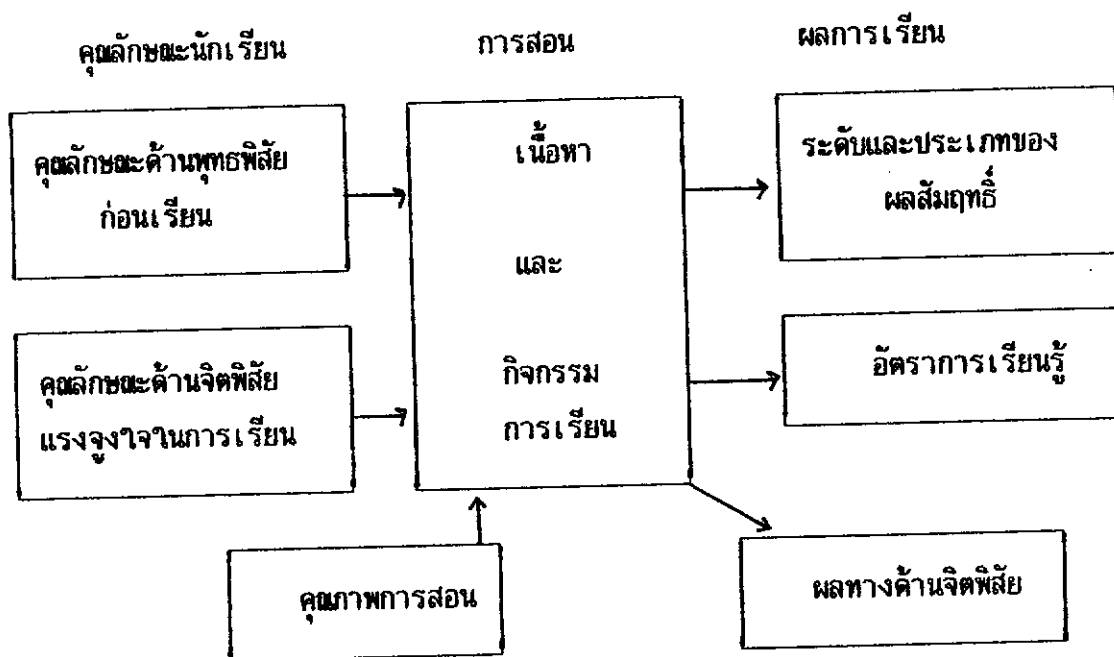
1. แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motive) โดยใช้สิ่งเร้าภายนอก เช่น สิ่งของหรือเกียรติยศเป็นเครื่องล่อ (Incentive) ให้เขาเกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ได้เครื่องล่อนี้

2. แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motive) หมายถึง แรงจูงใจในการใช้พฤติกรรมหรือสิ่งที่จะกระทำเป็นเครื่องล่อให้เกิดความอยากกระทำ แรงจูงใจภายในนี้ จะมีผลอย่างยิ่งไม่หมดหรือหายไปง่าย ๆ

แรงจูงใจภายในมีค่าดีกว่าแรงจูงใจภายนอก แต่แรงจูงใจภายในปลูกฝังให้เกิดแก่ผู้เรียนได้ยากกว่า ดังนั้นในการใช้แรงจูงใจกับเด็กมักใช้แรงจูงใจภายนอกเสียก่อน แล้วจึงสร้างให้เกิดแรงจูงใจภายในภายหลัง

5.3 แรงจูงใจกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของ บลูม (Bloom, 1976) กล่าวว่าความสามารถด้านพุทธิพิสัย (Cognitive) คือความรู้ที่จำเป็นก่อนการเรียนรู้ คุณลักษณะด้านจิตพิสัย (Affective) คือแรงจูงใจในการเรียน คุณภาพด้านการสอนจะเป็นตัวกำหนดผลการเรียนอันได้แก่ ระดับและประเภทของผลสัมฤทธิ์ อัตราการเรียนรู้ และผลทางด้านจิตพิสัยดังแผนภาพ

ภาพประกอบ 4 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและลักษณะด้านจิตพิสัย

(บุญชม ศรีสะอาด, 2528 : 45 - 46)

5.4 แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

การ์ตเนอร์และแลมเบิร์ต (Vijchulata and lee, 1983 : 69 ; citing Gardner and Lambert, 1972) ได้กล่าวถึงแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. Integrative orientation หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศให้มากขึ้นเพื่อจะได้เรียนรู้วัฒนธรรมของชุมชนต่าง ๆ และเพื่อจะได้เป็นสมาชิกที่มีคุณภาพของสังคมนั้น เป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ

2. Instrumental orientation หมายถึง แรงจูงใจที่เกิดจากการที่ผู้เรียนต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อวัตถุประสงค์อื่น เช่น เพื่อให้ได้คะแนนดีขึ้น หรือเพื่อให้ได้งานอาชีพที่ดี เพื่อที่จะเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพต่อไป เป็นต้น

ในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1984 : 53) ชี้ให้เห็นว่าการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เหมือนกับการเรียนรู้ของมนุษย์ในแขนงอื่น ๆ ที่แรงจูงใจเป็นกำลังสำคัญที่จะตัดสินว่าผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือไม่ ผู้เรียนต้องใช้พลังมากน้อยเท่าไรสำหรับการอุทิศให้กับการเรียนและเป็นเวลายาวนานเท่าไรที่เขาจะต้องพยายาม แรงจูงใจเป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อน มีองค์ประกอบร่วมหลายชนิด อันได้แก่แรงขับของเอกัตบุคคล ความต้องการผลสำเร็จ ความอยากรู้อยากเห็น ความปรารถนาต่อการหาประสบการณ์ใหม่ และอื่น ๆ ปัจจัยเหล่านี้เข้าไปมีส่วนในสถานการณ์การเรียนทุกรูปแบบ และจากการวิจัยหลายครั้งเกี่ยวกับการเรียนรู้ของมนุษย์ได้ค้นพบข้อสรุปว่าแรงจูงใจคือคุณแก่ที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ (Brown. 1981 : 121) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น เนลสัน และจาโคโบวิทส์ (Nelson and Jacobovits. 1970 : 102) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญมากในการเรียนภาษาต่างประเทศ เขาได้วิเคราะห์องค์ประกอบการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน พบว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ ความถนัด สติปัญญา ความมานะพยายาม หรือแรงจูงใจในการเรียน และองค์ประกอบอื่น ๆ

ต่อมานักจิตวิทยาชาวอเมริกันและชาวแคนาดา ได้ทำการศึกษาโดยยึดกระบวนการวิเคราะห์ของ จาโคโบวิทส์ แล้วสรุปองค์ประกอบสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ ดังนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude) ร้อยละ 35
2. สติปัญญา (Intelligence) ร้อยละ 20
3. ความมานะพยายามหรือแรงจูงใจ (Perseverance or Motivation) ร้อยละ 33
4. องค์ประกอบอื่น ๆ (Others) ร้อยละ 14

นอกจากนี้ จาโคโบวิทส์ ยังได้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ที่มีผู้ทำไว้โดยสรุปว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ที่มีความถนัดในการเรียน สามารถเรียนภาษาได้โดยไม่ยากนัก ถ้าหากมีทัศนคติ และแรงจูงใจสูง ในทำนองเดียวกัน ถ้ามีทัศนคติที่ดี และมีแรงจูงใจสูงพร้อมๆ กับการมีความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยแล้ว ยิ่งจะเรียนภาษาต่างประเทศได้ดียิ่งขึ้น

จะเห็นว่าแรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญพอ ๆ กับความถนัดทางการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนไม่ควรจะละเลยองค์ประกอบด้านแรงจูงใจนี้

5.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

พิมสเลอร์ ; ซันด์ลันด์ และแมคอินไทร์ (Pimsleur ; Sundlund and McIntyre. 1966 : 175 - 214) ทำการวิจัยพบว่า แรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาเป็นตัวประกอบที่สำคัญของผู้ที่มีความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ ลูกมานิ (Lukmani. 1972 : 83 - 99) ได้ทำการทดลองค้นหาแรงจูงใจ ว่าจะมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือไม่ โดยทำการทดลองกับเด็กชาวอินเดีย ซึ่งพูดภาษา มาราठी (Marathi) ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การวิจัยพบว่าเด็กเหล่านี้ได้คะแนนการสอบ Integrative Motivation สูง ในขณะที่ทำคะแนนการทดสอบภาษาได้สูง

ในปี ค.ศ. 1977 จีราร์ด (Girard. 1979 : 100) ได้ทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถาม ตามความเห็นจากนักเรียนชายหญิง ซึ่งมีอายุระหว่าง 12 - 17 ปี จำนวน 1,000 คน เกี่ยวกับลักษณะของครูที่ตนต้องการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่จูงใจให้นักเรียนอยากเรียนได้คำตอบ ดังนี้

1. เป็นผู้สามารถสร้างบทเรียนที่น่าสนใจ
2. ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน
3. อธิบายชัดเจน
4. พูดภาษาอังกฤษเก่ง
5. แสดงความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง
6. ให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม
7. มีความอดทนสูง
8. ใช้ภาษาพูดอยู่เสมอ
9. มีความสามารถในการทำให้นักเรียนทุกคนเรียนได้ดี
10. ใช้สื่อทัศนูปกรณ์

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย อัจฉรา วงศ์ไสร (2519 : 217) ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสิตจำนวน 120 คน จากสถาบันการ ศึกษาต่อไปนี้
แต่ละ 30 คน นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และนิสิตจากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวันและบางแสน

ปรากฏว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างกลุ่มแรงจูงใจสูงกับแรงจูงใจต่ำ กล่าวคือ กลุ่มแรงจูงใจสูงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง กลุ่มแรงจูงใจต่ำมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

ในปี 2524 นิยม สารรัตน์ (2524 : 50) ทำการวิจัยเปรียบเทียบเจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษากับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 ผลมีดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะต่ำด้วย
2. นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติและแรงจูงใจเฉพาะ เรื่องการรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่า 50 เปอร์เซนต์ ส่วนเจตคติที่มีต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความเข้มแข็งของแรงจูงใจ แรงสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

3. เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนทั้งสองโปรแกรมไม่แตกต่างกัน

เบญจา สืบเสน (2530 : 80) ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ ทักษะการฟังการพูดและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตรทศนาของ เคลลี ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตรทศนาของเคลลี และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ปองรัตน์ นิลคำ (2531 : 139) ทำการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อนำมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่ แล้วปรากฏว่านักเรียนที่เรียนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารและนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษางานวิจัยทั้งของต่างประเทศและในประเทศพบว่า แรงจูงใจมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ ถ้านักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงด้วย และสิ่งสำคัญที่จะส่งผลต่อแรงจูงใจของนักเรียนก็คือ ตัวครู วิธีสอน และเนื้อหาที่นำมาสอน ซึ่งจะต้องสอดคล้องกับความต้องการของนักเรียน

ดังนั้น การสอนด้วยวิธีการบวนการเขียนของเฮวินส์ ตัวครูซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำ เป็นผู้ให้กำลังใจ และเป็นผู้อ่านงานเขียนของนักเรียน ได้ใช้กระบวนการสอนซึ่งให้นักเรียนมีการรับรู้อย่างเป็นธรรมชาติ ให้นักเรียนได้รับทราบความสำเร็จของตัวเองทุกขั้นตอน การสอนและการจัดเนื้อหาที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริงได้ และเหมาะกับระดับชั้นของนักเรียน น่าจะส่งผลให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น

6. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับมนุษย์สัมพันธ์

6.1 ความหมายของมนุษย์สัมพันธ์

"มนุษย์สัมพันธ์" ตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2530 : 624) แปลว่า ความสัมพันธ์ในทางสังคมนระหว่างมนุษย์ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเข้าใจอันดีต่อกัน

พนัส หันนาคินทร์ (2524 : 120) ได้ให้ความหมายของมนุษย์สัมพันธ์ไว้ว่าเป็นความสามารถที่คน ๆ หนึ่งสามารถถ่ายทอดความรู้สึกหรือความคิดไปยังผู้อื่น และขณะเดียวกันก็สามารถที่จะเข้าใจความคิดและความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่งได้ด้วย ทั้งนี้เพื่อจะก่อให้เกิดความร่วมมือร่วมใจในกิจกรรมที่บุคคลทั้งสองฝ่ายมีความสนใจร่วมกันและมีจุดหมายปลายทางอันเดียวกัน

วิจิตร อาวะกุล (2528 : 25) กล่าวว่า มนุษย์สัมพันธ์ หมายถึง การติดต่อเกี่ยวข้องกับระหว่างมนุษย์ อันจะเป็นสะพานทอดไปสู่การสร้างมิตร ชนมิตร และจงใจคนรวมทั้งการสร้างหรือพัฒนาตนเอง ให้เป็นที่รู้จักรักใคร่ชอบพอกันแก่คนทั่วไปอย่างกว้างขวางได้รับการสนับสนุนร่วมมือจากบุคคลทุกฝ่าย เป็นการสร้างคนให้เป็นคนดีของสังคม พร้อมทั้งแสดงให้เห็นลักษณะสำคัญของการเป็นผู้นำในอนาคตด้วย

เดวิส (วิจิตร อาวะกุล. 2528 : 28 ; อ้างอิงมาจาก Davis. 1965) กล่าวว่า มนุษย์สัมพันธ์ ก่อให้เกิดวัตถุประสงค์ และแรงจูงใจในกลุ่มคนเพื่อให้กลุ่มคนร่วมกันทำงานอย่างได้ผล และมีประสิทธิภาพโดยได้รับความพึงพอใจ ทั้งในด้านเศรษฐกิจ จิตใจ และสังคมทั่วทุกคน

ฟูลตัน (ซูบัย สมิติโกกร และสมชาย เตียวกุล. 2530 : 6 ; อ้างอิงมาจาก Fulton. 1982) กล่าวว่า มนุษย์สัมพันธ์ คือ ความสามารถที่จะเข้ากับผู้อื่นได้ดีและก่อให้เกิดสัมพันธภาพที่มีความหมายขึ้น

จุลจักร อินพันธ์ (2529 : 41) ได้สรุปไว้ว่า มนุษย์สัมพันธ์ หมายถึงลักษณะท่าทีหรือการกระทำของนักเรียนต่อเพื่อนในขณะดำเนินกิจกรรมกลุ่มไปสู่เป้าหมายที่กำหนดและมีพฤติกรรมบ่งชี้ด้านมนุษยสัมพันธ์หลายประการด้วยกัน เช่น ความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ และการติดต่อสื่อสาร

สรุปได้ว่า มนุษย์สัมพันธ์ หมายถึง ลักษณะท่าทีหรือการกระทำของนักเรียนต่อคนอื่นในขณะดำเนินกิจกรรมกลุ่มไปสู่เป้าหมายที่กำหนด และมีพฤติกรรมบ่งชี้ด้านมนุษยสัมพันธ์ คือความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสาร และความรับผิดชอบ

6.2 ความสำคัญของมนุษยสัมพันธ์

ในการดำรงชีวิตของมนุษย์นั้น ทุกคนจำเป็นต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นอยู่เสมอ การติดต่อสัมพันธ์ของมนุษย์นั้นนอกจากจะเป็นการพึ่งพาอาศัยกันในการแสวงหาปัจจัยเพื่อความอยู่รอดของชีวิตแล้ว ยังเป็นการแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ ซึ่งกันและกันด้วย อันเป็นการช่วยให้มนุษย์รู้สึกอบอุ่นใจ และไม่โดดเดี่ยว เนื่องจากมนุษย์ทุกคนล้วนแต่ต้องการเพื่อนหรือผู้ที่ตนสามารถจะให้ความไว้วางใจและสนิทสนมได้ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลซึ่งเกิดขึ้นนี้จะราบรื่น และมีความสุขเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับทักษะในการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และทักษะนี้จะ เป็นพื้นฐานของการพัฒนาตนเองไปสู่จุดสูงสุดที่แท้จริงของคนของบุคคลนั้น (ซูบัย สมิติโกกร และสมชาย เตียวกุล. 2530 : บทนำ ; อ้างอิงมาจาก Johnson. 1972)

พรหมทิพย์ สิริวรรณยุคย์ (2528 : 4 - 5) ได้กล่าวว่า มนุษย์สัมพันธ์ มีบทบาทในการปฏิบัติงานของหน่วยงานหรือองค์การตลอดจนการอยู่ร่วมกันในสังคม การสร้างบรรยากาศทางมนุษยสัมพันธ์จะช่วยจรรโลงบุคคล และกลุ่มคนไปในทิศทางเดียวกัน ในการปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ มนุษย์สัมพันธ์จึงเป็นปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตของทุก ๆ คน นอกจากจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำงานแล้ว มนุษย์สัมพันธ์ยังเป็นศาสตร์ที่มีประโยชน์ในการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมของมนุษย์ตั้งแต่ชุมชนไปถึงครอบครัว มนุษย์สัมพันธ์มีบทบาทและสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างสถาบันหรือองค์การทางสังคม เพราะจะทำให้มนุษย์เรียนรู้ที่จะยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่นและยอมรับบุคคลอื่นบนพื้นฐานของความเป็นมนุษย์เท่ากัน เรียนรู้ที่จะสร้างความเข้าใจซึ่งกันและกัน

วิจิตร อวาทกุล (2528 : 11) ได้กล่าวว่า มนุษย์สัมพันธ์เป็นภารกิจการทำงาน ส่วนตัวของบุคคลทุกคนที่ต้องดูแลเอาใจใส่ และตั้งหน้าตั้งตากระทำตลอดเวลาเพื่อผลประโยชน์และความเจริญก้าวหน้าของตน

วิจิตร วรุตบางกูร (ม.ป.ป. : 131 - 132) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของมนุษยสัมพันธ์ไว้ว่า มนุษยสัมพันธ์ทำให้เกิดความเข้าใจอันดี มีความสามัคคีในหมู่คณะ ทำให้บรรยากาศในการทำงานราบรื่น ทำให้การติดต่อสื่อสารกันได้ง่ายและมีผลดี ทำให้เกิดความร่วมมือในการทำงาน ทำให้เกิดพลังร่วมในการทำงานและจัดความขัดแย้งในกลุ่ม

สรุปได้ว่า มนุษยสัมพันธ์จะช่วยทำให้บรรยากาศของกลุ่มอยู่ในลักษณะที่เอื้อต่อการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ ผู้ที่มีมนุษยสัมพันธ์จะสามารถดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

6.3 หลักในการสร้างมนุษยสัมพันธ์

หลักในการสร้างมนุษยสัมพันธ์นั้นเมื่อผู้กล่าวไว้หลายท่าน ซึ่งบางท่านก็มีหลักในการสร้างที่เหมือน ๆ กัน หรือซ้ำ ๆ กัน จึงขอยกเฉพาะที่สำคัญและเอื้อต่อการนำไปปฏิบัติในการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์และการดำรงตนอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ดังนี้

กิตติมา บรรีศรีคิลก (2523 : 294) กล่าวว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด มนุษยสัมพันธ์กับผู้ร่วมงานมีดังนี้

1. ต้องสร้างตัวให้มีอารมณ์เป็นผู้นำ หุ่ สุขุม ใจคอหนักแน่น ไม่เป็นทาสแห่งความกลัว หึ่งตนเอง ไม่รุกรานใคร
2. ปรับตัวให้เข้ากับบุคคล เหตุการณ์และสถานที่ได้
3. รู้จักจดจำสิ่งเกิด และเข้าใจคนทุกคน ทุกชั้น ทุกเพศ ทุกวัย
4. รู้จักประนีประนอม และเสียสละเมื่อยามจำเป็น
5. รู้จักหาเหตุผลและใช้เหตุผล
6. มีความมั่นใจในตนเอง รู้จักตัดสินใจด้วยความรอบคอบ
7. การมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีนั้นต้องยึดวิธีการประชาธิปไตยเป็นหลัก มีความสัมพันธ์อย่างเสมอภาคทัดเทียม ไม่ถือเอาความคิดเห็นของตนเองเป็นใหญ่ เคารพและให้เกียรติความคิดเห็นของคนอื่น เคารพในสิทธิและหน้าที่ของคนอื่น
8. สร้างบรรยากาศอันดีและเป็นกันเอง ยอมรับนับถือในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นคนของทุกคนที่ติดต่อด้วย
9. เปิดโอกาสและให้ทุกคนได้แสดงความคิดเห็น

วิจิตร อาวะกุล (2528 : 76 - 78) ได้กล่าวว่า การสร้างมนุษยสัมพันธ์ให้ได้รับความสำเร็จนั้นเมื่อคุณลักษณะที่จำเป็นต้องคำนึงถึงในการปรับปรุงแก้ไข และสร้างให้เกิดขึ้นในแต่ละบุคคลที่เรียกว่าคุณลักษณะมนุษยสัมพันธ์ มีดังนี้

1. มีกิริยามารยาทเรียบร้อย การพูดคุยสนทนากลมกลืนเป็นกันเอง มีความสบายใจ มีลักษณะโอภาปราศรัย
2. บุคลิก (personality) รูปร่าง หน้าตา การแต่งตัว การเคลื่อนไหว กิริยาท่าทางการพูดจา
3. ความเป็นเพื่อน (friendliness) สนทนากลมเกลียวเป็นเพื่อนได้ง่าย เป็นกันเอง
4. มีความอ่อนน้อม (modesty) รวมทั้งกิริยามารยาทสภาพ พูดจาอ่อนน้อมถ่อมตน
5. การมีน้ำใจช่วยเหลือ (helpfull) เต็มใจช่วยเหลือผู้อื่น ทางด้าน กำลังกาย กำลังความคิด กำลังเงิน ในลักษณะเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
6. การให้ความร่วมมือดี (cooperation) การให้ความร่วมมือในการทำงานร่วมกับผู้อื่นเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ผู้อื่น ไม่เห็นแก่ตัว เห็นประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญและให้การช่วยเหลือ
7. การมีความกรุณา (kindness) เอื้อเฟื้อ น้ำใจโอบอ้อมอารีแก่ผู้ได้รับความทุกข์ยาก กรุณาปราณีแก่คนทั่วไป
8. เป็นคนมีประโยชน์ (contribution) ช่วยเหลือกิจการงานแก่คนทั่วไป โดยไม่หวังประโยชน์ อำนวยประโยชน์แก่สังคม ไม่ว่าจะเป็นด้านความคิด กำลังกาย หรือกำลังทรัพย์
9. มีการสร้างสรรค์ (construction) หมายถึง มีความคิดและการกระทำที่สร้างสรรค์ไม่ใช้ความคิดที่คอยจะทำลาย หรือกลั่นแกล้ง ถ่วงหรือท้วงเทียวความเจริญก้าวหน้าของผู้อื่น
10. การมีอารมณ์ดี (good emotion) การควบคุม และใช้อารมณ์ได้ เหมาะสม
11. มีความกระตือรือร้น (enthusiasm) คือความมีชีวิตจิตใจ ไม่เชื่องซึม หรือมีขาน เบิกบาน แจ่มใส
12. มีความรับผิดชอบ (responsibility) ต่อการงาน คำพูด คำมั่น สัญญา รักษาเวลา ทำให้เป็นผู้มีเกียรติ และมีความซื่อตรง ซื่อสัตย์สุจริต
13. มีความอดทน (patient) อดทนต่อความเหน็ดเหนื่อย ความยาก ลำบาก อดทนต่อกิริยาท่าทางการกระทำ คำพูดที่ไม่สบอารมณ์ หรือทำให้เราโกรธ
14. มีความขยันขันแข็ง (diligent) ขยันต่อการทำงาน ภาระหน้าที่ ความรับผิดชอบ ไม่เป็นคนเกียจคร้าน ทำให้ภาพพจน์และความนิยมเลื่อมใสเสียไป
15. มีความพยายาม (attempt) มีความพากเพียรพยายามที่จะฝึกฝน ฝึกหัดตนให้มีคุณสมบัติทางมนุษยสัมพันธ์อย่างไม่ทอดทิ้ง พยายามปรับปรุงแก้ไขตนเองอยู่เสมอ พยายามเอาชนะใจคน และอุปสรรคต่าง ๆ อันจะเป็นหนทางนำไปสู่ความสัมพันธ์ที่ดี

16. มินปัญญา (intelligence) ฝึกปัญญาให้พรึบ ความแพรวพราว ในการสร้างบรรยากาศความสัมพันธ์กับผู้อื่น การพูดคุย การเสนอความเห็น ปัญญาดี สามารถเตรียมและฝึกฝนได้

พรหมทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2528 : 54 - 55) กล่าวถึง การสร้างมนุษยสัมพันธ์ในกลุ่มว่า การที่คนรวมกันเป็นกลุ่ม และจะสามารถดำเนินกิจกรรมอยู่ได้ เป็นเวลานานนั้น จะต้องมีการมีมนุษยสัมพันธ์ในกลุ่ม ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดในการปฏิบัติงานของกลุ่ม นอกจากมนุษยสัมพันธ์ที่ต้องสร้างระหว่างสมาชิกในกลุ่มยังจะต้องสร้างมนุษยสัมพันธ์กับกลุ่มอื่นด้วย เพราะในสังคมมนุษย์นั้นสมาชิกคนหนึ่งอาจสังกัดในกลุ่มต่าง ๆ ได้หลายกลุ่ม องค์ประกอบในการสร้างมนุษยสัมพันธ์ในกลุ่มที่อาจประมวลจากแนวคิดของนักบริหารและนักจิตวิทยามีดังนี้

1. ต้องเชื่อความสามารถและมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน ในการทำงานร่วมกันนั้น สมาชิกต้องมีความไว้วางใจซึ่งกันและกัน เชื่อถือและให้เกียรติกัน เชื่อว่าเขามีความสามารถที่จะทำงานของเขาได้ด้วยตัวของเขาเองสำเร็จ ไม่ก้าวก่ายสิทธิและหน้าที่ของผู้อื่นถ้าเขาไม่ต้องการความช่วยเหลือ

2. พร้อมที่จะช่วยเหลือกันเสมอ สมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จนสามารถปฏิบัติหน้าที่ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ได้ ไม่เกี่ยงงาน มีน้ำใจต่อเพื่อนร่วมงานเสมอ

3. มีการติดต่อสื่อสารที่ดี พยายามทุกวิถีทางที่จะให้ทุกคนมีโอกาสได้แสดงความคิดเห็นในปัญหาและงานของกลุ่ม การติดต่อสื่อสารควรเป็นไปในลักษณะสองทาง หรือหลายทาง รู้จักการพูดในทางสร้างสรรค์มากกว่าการทำลาย

4. รู้จักการทำงานร่วมกันอย่างมีระบบ ความสัมพันธ์จะเกิดขึ้นถ้าการทำงานนั้นเป็นไปอย่างมีขั้นตอนและเป็นระบบที่คล่องตัว หัวหน้างานและผู้ปฏิบัติงานรู้จักการทำงานของตน

5. รู้จักใช้กระบวนการกลุ่มในการทำงาน ในการทำงานร่วมกันต้องมีวิธีการทำงานอย่างมีขั้นตอน สมาชิกในกลุ่มทุกคนต้องมีส่วนร่วมในการทำงาน การจัดกระบวนการในการทำงานของกลุ่มนั้นจะทำให้งานลุล่วงไปได้อย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพ และพร้อมกับการสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างสมาชิกในกลุ่มด้วย

เสนอ อินทรสุขศรี (โสมสิทธิ์ บุญยั้ง. 2532 : 25 ; อ้างอิงมาจาก เสนอ อินทรสุขศรี. 2524 : 21 - 22) กล่าวว่า การสร้างมนุษยสัมพันธ์กับเพื่อนนั้นควรทำตัวเป็นผู้นำมากกว่าผู้รับ รู้จักถ่อมตัวและยกย่องชมเชยผู้อื่น เป็นนักฟังที่ดี รู้ว่าสิ่งใดควรพูดไม่ควรพูด ให้อภัยในความผิดพลาดของผู้อื่น เชื่อถือไว้วางใจผู้อื่น เอาใจเขามาใส่ใจเรา และร่วมทำงานกับผู้อื่นด้วยความเต็มใจ

สรุปได้ว่า หลักการสร้างมนุษยสัมพันธ์ ควรปฏิบัติดังนี้ ได้แก่ ยิ้มแย้มแจ่มใสพูดจาสุภาพไพเราะ ทักทายพูดคุยกับผู้อื่นด้วยความจริงใจ เป็นผู้นำให้ ให้ความช่วยเหลือผู้อื่นให้ร่วมมือหรือร่วมงานกับผู้อื่นด้วยความเต็มใจ ให้อภัยในความผิดพลาดของผู้อื่น เป็นนักฟังที่ดี ยินดีรับฟังผู้อื่น สนทนาในเรื่องที่ผู้อื่นสนใจ รู้จักถ่อมตน รู้จักยกย่องชมเชยผู้อื่น เชื่อถือไว้วางใจผู้อื่น เอาใจเขามาใส่ใจเรา มีความรับผิดชอบต่องาน การกระทำและคำพูดตรงต่อเวลา ยืนยันแข็งต่อการทำงานในภาระหน้าที่ มีการติดต่อสื่อสารที่ดี รู้จักใช้กระบวนการกลุ่มในการทำงาน รู้จักทำงานอย่างมีระบบ

6.4 การวัดบุคลิกภาพด้านมนุษยสัมพันธ์

จากการที่ได้ศึกษาความหมายและงานวิจัยของ จุลจักร วัฒน (2529 : 41) พบว่า การวัดบุคลิกภาพทางด้านมนุษยสัมพันธ์นั้น ประกอบด้วยพฤติกรรมหลายด้าน ขึ้นอยู่กับจุดประสงค์หลัก เช่น ถ้าจะวัดบุคลิกภาพความเป็นผู้นำ จะมีองค์ประกอบที่ซับซ้อนขึ้น ซึ่งพฤติกรรมทางด้านมนุษยสัมพันธ์ที่จะวัดท่าทีหรือการกระทำของนักเรียนต่อคนอื่น ในขณะที่ดำเนินกิจกรรมกลุ่ม เพื่อให้ไปสู่เป้าหมายที่กำหนดนั้น สามารถวัดองค์ประกอบได้ดังนี้

ความใจกว้าง หมายถึง ลักษณะนิสัยอย่างหนึ่งของบุคคลที่แสดงออกมาโดยพร้อมที่จะรับความคิดใหม่ ๆ หรือแนวทางในการแก้ไขปัญหาอื่น ๆ การรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างจากตน หรือข้อวิพากษ์วิจารณ์ต่าง ๆ การให้เหตุผลและความจริงในการแก้ปัญหา สนับสนุนความเชื่อมั่นและการกระทำของผู้อื่น การพิจารณาสำรวจและใช้ความคิดของผู้อื่นเท่า ๆ กันกับความคิดของตนเอง การเสียสละเมื่อเกิดการขัดแย้งภายในกลุ่ม

ความเห็นอกเห็นใจ หมายถึง การที่บุคคลแสดงออกมาโดยการสนใจปัญหาและความต้องการของผู้อื่น การให้ความช่วยเหลือเมื่อประสบความทุกข์ยาก การไม่เห็นแก่ตน การไม่มุ่งทำลายผู้อื่น การเคารพในสิทธิของผู้อื่น การรู้จักใช้กลวิธีต่าง ๆ การเคารพในบุคลิกภาพของผู้อื่น การมีจิตสำนึกยึดมั่นในการเกี่ยวข้องกับผู้อื่น

การติดต่อสื่อสาร หมายถึง การกระทำที่ทำให้เกิดความเข้าใจในความคิดของกันและกัน ทั้งโดยวาจา และโดยลายลักษณ์อักษร โดยมีการเสนอความคิดเห็นในที่ประชุมตรงประเด็น พูดให้ผู้อื่นเข้าใจง่าย กล่าวสรุปผลการประชุมได้ ชี้แจงให้เพื่อนเข้าใจได้ง่าย พูดประนีประนอมได้ ความสามารถในการสนทนาไปสู่เป้าหมายอย่างรวดเร็ว วิเคราะห์เพื่อนได้อย่างมีนวล เขียนตอบปัญหาได้ตรงจุด พูดคุยเพื่อลดความตึงเครียดได้ และให้ข้อมูลอย่างตรงไปตรงมา

ความรับผิดชอบต่องานที่ทำงาน หมายถึง การปฏิบัติหน้าที่ของตนด้วยความเอาใจใส่ ขยันหมั่นเพียร อดทนต่ออุปสรรค ไม่ย่อท้อ มีความละเอียดรอบคอบ ซื่อสัตย์ ตรงต่อเวลา ไม่ละเลยทอดทิ้ง หรือหลีกเลี่ยง พยายามปรับปรุงงานของตนให้ดียิ่งขึ้น รู้จักวางแผนและป้องกัน ความบกพร่องเสื่อมเสียในงานที่ตนรับผิดชอบ

6.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมนุษยสัมพันธ์

ในประเทศไทยมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องมนุษยสัมพันธ์ ดังนี้

ชูชัย สมบัติกร และสมชาย เตียวกุล (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลของ ประสบการณ์กลุ่มฝึกมนุษยสัมพันธ์ที่มีต่อทัศนคติส่วนบุคคลตามการรับรู้ของผู้รับการฝึก กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ปีการศึกษา 2528 จำนวน 36 คน ผลการวิจัยพบว่าผู้รับการฝึกมนุษยสัมพันธ์มีทัศนคติส่วนบุคคลเพิ่มขึ้นมากกว่า ผู้ที่ไม่ได้รับการฝึกมนุษยสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และจากการวิเคราะห์ข้อมูล ตามแบบสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกมนุษยสัมพันธ์และแบบสอบถามปลายเปิด พบว่าผู้ที่ได้รับการฝึกมนุษยสัมพันธ์มีทัศนคติที่ดีต่อการฝึกอบรมและได้รับประโยชน์อย่างมากจากการฝึก มนุษยสัมพันธ์

กัญฉิกา นิลงค์ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจใน การอ่านภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรม แบบล่าคำตอบและกิจกรรมตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2529 จำนวน 40 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่ม ทดลองและกลุ่มควบคุมมีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จุลจักร โนนันท์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความคิดสร้างสรรค์ และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิทยาศาสตร์ด้วยวิธี กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้เกมและวิธีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้การอภิปราย กลุ่มตัวอย่างเป็น นักเรียนโรงเรียนสุรธรรมสุนทรารามวิทยา แขวงบางซื่อ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

ลาวัญญ์ มหาพุ่มะรัตน์ (2529 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาผลของการใช้กิจกรรม กลุ่มในการพัฒนามนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ เป็นนักเรียนโรงเรียนศรีศักดิ์สุวรรณาวิทยา อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี ปีการศึกษา 2528 จำนวน 24 คน ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่มมีการพัฒนามนุษยสัมพันธ์ สูงขึ้นกว่าเดิม

✓ ศรีกัลยา รักษาสัตย์ (2526 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อปัญหามนุษยสัมพันธ์ในหน่วยงานของนิสิตปริญญาโท กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ศึกษาครั้งนี้เป็นนิสิตปริญญาโทมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ที่ทำรายงานถึงสภาพปัญหามนุษยสัมพันธ์ในหน่วยงานของตนเพื่อใช้ประกอบการศึกษาวิชามนุษยสัมพันธ์ในระหว่างปี พ.ศ. 2522 - 2524 จำนวน 90 ฉบับ ผลการวิจัยพบว่า หน่วยงานที่มีเพื่อนร่วมงานที่มีปัญหาจะมีปัญหามนุษยสัมพันธ์มากกว่าหน่วยงานที่มีลักษณะเพื่อนร่วมงานที่ไม่มีปัญหาและยังพบว่าหน่วยงานที่มีการบริหารของผู้นำแบบอัตตาธิปไตยและเสรีนิยมมีปัญหามนุษยสัมพันธ์มากกว่าหน่วยงานที่มีการบริหารของผู้นำแบบประชาธิปไตย

กรรณิกา ชาติมงคลี (2533 : 139) ได้เปรียบเทียบความสามารถทางการอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ผลปรากฏว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษามีมนุษยสัมพันธ์ แตกต่างจากนักเรียนที่เรียนตามคู่มือครู

ชูดท์ (Shoudt. 1976 : 2754 - A) ได้ใช้บทบาทสมมติในการฝึกทักษะปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เพื่อเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของนักเรียนอนบาล จำนวน 75 คน ผลการศึกษาพบว่านักเรียนที่ได้รับการฝึกโดยใช้บทบาทสมมติมีนิสัยเอื้อเฟื้อซื่อซ้นกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

เกลส (Glaess. 1966 : 133 - A) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในหอพักหญิงของวิทยาลัย กลุ่มทดลองจำนวน 9 คน ถูกเลือกโดยวิธีสุ่มบังเอิญ และเป็นผู้ร่วมงานในหอพัก และเป็นผู้ริเริ่มและดำเนินโปรแกรมต่าง ๆ ในหอพัก ส่วนกลุ่มควบคุมจำนวน 9 คน เลือกโดยการลงมติจากเพื่อน กลุ่มทดลองได้รับโปรแกรมซึ่งสร้างขึ้นเพื่อเพิ่มความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างบุคคล ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มทดลองมีการเพิ่มในด้านความเป็นมิตรทัศนคติในด้านบวกต่อเพื่อน มีความพอใจในการใช้ชีวิตปีสุดท้ายในมหาวิทยาลัย การมีส่วนร่วมในกลุ่มใหญ่และการแสดงถึงบุคคลิกที่ไม่คุ้นเคยกับบุคคลอื่นลดลง

จากผลการวิจัยในประเทศและต่างประเทศดังกล่าวมาแล้ว จะเห็นได้ว่ากิจกรรมกลุ่ม กระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ การใช้บทบาทสมมติ การบริหารงานแบบประชาธิปไตย สามารถทำให้บุคคลมีมนุษยสัมพันธ์ด้านการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น การมีน้ำใจช่วยเหลือผู้อื่น การให้ความเป็นมิตรต่อผู้อื่น ทัศนคติในด้านบวกต่อผู้อื่น การให้ความร่วมมือในกลุ่มใหญ่เข้ากับผู้อื่นได้ดีขึ้น และมีทัศนคติด้านมนุษยสัมพันธ์สูงขึ้น

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกัน

3.1.4 จัดทำแผนการสอนแต่ละเรื่องโดยใช้การสอนด้วยวิธีการบวนการเขียนของเฮวินส์ กับกลุ่มทดลอง มีขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นก่อนการเขียน (Prewriting)

เป็นขั้นของการปูพื้นฐานการเขียนของนักเรียนโดยให้ความรู้เกี่ยวกับ คำศัพท์ แนวคิด สำนวนต่าง ๆ ด้วยการใช้วิธีระดมพลังสมอง 3 วิธี โดยจะเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรูปแบบของงานเขียน คือ

1. ครูให้นักเรียนดูรูปภาพหรือวิดีโอเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียนแล้วให้นักเรียนช่วยกันบรรยายรูปภาพหรือเรื่องที่ดูในวิดีโอ นั้น ครูจดบันทึกคำศัพท์บนกระดานดำ วิธีนี้ใช้กับรูปแบบการเขียนเล่าเรื่อง (recount)

2. ครูนำเรื่องสั้น ๆ หรือบทสรุปของเรื่อง มาให้ นักเรียนอ่าน แล้วให้เดาว่ารายละเอียดของเรื่องจะเป็นอย่างไร และจะจบลงอย่างไร โดยครูใช้วิธีตั้งคำถามให้นักเรียนตอบ แนวคิดของนักเรียนจะได้จากเขา และจินตนาการเรื่องนั้น ๆ แล้วครูจดบันทึกคำศัพท์บนกระดานดำ วิธีนี้ใช้กับรูปแบบการเขียนแสดงความคิดเห็น (exposition)

3. ครูตั้งประเด็น (Topic) หรือถามคำถามให้นักเรียนช่วยกันหาคำตอบหาคำศัพท์ และหาแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องหรือคำถามนั้น ๆ ครูทำหน้าที่บันทึก คำศัพท์ และแนวคิดนั้น ๆ ลงบนกระดานดำ วิธีนี้ใช้กับรูปแบบการเขียนรายงาน (report)

ขั้นการเขียนร่างครั้งที่ 1 (First draft)

1. นักเรียนนำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดจากขั้นตอนที่ 1 มาเขียนโดยนักเรียนสามารถหาคำศัพท์ หรือเพิ่มเติมเรื่องราวของตนเอง ได้ตามความสามารถ

2. นักเรียนอ่านงานเขียนของตนเองแล้วจดคำศัพท์หรือแนวคิดที่ไม่สามารถเขียนเป็นภาษาอังกฤษได้

3. ครู และนักเรียนช่วยกันให้ความหมายของคำศัพท์นั้น ๆ

4. นักเรียนปรับปรุงงานเขียนของตัวเอง

ขั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback)

1. ครูให้นักเรียน 2 - 3 คน อ่านงานเขียนของตนเองให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง แล้วครูให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับด้านเนื้อหาที่เขียน

2. ครูแสดงผลงานเขียนของครูโดยการฉายบนแผ่นใส แล้วอ่านให้นักเรียนฟัง

3. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 4 คนแล้วให้นักเรียนแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่านพร้อมทั้งวิจารณ์งานเขียนที่อ่านด้วย

ขั้นการเขียนร่างครั้งที่ 2 (Second draft)

นักเรียนปรับปรุงแก้ไขงานเขียนโดยใช้ข้อมูลการวิจารณ์จากครูและเพื่อน

ขั้นการอ่านตรวจเพื่อแก้ไข (Proofreading)

นักเรียนอ่านทบทวนและตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตัวเองโดยครูจะเป็นผู้ออกกฎเกณฑ์การตรวจซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะงานเขียนแต่ละครั้งแล้วให้เพื่อนนักเรียนช่วยตรวจ

ขั้นการเขียนครั้งสุดท้าย (Final draft)

นักเรียนแก้ไขข้อบกพร่องตามที่ครูและเพื่อนเสนอแนะ แล้วครูให้นักเรียนอ่านงานเขียนของตนเองให้เพื่อนฟัง และแสดงผลงานของนักเรียนไว้บนป้ายประกาศ หรือจัดทำการวารสารของห้องเรียน

3.1.5 การสร้างแผนการสอนเขียนโดยยึดวิธีการสอนตามคู่มือครูของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา มีลำดับขั้นตอนการสอนดังต่อไปนี้

นำเข้าสู่บทเรียน

ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจหลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม การใช้รูปภาพ การสร้างสถานการณ์ และใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจ เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

แจ้งจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่า นักเรียนจะได้รับอะไรในการเรียนและนักเรียนจะได้มีการพัฒนาทางด้านพฤติกรรม การเขียนอย่างไรบ้าง หลังจากเรียนในคาบนั้น ๆ แล้ว

ทบทวนความรู้เดิม

ครูทบทวนความรู้เดิมโดยการใช้คำถาม หรือแสดงรูปภาพอุปกรณ์และสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในเรื่องคำศัพท์ ลีลาและโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเขียน

เสนอบทเรียนใหม่

ครูสอนคำศัพท์ ลีลาและโครงสร้างไวยากรณ์ โดยการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ และการสร้างสถานการณ์สำหรับการอธิบาย ให้อตัวอย่าง การซักถามเพื่อเป็นการให้ความรู้ใหม่ที่จะใช้ในการเขียน

กำหนดการเรียนรู้

ครูบอกแนวทางให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมด้วยตัวเอง โดยครูอาจแนะวิธีการทำกิจกรรม ถามคำถามเป็นการนำทางให้ผู้เรียน

ลงมือปฏิบัติการเขียน

นักเรียนเขียนโดยนำแนวคิด เนื้อหา คัพท์ สำนวน โครงสร้าง ไวยากรณ์ ที่ได้จากการทำกิจกรรมในขั้นที่ 5 มาเรียบเรียงเป็นงานเขียน

แจ้งผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานเขียนของนักเรียน แล้วให้ข้อมูลย้อนกลับโดยการใช้คำชมเชย และแก้ไขข้อบกพร่อง

ประเมินผล

ครูประเมินผลได้จากการตรวจผลงานเขียนของนักเรียน และพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคน ตามงานที่ครูให้ปฏิบัติ

ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน

ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพิ่มเติมหรือเล่นเกม

3.1.6 นำแผนการสอนที่สร้างขึ้นเพื่อใช้กับกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมทั้ง 18 แผน ไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน คือ รศ.ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ดร. ชุติมา เจียมศิริ และอาจารย์ ขจร สุขรังสรรค์ ตรวจสอบ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์ การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่จะช่วยให้บรรลุจุดหมาย และการประเมินผล

3.1.7 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญได้ตรวจแก้ไขในข้อ 3.1.6 แล้วมาปรับปรุง และนำไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ในกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน เพื่อหา ข้อบกพร่อง และทดสอบเวลาที่เหมาะสมเกี่ยวกับแผนการสอนแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เรียบร้อย อีกครั้ง ก่อนนำไปใช้ทดลองสอนจริงต่อไป

3.2 การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

3.2.1 ศึกษาวิธีสร้างแบบทดสอบจากหนังสือ Writing English Language tests ของ J.B.Heaton (1975 : 236) หนังสือ A Language Test Handbook ของ Andrew Harris (1988 : 68 - 77) หนังสือ Modern Language Testing ของ Vallete (1977 : 200) หนังสือ Techniques in Testing ของ Madsen (1983 : 212)

3.2.2 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบ ทดสอบการเขียนเรียงความ โดยจะวัดความสามารถในการใช้ภาษาสำหรับการเขียน การลำดับความ การแสดงความคิดเห็นได้ชัดเจน และสื่อความหมายได้ การใช้ภาษาไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง อีกทั้งความสมบูรณ์ของการเขียน จำนวน 2 ข้อ ความยาวไม่น้อยกว่า ข้อละ 10 ประโยค คือ

การเขียนจากรูปภาพ

การเขียนจากการอ่านบทสรุปของเรื่อง

3.2.3 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ 3 ท่าน คือ รศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ดร. ชุตินา เจียมศิริ และ อาจารย์ขจร สุขรังสรรค์ เพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับเนื้อหาที่ใช้สอนในการวิจัย รวมทั้งเพื่อตรวจสอบความชัดเจน และความถูกต้องเหมาะสมของภาษาที่ใช้ในคำสั่งด้วย

3.2.4 นำแบบทดสอบที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษได้เสนอแนะไว้มาปรับปรุงแก้ไขอีกครั้ง

3.2.5 เกณฑ์การตรวจให้คะแนนแบบทดสอบการเขียนเรียงความ จะยึดหลักการตรวจให้คะแนนของ เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ (1987 : 54 - 55) ซึ่งมีวิธีการให้ คะแนน ดังนี้

ตาราง 2 เกณฑ์ในการพิจารณาให้คะแนนการเขียนเรียงความ

เกณฑ์การตรวจให้คะแนน	คะแนน
1. การลำดับความ (Writing Organizing)	5
2. ความคิด ใจความชัดเจน และสื่อความหมายได้ (Idea : Clear and Comprehensible)	5
3. การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง (Correct Grammar and Spelling)	5
4. ความสมบูรณ์ของการเขียน สามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่น เข้าใจได้ (Comprehensible Writing)	5

3.2.6 กำหนดคุณสมบัติของผู้ตรวจข้อทดสอบการเขียนเรียงความของนักเรียน ดังนี้

1. มีวุฒิต่ำปริญญาดำตรี สาขาการสอนภาษาอังกฤษ
2. มีประสบการณ์การสอนด้านภาษาอังกฤษอย่างน้อย 2 ปี

3.2.7 หาความเชื่อมั่นของการตรวจให้คะแนนของผู้ตรวจ 2 คน โดยนำแบบทดสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตพิทยาสรรพ์ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 ที่ไม่เข้ากลุ่มตัวอย่าง จำนวน 40 คน แล้วคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 70) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.99 และ 0.97 ตามลำดับ

3.3 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมีขั้นตอนในการดำเนินงาน ดังนี้

3.3.1 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2524 : 78 - 97) และของโกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์สินธุระเวช (2523 : 86 - 105) แล้วทำการปรับปรุงแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ สุดา ขาตรีนันท์ (2528 : 137 - 141) ; เบญจา สืบเสน (2530 : 94 - 98) และปองรัตน์ นิลคำ (2531 : 181 - 185) เพื่อให้เป็นแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 40 ข้อ

ข้อความในแบบสอบถามจะสอบถามในด้านความรู้สึกพอใจ ความต้องการและความพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยให้นักเรียนแสดงว่ามีความรู้สึกหรือการกระทำที่ตรงข้อความใดมากที่สุด โดยมีตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ ได้แก่

ไว้ดังนี้	3.3.2 กำหนดน้ำหนักในการให้คะแนน การตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความ
	ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางบวกให้คะแนนดังนี้
	มากอย่างยิ่ง 5 คะแนน
	มาก 4 คะแนน
	ปานกลาง 3 คะแนน
	น้อย 2 คะแนน
	น้อยอย่างยิ่ง 1 คะแนน
	ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำไปในทางลบให้คะแนนดังนี้
	มากอย่างยิ่ง 1 คะแนน
	มาก 2 คะแนน
	ปานกลาง 3 คะแนน
	น้อย 4 คะแนน
	น้อยอย่างยิ่ง 5 คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำแนะนำ ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อความแล้วเขียนเครื่องหมาย ลงในช่องที่ต้องการหลังข้อความ
ซึ่งกำหนดไว้ 5 ระดับตามความเป็นจริง

ข้อความ \ ความรู้สึกหรือการกระทำ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
1. เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ แล้ว ข้าพเจ้าชอบวิชาภาษาอังกฤษ					
2. เมื่อข้าพเจ้าได้รับการบ้านวิชา ต่าง ๆ แล้วข้าพเจ้าจะทำการ บ้านวิชาภาษาอังกฤษก่อนวิชา อื่นบ่อยครั้ง					
3. ข้าพเจ้ารู้สึกที่ต้องฝึกฝน วิชาภาษาอังกฤษ					

3.3.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ
อาจารย์ทัศน ทอภักดี ดร. ชุตินา เจียมศิริ และอาจารย์จร สุขรังสรรค์ ตรวจสอบ
ความเหมาะสมในการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความทางบวกและทางลบ ตลอดจนตรวจ
ดูเนื้อหาด้วยว่าเป็นแบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจได้หรือไม่

3.3.4 นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ปรับปรุง
แก้ไขแล้วไปหาคุณภาพโดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนผางวิทยายน
อำเภอบ้านผาง จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 80 คน

3.3.5 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนก
ของข้อคำถามรายข้อโดยตรวจสอบและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียง
ลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำโดยใช้เทคนิค

25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านัยสำคัญโดยใช้ t - test (t - distribution) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 185) แล้วเลือกข้อที่มีค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 4.42 ถึง 9.00 ไว้ใช้ในการทดลอง จำนวน 20 ข้อ

3.3.6 ทหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยนำไปทดสอบกับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสวະดีพิทยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 80 คน ที่มีช่วงกลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาความเชื่อมั่นของข้อสอบทั้งฉบับโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ของครอนบาค (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 171) โดยได้ค่าความเชื่อมั่น 0.95

3.4 แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

3.4.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อวิเคราะห์ความหมาย และขอบข่ายของมนุษยสัมพันธ์ จาก

- เอกสารเกี่ยวกับมนุษยสัมพันธ์ของวิจิตร อวาระกุล ;
พรณทิพย์ ศิริวรรณยศย์
- งานวิจัยด้านมนุษยสัมพันธ์ และความรับผิดชอบของ วัฒนา
สิงห์สัมฤทธิ์ ; จุลจักร โนนพันธ์ ; กัญฉิกา นิลงส์ ; อรุณ คลยเกษม และกรรณิภา ขาติมนตรี

3.4.2 สร้างแบบสอบถามเพื่อวัดมนุษยสัมพันธ์ ทั้ง 4 ด้าน คือ ความใจกว้าง
ความเห็นอกเห็นใจ การติดต่อสื่อสาร ความรับผิดชอบ ซึ่งลักษณะของแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเป็น
แบบเลือกตอบ 3 ตัวเลือก คือ ก , ข และ ค การให้คะแนน สำหรับข้อคำตอบทางบวกจะได้
2 คะแนน ข้อคำตอบที่เป็นกลางจะได้ 1 คะแนน และข้อคำตอบทางลบจะได้ 0 คะแนน เป็นข้อ
ทดสอบชุดเดียวกันจำนวน 40 ข้อ

3.4.3 นำแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน
ตรวจเพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของการใช้ภาษาและลักษณะข้อคำตอบทางบวก เป็นกลาง และลบ

3.4.4 นำแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนผางวิทยายน อำเภอบ้านผาง จังหวัดขอนแก่น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534
จำนวน 80คน โดยใช้เทคนิค 25% (t - test) แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าอำนาจจำแนกสูง คือ
มีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 3.33 ถึง 6.33 ไว้ใช้ในการทดลองจำนวน 20 ข้อ

3.4.5 นำแบบสอบถามที่คัดเลือกได้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 โรงเรียนสวະดีพิทยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2534 จำนวน
80 คน ที่มีช่วงกลุ่มตัวอย่างเพื่อหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับโดยใช้สูตร

สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบราค (∞ - Coefficient) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2528 : 171) ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.84

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านข้อความที่กำหนดให้ แล้วทำเครื่องหมาย (X) ลงในกระดาษคำตอบให้ตรงกับตัวเลือก ก ข หรือ ค ที่ตรงกับลักษณะของนักเรียนมากที่สุด

ตัวอย่าง

- (0) เมื่อเพื่อน ๆ ในกลุ่มเกิดการขัดแย้ง นักเรียนจะอย่างไร
- พูดไกล่เกลี่ยให้เพื่อนเข้าใจกัน
 - ไม่สนใจเพราะไม่ใช่เรื่องของเร
 - เข้าข้างเพื่อนคนที่เรารักและแยกกลุ่มออกมา

4. การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยดำเนินการตามแผนการทดลองแบบ Non-Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 219) ดังตาราง 3

ตาราง 3 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂
C	T ₁	-	T ₂

ความหมายของสัญลักษณ์

E แทน กลุ่มทดลองซึ่งได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์

C แทน กลุ่มควบคุมซึ่งได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

X แทน การจัดกระทำทดลองสอนโดยการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์

T₁ แทน การสอบที่จัดทำก่อนการทดลอง

T₂ แทน การสอบที่จัดทำหลังการทดลอง

4.2 การดำเนินการทดลอง

ในการวิจัยผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

4.2.1 ผู้วิจัยสุ่มแบบ Non-Randomized โดยให้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่มมา 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 40 คน จำนวน 80 คน จาก 5 ห้องเรียนแล้วจับสลากเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม

4.2.2 จัดปรุมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงกระบวนการเรียน บทบาทของนักเรียน เป้าหมายของการเรียน และวิธีประเมินการเรียนรู้ ในการทดลองครั้งนี้

4.2.3 ทำการทดสอบก่อนเรียนทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

4.2.4 ดำเนินการสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการสอนทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน ระยะเวลาของการสอนเท่ากัน คือใช้เวลาสอนกลุ่มละ 18 คาบ คาบละ 50 นาที แต่ละกลุ่มสอน 4 คาบต่อสัปดาห์ ใช้เวลาทดลองรวม 4 1/2 สัปดาห์ กลุ่มทดลองใช้การสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของ เฮวินส์ กลุ่มควบคุมใช้การสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

4.2.5 ทำการทดสอบหลังการสอนทั้งกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ชุดเดียวกับที่ใช้ทดสอบก่อนเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test แบบ Difference Score

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

6.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน

6.1.1 หาค่าเฉลี่ย โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 56)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

6.1.2 หาค่าความแปรปรวน โดยใช้สูตร (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ.
2528 : 62)

$$S^2 = \frac{N \Sigma X^2 - (\Sigma X)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ S^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนน

ΣX แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

ΣX^2 แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

6.2 หาคูณภาพของเครื่องมือ

6.2.1 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษและแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์โดยใช้เทคนิค 25% และใช้สูตร
t - test(t - distribution) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	$\bar{X}_H$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	แทน	คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S^2_H	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S^2_L	แทน	คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

6.2.2 หาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2528 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right]$$

เมื่อ	α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
	n	แทน	จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	s_i^2	แทน	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	s_t^2	แทน	คะแนนแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

6.2.3 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความ โดยคำนวณค่าจากสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2531 : 70)

$$r_{XY} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2] [N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{XY} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนน X ผู้ตรวจคนที่ 1
 $\sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนน Y ผู้ตรวจคนที่ 2
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนน X แต่ละตัวยกกำลัง 2
 $\sum Y^2$ แทน ผลรวมของคะแนน Y แต่ละตัวยกกำลัง 2
 $\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณ X กับ Y ทุกคู่
 N แทน จำนวนคน

6.3 สถิติทดสอบสมมติฐาน

เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม โดยใช้ t - test Difference Score (Scott. 1966 : 264)

$$t = \frac{MD_1 - MD_2}{\sqrt{\frac{S_{MD_1 - MD_2}^2}{n_1 + n_2 - 2}}}$$

$$S_{MD_1 - MD_2}^2 = \frac{\frac{\sum D_1^2}{n_1} - \frac{(\sum D_1)^2}{n_1}}{n_1 - 1} + \frac{\frac{\sum D_2^2}{n_2} - \frac{(\sum D_2)^2}{n_2}}{n_2 - 1}$$

$$S_D^2 = \frac{\sum (D_1 - MD_1)^2 + \sum (D_2 - MD_2)^2}{n_1 + n_2 - 2}$$

$$df = n_1 + n_2 - 2$$

เมื่อ	t	แทน	ค่าที่ใช้พิจารณา
	MD_1	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนสอบก่อนและ หลังการทดลองของทุกคนในกลุ่มทดลอง
	MD_2	แทน	คะแนนเฉลี่ยของผลต่างของคะแนนสอบก่อน และหลัง การทดลองของทุกคนในกลุ่มควบคุม
$S_{MD_1 - MD_2}$		แทน	คะแนนความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของผลต่างของ ค่าเฉลี่ยระหว่าง MD_1 และ MD_2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบที่ได้จากการทดสอบ
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
MD	แทน	ค่าเฉลี่ยของผลต่าง ระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับการทดลองก่อนการทดลอง
$S_{MD_1 - MD_2}$	แทน	ค่าความแปรปรวนของผลต่าง ระหว่างการทดสอบหลังการทดลองกับการทดลองก่อนการทดลอง
t	แทน	ค่าวิกฤติ t ใน t - distribution

ลำดับขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

1. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง
2. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง
3. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนมนุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
5. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
6. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยมนุษยสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อทราบความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ว่าจะได้ผลแตกต่างกันหรือไม่ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ $t - test$ Difference Score ปรากฏผลดังต่อไปนี้

1. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

ตาราง 4 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่ม		คะแนนก่อนการทดลอง			คะแนนหลังการทดลอง		
ตัวอย่าง	N	ΣX	$\bar{X}$	S^2	ΣX	$\bar{X}$	S^2
กลุ่มทดลอง	40	155	3.88	2.88	565	14.13	30.41
กลุ่มควบคุม	40	162	4.10	7.38	440	11.00	15.33

จากตาราง 4 ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษและค่าความแปรปรวน ก่อนการทดลองของทั้งสองกลุ่มใกล้เคียงกัน แต่ภายหลังการทดลอง ค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุมประมาณ 3 คะแนน และค่าความแปรปรวนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

2. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง ดังตาราง 5

ตาราง 5 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่ม		คะแนนก่อนการทดลอง			คะแนนหลังการทดลอง		
ตัวอย่าง	N	ΣX	$\bar{X}$	S^2	ΣX	$\bar{X}$	S^2
กลุ่มทดลอง	40	2849	71.22	73.77	3072	76.80	145.14
กลุ่มควบคุม	40	3059	76.48	69.38	3145	78.63	84.29

จากตาราง 5 ค่าเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มควบคุมสูงกว่ากลุ่มทดลองทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลองแต่กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยภายหลังการทดลองเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุมประมาณ 3 คะแนน และกลุ่มทดลองมีค่าความแปรปรวนสูงกว่ากลุ่มควบคุมทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

3. แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนบุคลิกสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง ดังตาราง 6

ตาราง 6 แสดงผลรวมและค่าเฉลี่ยของคะแนนบุคลิกสัมพันธ์ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนและหลังการทดลอง

กลุ่ม		คะแนนก่อนการทดลอง			คะแนนหลังการทดลอง		
ตัวอย่าง	N	ΣX	$\bar{X}$	S^2	ΣX	$\bar{X}$	S^2
กลุ่มทดลอง	40	1215	30.38	40.39	1288	32.20	38.11
กลุ่มควบคุม	40	1482	37.10	18.61	1496	37.40	6.50

จากตาราง 6 ค่าเฉลี่ยของคะแนนบุคลิกสัมพันธ์ของทั้งสองกลุ่มหลังการทดลอง สูงกว่าค่าเฉลี่ยก่อนการทดลอง แต่กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มควบคุม ประมาณ 2 คะแนน โดยที่ค่าความแปรปรวนของทั้งสองกลุ่มลดลง

4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังตาราง 7

ตาราง 7 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ
ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	$S_{MD_1 - MD_2}$	t
กลุ่มทดลอง	40	10.25	0.93	3.54**
กลุ่มควบคุม	40	6.95		

$$**P < .01 = 2.66$$

จากตาราง 7 แสดงว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ
แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ ความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ
ของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

5. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 8 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	$S_{MD_1 - MD_2}$	t
กลุ่มทดลอง	40	5.58	1.56	2.19*
กลุ่มควบคุม	40	2.15		

$$*P < .05 = 2.00$$

จากตาราง 8 แสดงว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม

6. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยมนุษยสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ตาราง 9 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยมนุษยสัมพันธ์ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	MD	$S_{MD_1 - MD_2}$	t
กลุ่มทดลอง	40	1.82	0.55	2.67**
กลุ่มควบคุม	40	0.35		

$$**P < .01 = 2.66$$

จากตาราง 9 แสดงว่ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ กลุ่มทดลองมีมนุษยสัมพันธ์สูงกว่ากลุ่มควบคุม

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างด้านมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาวะถีพิทยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ที่เรียนวิชา อ 015 ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 5 ห้องเรียน รวมนักเรียน 198 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาวะถีพิทยาสรรพ์ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ที่เรียนวิชา อ 015 ประจำภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 40 คน รวม 80 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ตามขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 สุ่มห้องเรียนมา 2 ห้องเรียนจากทั้งหมด 5 ห้องเรียน โดยวิธี
จับสลาก

1.2.2 จัดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากห้องเรียนที่สุ่มมาโดยการจับสลาก
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

2.1 แผนการสอนทักษะการเขียนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ จำนวน
9 แผน ซึ่งได้ผ่านการทดลองและปรับปรุงแก้ไขแล้ว

2.2 แผนการสอนทักษะการเขียนด้วยวิธีตามคู่มือครู จำนวน 9 แผน

2.3 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบทดสอบ
การเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยให้เขียนเรียงความ 2 เรื่องคือ

การเขียนจากรูปภาพ 1 เรื่อง

การเขียนจากการอ่านบทสรุปของเรื่อง 1 เรื่อง

แบบทดสอบนี้มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์การตรวจของผู้ตรวจ 2 คน เท่ากับ 0.99
และ 0.97 ตามลำดับ มีเกณฑ์การให้คะแนนโดยพิจารณาในด้านการลำดับความ ความคิดได้
ความชัดเจนและสื่อความหมายได้ การใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดถูกต้อง และมีความสมบูรณ์
ของการเขียน

2.4 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วน
ประมาณค่า ชนิด 5 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ แต่ละข้อมีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 4.42
ถึง 9.00 และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ 20 ข้อ เท่ากับ 0.95

2.5 แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่าชนิด 3
ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ โดยวัดมนุษยสัมพันธ์ ด้านความใจกว้าง ความเห็นอกเห็นใจ
การติดต่อสื่อสาร และความรับผิดชอบ แต่ละข้อมีค่าอำนาจจำแนก (t) ตั้งแต่ 3.33 ถึง 6.33
ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ 20 ข้อ เท่ากับ 0.84

3. วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยดำเนินการสอนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา
2534 เป็นเวลา 4 1/2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 คาบ รวมเวลาสอน กลุ่มละ 18 คาบ
โดยมีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังนี้

3.1 ทำการทดสอบก่อนการทดลองด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน
แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ กับ
กลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม

3.2 ดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่างตามแผนการสอนที่สร้างไว้ กลุ่มตัวอย่างละ 18 คาบ

3.3 หลังจากเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว ทำการทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม ด้วยแบบทดสอบและแบบสอบถามฉบับเดียวกับก่อนการทดลอง

3.4 ดำเนินการรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ
การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าสถิติพื้นฐาน
2. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test Difference Score
3. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test Difference Score
4. เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยมนุษยสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้ t-test Difference Score

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีมนุษยสัมพันธ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน ด้วยวิธีกระบวนการของเฮวินส์ กับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู จากผลการศึกษา ค้นคว้า ผู้วิจัยได้อภิปรายผล ตามลำดับหัวข้อดังต่อไปนี้ คือ

1. การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู
ผลการทดลองปรากฏว่า ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนเฉลี่ย ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับที่ เฮวินส์ (Hewins. 1986 : 219 - 223) พบว่ากระบวนการสอนเขียนจะทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถทางการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือกระบวนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกเขียนตามกระบวนการที่นักเขียนผลิตงานเขียน หรือกระบวนการที่บุคคลทั่วไปเขียนจริงในชีวิตประจำวัน นั่นคือจะต้องประกอบด้วย กระบวนการวางแผนการเขียน ได้แก่การแสวงหาแนวคิด หรือ ข้อมูลที่จะนำมาเขียน กระบวนการเขียนได้แก่ การนำแนวคิด หรือข้อมูลที่ได้มาเรียบเรียงเป็นตัวอักษร เพื่อถ่ายทอดความคิดของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน และกระบวนการทบทวน คือการอ่านทบทวนด้วยตนเอง แล้วแก้ไขปรับปรุง หรือการให้ผู้อื่นอ่าน แล้วแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนนั้นแล้วผู้เขียนนำงานเขียนมาปรับปรุงแก้ไขจนพอใจ ทั้งสามกระบวนการจะดำเนินต่อเนื่องกันไป ซึ่งสิ่งที่ส่งผลให้ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีตามคู่มือครูนั้น อาจพิจารณาได้ว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจาก

1.1 การสอนด้วยวิธีกระบวนการของเฮวินส์มีการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างแนวความคิดในการเขียน นั่นคือ ขั้นตอนการเขียน (Prewriting) ซึ่งขั้นตอนนี้ผู้เรียนจะได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อสร้างความพร้อมหรือหาแนวคิดเพื่อจะเป็นข้อมูลในการเขียน อันได้แก่ การพูดโต้ตอบกับครูในลักษณะการตอบคำถามเกี่ยวกับรูปภาพ จากการดูวีดีโอ การสังเกต การตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อหาที่อ่าน การสาธิต และการสัมภาษณ์ แนวความคิดที่ได้มาจากประสบการณ์เดิม และจินตนาการของนักเรียน ซึ่งเสาวลักษณ์ (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2531 : 94) กล่าวว่าแนวความคิดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในการเตรียมการเขียน ส่วนการเลือกคำศัพท์ และโครงสร้างภาษาที่เหมาะสมนั้น ผู้เรียนควรจะได้รับเป็นอันดับสุดท้าย นอกจากนี้ผู้เรียนยังได้ฝึกการเขียนเป็นอันดับสุดท้ายต่อเนื่องจากทักษะอื่น ๆ

1.2 การสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ มีขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับและการตรวจที่สามารถลดความวิตกกังวลให้แก่นักเรียนได้ กล่าวคือ ในขั้นตอนที่ให้นักเรียน 2 ถึง 3 คน อ่านงานเขียนของตนเองให้นักเรียนทั้งชั้นฟังแล้วครูให้ข้อมูลย้อนกลับนั้น เป็นการแสดงความคิดเห็นเพื่อที่จะให้นักเรียนนำไปแก้ไขปรับปรุงงานเขียนในด้านเนื้อหา และจะเป็นการแสดงความคิดเห็นในทางบวก ซึ่งจะเป็นการทำให้กำลังใจแก่นักเรียนในการปรับปรุงงานเขียนของตนให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนี้การให้นักเรียนแบ่งกลุ่มแล้วแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่านและแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของเพื่อนนั้นนักเรียนได้มีโอกาสอ่านงานเขียนหลายฉบับ ซึ่งการอ่านจะส่งผลให้การเขียนของนักเรียนดีขึ้นด้วย เนื่องจากมีประสบการณ์ในการตีความหมายจากสัญลักษณ์ที่พบได้มาก ซึ่งจะสอดคล้องกับ โชครอง (Chaudron. 1984 : 20 - 25) ที่พบว่า

การตรวจงานเขียนที่ได้ผลดีที่สุดคือการให้เพื่อนนักเรียนแลกเปลี่ยนงานเขียนกันตรวจ เพราะนอกจากจะลดเวลาในการตรวจของครูแล้ว การสื่อสารกันเองระหว่างผู้มีระดับความรู้และวัยเดียวกัน จะสามารถสื่อสารได้ดีกว่า นอกจากนี้ยังทำให้กระบวนการทางสังคมดีขึ้นด้วย

1.3 การสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนปรับปรุงงานเขียนได้หลายครั้งด้วยตนเอง ซึ่งการฝึกปฏิบัติการเขียนบ่อยครั้งจะทำให้นักเรียนเกิดความคล่องแคล่วในการเขียน และผู้เรียนได้แก้ไขงานเขียนจนแน่ใจว่าถูกต้องสมบูรณ์แล้วจึงส่งครู ซึ่งในการเขียนครั้งแรกเป็นเพียงการเขียนร่าง เมื่อผ่านขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับ และผู้เขียนพอใจในด้านความคิด หรือเนื้อหาที่เขียนแล้วจึงได้รับการฝึกให้ตรวจสอบความถูกต้องของภาษา ซึ่งครูผู้สอนจะเป็นผู้บอกว่าการเขียนแต่ละครั้งผู้เรียนจะเน้นความถูกต้องของภาษาในจุดใด ขั้นตอนนั้นนอกจากจะเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกเขียนบ่อยครั้งจนเกิดความชำนาญแล้ว ยังเป็นการมุ่งเน้นให้นักเรียนพัฒนาภาษาโดยเริ่มจากการเข้าใจความหมายโดยรวมของสิ่งที่เขียน แล้วจึงพัฒนามาสู่การเรียนรู้ส่วนย่อยของภาษา

ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ เคลลี (Kelly. 1984 : 26 - 29) ; คอกซ์ และ โจนส์ (Cox and Jones. 1989 : 26 - 29) แมคนามารา (McNamara. 1989 : 24 - 35) และเคห์ (Keh. 1990 : 10 - 12) ที่พบว่าการนำกระบวนการเขียนมาปรับเป็นวิธีสอนนั้น สามารถพัฒนาทักษะภาษาด้านการเขียนของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเขียน อีกทั้งสามารถลดความวิตกกังวลในการเขียน และส่งเสริมให้เกิดความมั่นใจในการเขียนเพิ่มขึ้น ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการสอนตามคู่มือครูแล้วจะพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูต้องเรียนด้วยการวิเคราะห์ภาษาในระยะแรกโดยเน้นการเข้าใจระบบของเสียง คำ และไวยากรณ์ ก่อนที่จะเริ่มเข้าใจความหมายของเนื้อหาที่จะนำมาเขียน ในการเขียนนั้น ผู้เรียนไม่มีโอกาสปรับปรุงงานเขียนของตนเองมากนักและไม่มีโอกาสอ่านงานเขียนของนักเรียนคนอื่น ๆ ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการอ่านและเขียนเพิ่มขึ้น เช่นเดียวกับนักเรียนในกลุ่มทดลอง

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

ผลการทดลองปรากฏว่า แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยคะแนนเฉลี่ย แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ เพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ สิ่งนี้

ส่งผลให้แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีตามคู่มือครูนั้น อาจอธิบายได้ว่า เป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

การสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์นั้น กระบวนการเรียนการสอนทุกขั้นตอนเน้นบทบาทของครูให้เป็นผู้ฝึกการเขียน (coach) ผู้ให้กำลังใจ (cheer - leader) ผู้ให้ความช่วยเหลือและนำในการเขียน (guidance) และผู้อ่านงานเขียนของนักเรียน (audience) นั่นคือ ครูจะมีบทบาทในการควบคุมให้นักเรียนฝึกการเขียนโดยดำเนินตามขั้นตอนต่าง ๆ ตามลำดับ เมื่อนักเรียนเขียนแล้วครูจะทำหน้าที่เป็นผู้อ่านที่ดี คือพยายามหาข้อดีของงานเขียนแล้วชมเชยให้กำลังใจหรือแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงงานเขียนให้ดีขึ้น ดังนั้นการให้ข้อมูลย้อนกลับจึงเน้นให้เป็นไปในทางบวก (positive feedback) ซึ่งบทบาทดังกล่าวของครูจะทำให้นักเรียนลดความวิตกกังวล มีความสบายใจและมั่นใจในการเรียนและส่งผลให้แรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น

อีกประการหนึ่ง การจัดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสแสดงผลงานของตนเองให้เป็นที่ยอมรับจากผู้อื่น เช่น การนำผลงานเขียนของนักเรียนมาจัดทำวารสารประจำห้องเรียน การติดแสดงบนป้ายประกาศของห้องเรียนหรือการติดแสดงบนป้ายประกาศของโรงเรียน จะทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในความสำเร็จของตนเอง และการที่ได้เป็นที่รู้จักและยอมรับนับถือจากผู้อื่น สิ่งนี้จะเป็นตัวกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมที่จะส่งเสริมให้ตนเองมีผลการเรียนดีขึ้น ซึ่งตรงกับที่ ซูซีฟ อ่อนโคสูง (2522 : 53) กล่าวว่า เกียรติยศจะเป็นสิ่งเร้าภายนอกหรือเครื่องล่อให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมเพื่อให้ได้สิ่งล่อนั้น

จึงอาจสรุปได้ว่า เมื่อนักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนมากขึ้น จะทำให้ความสามารถทางการเขียนเพิ่มขึ้นด้วย ดังที่ ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1984 : 53) กล่าวว่า การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ แรงจูงใจคือกุญแจที่จะไขไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้นอกจากนั้น เนลสัน และจาโคบวิทส์ (Nelson and Jacobovits. 1972 : 102) พบว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ให้ความสนใจทางการเรียนสามารถเรียนภาษาได้โดยง่ายหากมีแรงจูงใจสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (2519 : 217) ที่ได้ทำวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสิตสถาบันต่าง ๆ จำนวน 120 คน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มแรงจูงใจสูงมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง กลุ่มแรงจูงใจต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูแล้ว เป็นการสอนที่เน้นให้นักเรียนเขียนได้อย่างถูกต้องแม่นยำ บทบาทของครูคือเป็นผู้ตรวจให้คะแนนหรือตรวจหาข้อผิดพลาด ซึ่งในการเขียนภาษาต่างประเทศนั้นย่อมต้องมีข้อผิดพลาดมากมายจึงทำให้นักเรียนเกิดความท้อแท้และเบื่อหน่ายในการเรียน นอกจากนี้นักเรียนยังไม่มีโอกาสแสดงความสำเร็จของตนเองให้ผู้อื่นได้รับรู้ จึงทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนต่ำ ซึ่งส่งผลให้ความสามารถทางการเขียนต่ำด้วย

3. การเปรียบเทียบมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

ผลการทดลองปรากฏว่า มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์เพิ่มขึ้นสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ สิ่งที่สูงผลให้มนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีตามคู่มือครุนั้น อาจอธิบายได้ว่า เป็นผลสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

การสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์นั้นขั้นตอนการสอนทั้งหมดได้มีการจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ทำงานเป็นกลุ่มอย่างต่อเนื่อง ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้น ๆ เป็นส่วนมาก รวมทั้งผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้สอน และระหว่างผู้เรียนด้วยกันเองตลอดเวลา กิจกรรมดังกล่าวนี้เริ่มต้นตั้งแต่ขั้นแรกของการสอนได้แก่ การตอบคำถาม การสัมภาษณ์ การอภิปราย การสนทนาเกี่ยวกับเนื้อหาที่เรียน นอกจากนั้นในขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับเกี่ยวกับงานเขียนนั้น ผู้เรียนมีโอกาสดูออกโดยการอ่านงานเขียนของตนเองให้นักเรียนทั้งชั้นฟัง และในระหว่างแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่าน ผู้เรียนมีโอกาสดูความคิดเห็นของตนเองต่อผู้อื่น จะเห็นได้ว่าการมีส่วนร่วมในกิจกรรมดังกล่าวนี้ เป็นไปในลักษณะต่าง ๆ เช่น การพึ่งพาอาศัยกัน การรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น การรู้จักยอมรับผู้อื่น ซึ่งการทำกิจกรรมกลุ่มนี้ พอร์ตเตอร์ และ ลอง (Porter and Long, 1985 : 207) กล่าวว่า จะทำให้เกิดบรรยากาศทางบวกในห้องเรียน โดยจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสามารถที่จะเข้ากับผู้อื่นได้ และจากการวิจัยของ กัทธิกา นิลงค์ (2530 : 59 - 60) พบว่าการเรียนเป็นกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการสื่อสาร ใช้คำพูดที่เหมาะสม และกิจกรรมกลุ่มสามารถสร้างมนุษยสัมพันธ์ให้เกิดกับผู้เรียนได้ นอกจากนี้ กนกรัตน์ ศรีวิจิตร (2531 : 67 - 68) ยังพบว่าการเรียนกลุ่มสามารถช่วยแก้ปัญหาความบกพร่องในด้านความรับผิดชอบต่อตนเองได้ด้วย

เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบวิธีสอนตามคู่มือครู จะพบว่า มีการจัดกิจกรรมกลุ่มน้อย และเป็นกิจกรรมกลุ่มที่ไม่ต่อเนื่องเป็นระยะเวลานาน ทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันน้อย จึงทำให้การพัฒนามนุษยสัมพันธ์ของผู้เรียนต่ำกว่าผู้เรียนที่ได้รับการสอนด้วยกระบวนการเขียนของเฮวินส์

สรุปได้ว่าการเรียนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ ทำให้นักเรียนมีความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และมนุษยสัมพันธ์สูงกว่าการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

ข้อสังเกตที่พบขณะดำเนินการทดลอง

1. ในขั้นตอนการจัดกิจกรรมก่อนการเขียน กิจกรรมที่นักเรียนเข้าร่วมอย่างสนุกสนานคือ กิจกรรมสัมภาษณ์ เพราะนักเรียนมีโอกาสนำเสนอริยาบถ และเปลี่ยนคู่สนทนาอยู่ตลอดเวลา และเนื้อหาที่นักเรียนนำมาสัมภาษณ์ คือเรื่องเกี่ยวกับดาราก็เป็นเรื่องที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนซึ่งกำลังอยู่ในช่วงวัยรุ่น

2. ขั้นตอนการให้ข้อมูลย้อนกลับโดยให้นักเรียนแลกเปลี่ยนงานเขียนกันอ่านแล้วแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนนั้น นักเรียนส่วนมากจะแสดงความคิดเห็นเป็นภาษาไทย แต่การเขียนการสอั้นก็ดำเนินไปได้ด้วยดี นักเรียนสามารถปรับปรุงงานเขียนของตนเองให้ดีขึ้นได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ควรเพิ่มเวลาในการสอนแต่ละครั้งให้มากกว่านี้ เพราะครูจะได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของนักเรียนเป็นจำนวนมากขึ้น เช่น อาจจะเพิ่มจาก 2 - 3 คน เป็น 5 คน ซึ่งการแสดงความคิดเห็นของครูจะเป็นแบบอย่างให้กับนักเรียนในการแสดงความคิดเห็นต่องานเขียนของเพื่อน ๆ และนักเรียนจะได้มีเวลาในการปรับปรุงงานเขียนมากขึ้น

1.2 ควรจะเพิ่มกิจกรรมการเรียนการสอนในการให้ตัวอย่างรูปแบบงานเขียนแต่ละประเภท และคำที่เป็นกุญแจสำคัญสำหรับงานเขียนประเภทนั้น ๆ เพื่อจะให้นักเรียนสามารถเขียนได้ถูกต้อง ตามรูปแบบงานเขียนประเภทต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัย

2.1 ควรศึกษาการสอนด้วยวิธีการกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ โดยเฉพาะระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย

2.2 ควรจะนำการสอนด้วยวิธีการกระบวนการเขียนของเฮวินส์ไปศึกษาในรายวิชาอื่น ๆ เช่น วิชาภาษาไทย

2.3 ควรจะนำการสอนด้วยวิธีการกระบวนการเขียนของเฮวินส์ไปศึกษากับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา และความรับผิดชอบในการเรียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กัณณิกา นิลวงศ์. การศึกษาเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมแบบล่าคำตอบ และกิจกรรมตามคู่มือครู. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530
- กิตติมา ปรีดีคัลลิก. การบริหารและการนิเทศการศึกษาเบื้องต้น. กรุงเทพฯ : อักษรพิพัฒน์, 2532.
- กนกรัตน์ ศรีวิจิตร. การเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยวิธีการสอนอ่านตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารกับการสอนอ่านตามคู่มือครู. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- เกษม บำรุงเวช. การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยวิธี MIA และวิธีสอนอ่านตามคู่มือครู. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- จุลจักร โนนพันธ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนความคิดสร้างสรรค์และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่เรียนวิทยาศาสตร์ด้วยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้เกมกับวิธีการกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์ที่ใช้การอภิปราย. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529
- เจลิยวศรี จิรสิทธิ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดจากบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหารายวิชาตามแนว Functional Notional Based Syllabus กับบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหารายวิชาตามแนว Structural - Based Syllabus. ปรินทิพนิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2520.
- ชัชรัตน์ อุ่นพิกุล. ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- ชูชัย สมितिโกร และสมชาย เตียวกุล. ผลของประสบการณ์กลุ่มฝึกมนุษยสัมพันธ์ที่มีต่อทัศนคติส่วนบุคคลตามการรับรู้ของผู้รับการฝึก. เชียงใหม่ : คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2530.
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2522.
- นิยม สารรัตน์. การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนที่เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ กับโปรแกรมศิลปศึกษา ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.

- บังอร สว่างวโรภาส และเยาวภา พุกกะคุปต์. "การวัดความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยใช้ข้อสอบแบบอัตนัยและปรนัย, " ภาษาปริทัศน์. 7 : 49 - 59; มิถุนายน - ตุลาคม 2524.
- เบญจา สืบเสน. การศึกษามลัทธิทักเซการฟัง - พูด และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยวิธีฝึกความเข้าใจแบบสูตรทักเซของเคลลี และการสอนตามคู่มือครู, ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.
- บำรุง ไตรรัตน์. วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2524.
- ประไพศรี ให้อยอง. การใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2524.
- ประสิทธิ์ นรศาสตร์. การวิเคราะห์พฤติกรรมการสอนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ในโรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดนครสวรรค์, ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526
- ปองรัตน์ นิลคำ. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยการใช้วิธีสอน 3 วิธี คือ วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร วิธีการสอนตามแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และการสอนตามคู่มือครู ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2524.
- พรเทพย์ ศิริวรรณสุขย์. มนุษย์สัมพันธ์. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2528.
- เพ็ญสุข กุฎระกุล. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยให้เพื่อนช่วยสอนกับที่เรียนด้วยตนเอง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528. อัครสำเนา
- มาลี ศาตจันพงษ์. การตรวจแก้ใบงานเขียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.
- รัตนาวดี โชติภพนิช. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโปรแกรมต่างกัน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2528.

- ล้วน สายยศและอังคณา สายยศ. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : บริษัทศึกษาพรจำกัด, 2528.
- ลาวัณย์ มหาทุมะรัตน์. ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มในการพัฒนานุชนสัมพันธ์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. ปรินทิพณ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529 อัดสำเนา
- วนิดา เพ็ญกิ่งกาญจน์. ศึกษาสภาพและปัญหาการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของอาจารย์ที่สอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดภาคเหนือ. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2531.
- วิจิตร วรุตบางกูร. การบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : ชริษฐการพิมพ์และโฆษณา, 2521.
- วิจิตร อาวะกุล. เทคนิคมนุษยสัมพันธ์. : Human relations Techniques. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2528.
- วิธาดา ลินประจักษ์ผล. "กระบวนการในการสอนเขียนภาษาอังกฤษ," วารสารศึกษาศาสตร์ ม.อ. 3 (8) : 1 ; (กุมภาพันธ์ - พฤษภาคม) 2530.
- วิไล ชีวเจริญกุล. ความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษอุดมศึกษาภาคใต้ของประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- วิไลวรรณ สันถะโกมล. การเปรียบเทียบการสอนวรรณคดีไทย เรื่อง "ลิลิตตะเลงพ่าย" โดยกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์และกระบวนการสอนแบบครูเป็นศูนย์กลาง ในชั้นประกาศนียบัตรวิชาการชั้นสูง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522. อัดสำเนา .
- ศรีกัลยา รักษาสัตย์. ปัญหานุชนสัมพันธ์ในหน่วยงานของนิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ : ศึกษาเฉพาะกรณีนิสิต (จิตวิทยา 437) ประจำปีการศึกษา 2522 -2524. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2523.
- ศรีมาลา หิวงะนิตย์. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารและการสอนเขียนตามคู่มือครู. ปรินทิพณ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- สุดา ชาตรีนันท์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ Total Physical Response ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู. ปรินทิพณ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527

- สมบุรณ์ วิภาวินกุล. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตร์บัณฑิต ภายหลังบทเรียนการเขียนเพื่อสื่อความหมาย และการเขียนเรียงความแบบเดิม. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2527.
- สุเบคา ปาทาน. การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ และเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียน โดยใช้แบบฝึกหัดรวมประโยคและแบบฝึกหัดทำแบบเรียน. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. การสอนทักษะภาษาอังกฤษ และวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- โสมลัดต์ บุญย้ง. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในการสอนแบบการเล่นของไทย และการสอนตามปกติ. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. เอกสารคำสอนหลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531.
- อัจฉรา ชีวพันธ์. กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2532.
- อัจฉรา พิทักษ์เสรีธรรม. ความเที่ยงตรงของการตรวจให้คะแนนเรียงความภาษาอังกฤษ 4 วิธี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2531.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. "ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังและแรงจูงใจของนักศึกษาต่อผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษ," ภาษา. 6 : 1 - 2; มิถุนายน 2519.
- อรุณี วิริยะจิตรา. การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2532.
- อุไร แฉล้ม. ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตนักศึกษาครู วิชาเอกภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยครู. ปริญญาโท กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2522.

Alexander, L.G. "Where do we go from Here : A reconsideration of some basic assumptions affecting course design," English Language Teaching. XX : 89 - 103 ; January, 1976.

Applebee, Arthur N. Writing in School. Victoria : Deakin University, 1989.

Arapoff, Nancy. "Writing : A Thinking Process," The Art of TESOL : Selected Article from the English Teaching Forum. Part Two : 233 - 237, Washington D.C., 1975.

Arunee Wiriyachitra. "Teaching English in SEL : A Communicative Syllabus," English Teaching Forum. 21 (4) : 34 - 41 ; October, 1983.

Asubel, David. Educational Psychology : A Cognitive View. London Rienhart & Winston. 1986.

Barnes, Douglas. Language in the classroom. Bletchley, England : Open University Press, 1973.

Brown. Douglas H. Principles of Language Learning, and Teaching. New Jersey, Prentice - Hall Inc., 1980.

Barry , Francis Joseph. "Small Group Discussion as a Prewriting Activity : A Naturalistic Inquiry," Dissertation Abstract international. 45 (8) : 2433 - A ; February, 1985.

Byrne, D. Teaching Writing Skills. London : Longman, 1988.

Canale, M and Swam, M. "Communicative Approach to Second Language Teaching". Review and Evaluation Bulletin. 1 : 52 - 58, 1979.

Chaudron, C. " The Effects of Feedback of Student' Composition Revisions," RELJ Journal. 15 (2) : 20 - 25 ; 1984

Cox, Alan and Jones Millicent. "What Principals want to know about Process writing," Principal. 69 : 26 - 29 ; 1989.

Ferguson, Nicholas. "Some Aspects of Reading Process," English Language Teaching. 28 : 12 ; November, 1973.

Glass, Herman Lewin, "Developing Inter Personal Relation In a College girls' Dormitory, " Dissertation Abstracts. 27 (1) : 113 - A - 114 - A: July, 1966.

Girard, Denis, "Motivation and Responsibility of the Teacher : English Language Teaching Journal. 102 ; January, 1979

Glatthorn, Allen A. "The Small Group Instruction," Encyclopedia of Education. edited by Lee C. Deighton, VIII, 1971.

Harris, David P. Testing English as a Second Language. New York : McGraw - Hill Book Company, 1969.

Hayes, John & Flower S. Linda. Writing in School. Victory : Deakin University, 1989.

Heaton, J.B. Writing English Language Tests. London : Longman Group Limited, 1976.

Hewins, Catherine P. "Writing in a Foreign Language : Motivation and the Process Approach," Foreign Language Annals. 19 (3): 219 - 223 ; May, 1986.

Hipple, Theodore W. Teaching English in Secondary School. New York : McMillan Publishing Co., 1973.

Hughey, J.B. Teaching ESL Composition : Principles and Techniques.

Rowley : Newbery House Publisher, 1983.

Hymes, D. "On Communicative Competence," Sociolinguistics. ed. by J.

B.Pride and J. Holmes Harmonsworth, Middle Sex : Penguin Books, 1972.

Jacob, H.L. Testing ESL Composition. Rowley : Newbery House

Publisher, 1981.

Johnson, Keith and Keith Morrow. Communication in Classroom. London :

Longman, 1981.

Kalantzis, Constantine P. "The Systems Approach to Instruction

English as a Second Language," Dissertation Abstracts International. 33 : 1321 - A; October, 1972.

Keh, Claudial. " A Design for a Process Approach Writing Course,"

Forum. 19 (1): 10 - 12; January, 1990.

Kelly, P.G."Teaching Writing to Tertiary Level ESL Students," RELC

Journal. 16 : 80 - 94, December, 1984.

Krashen, Stephen D. Writing: Research, Theory, and Application.

Oxford, Pergamon Press, 1984.

Finocchiaro, Mary and Sydney Sako. Foreign Language Testing.

New York: Regent Publishing Company, Inc., 1983

Lado, Robert. Language Teaching. London : Longman Green and Co.Ltd.,

1961.

Long, Micheal H. and Particia A. Porter. TESOL Quarterly. 19 (2) :
28 ; January, 1985.

Mccrimon, P.M. James M. Writing with a purpose shorted. Boston :
Houghton Mifflin Company, 1978.

McNamara, Jo. Writing in scholl. Victoria : Deakin university, 1989.

Munby, John. Communicative Syllabus Design. London Cambridge University
Press, 1983.

Norrish, John. Language Learning and Their Error. London: Macmillan
publisher Ltd., 1987.

Oleva, Peter F. The Teaching of Foreign Language. New Jersey :
Prentice Hall, 1969.

Patty, water T., Dorothy C. Petty and Morjoric F. Becking.
Experienees in language; Tools and Techniques for Language
arts Methods, 4th ed. and Bacon Inc., 1985.

Perkins, Kyle and Beverly H. Konneker. "Testing the Effectiveness
of Sentence - combining in ESL Composition," RELC Journal. 13
: 51 - 61 ; December, 1982.

Pimsleur, Donald M., Sundund, and Ruth M. Under Achievement in
Foreign Language. New York : McIntyne, 1966.

Pincas, D. Teaching English Writing. London : Macmillan Press, 1982

Raims, Ann. Techniques in Teaching Writing. New York : Oxford
University Press, 1983.

Raimes, A. "Why write" "From Purpose to Pedagogy," English Teaching Forum Journal. 4 (2) : 12 - 14 ; 4 November, 1987.

Rivers, wilga M. and Temperly, Marry S. A Practical guide to the Teaching of English as a Second or foreign Language. New York : Oxford University Press, 1978

Saowalak Rattanaovich, The Effect of Using Top - Level - Structure Model and tradition Teaching Method in Teaching English Reading to Thai students. SEAMEO Regional Language center, Singapore, November, 1987.

Schmuck, Richard A. and Patricia A. Schmuck. Group Process in the classroom. Iowa : WMC Brown Co., 1971.

Shoudt, John Tomas. "The Effect of early Level of Role - Taking Skill on the Efficacy of Role Playing Training with Kindergarten Children," Dissertation Abstracts International. 37 : 2754 - A ; November, 1976.

Sturtridge, Gile. "Role - Play and Simulation in K. Johnson and K. Morrow Leds, " Communicative in the classroom. London : Longman Group Limited, 1981.

Taylor, Barry P. "Teaching Composition to Low - level EsL Students," TESOL Quarterly. 10 (3) : 309 - 319; 1976.

Valette, Rebecca. Modern Language Testing. New York : Harcourt Brace Jananovich Inc., 1977.

Valette, Rebecca and Disick S. Rence. Modern Language Testing.

New York : Harcourt Brace Javanovich Inc., 1977.

Walder, John L. "Opinions of University Students About Language Teaching," Foreign Language Annuals. 7 : 102 - 105 ; 1973.

Wardhaugh, Ronald, "Ability in Writing Composition and Transformational Grammar, " The Journal of Educational Research. 12 : 72 - 80 ; January, 1967.

Widdowson. Teaching Language as Communication. New York : Oxford University Press, 1981.

White, Janet. Writing in School. Victoria : Deakin University, 1989.

การคำนวณ

ภาคผนวก ก
แผนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

Lesson Plan For Experimental Group
Period 1-2

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling the events in each picture using their own words or sentences.
3. discussing their own points of view about the pictures.
4. sequencing and writing the story from the picture set.

Content : " The Fatso Rita "

Teaching aids : Picture set , O.H.P

Teaching activities

1. The teacher shows each picture to the students and asks the questions.

The girl in this picture is Rita, what does she like?

What is she eating?

How does she eat?

What happens to her in this picture?

Who is she talking to?

2. The students answer the questions . Their answers come from the pictures and from their imagination.

3. The teacher writes the answers on the board.

4. The teacher and the students discuss the story. Then the teacher lets the students sequence the story from their answers.

5. The students write the first drafts individually.

6. Each student reads his / her first draft and lists the words or expressions he / she can't write in English.

7. The students ask the teacher about the words or expressions they can't write in English. The teacher might tell them or ask the other students who know these words to tell them.

8. The students improve their drafts.

9. Let 2 - 3 students read their drafts to the class. When they have finished their reading, the teacher reinforces them by giving them the positive feedback. For example.

Your story is very exciting.

I like the way you describe Rita.

How do you know Rita's feeling when she was called fatso?

10. The teacher shows the writing written by the teacher on O.H.P and reads to the class.

11. The teacher divides class into 10 groups of 4 persons. Then the students share their drafts to read among them and give the writing response to their peers. Each student must read all of drafts in his / her group.

12. The students write the second drafts . They can get information to improve their drafts from the teacher and peers' feedback.

13. The students check their drafts for correctness. The teacher suggests that they emphasize these patterns.

Rita walked along to the other nurse's office.

Miss Leary was waiting for them.

Rita had already stopped listening .

Losing weight takes time.

The students ask their peers to read and check the drafts for correctness.

14. The students write the final drafts. Before handing the drafts to the teacher they must have been revised and rewritten for the best texts.

15. The teacher and the students choose the 10 best writing texts to make the class journal.

Lesson Plan For Control Group
Period 1-2

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling the events in each picture using their own words or sentences.
3. discussing their own points of view about the pictures.
4. sequencing and writing the story from the picture set.

Content : " The Fatso Rita "

Teaching aids : picture set, word cards, sentence cards.

Vocabulary items :

plopped down	cafeteria
peanut butter	jelly sandwich
marshmallow cream cookies	
dessert	favorite
whisper	invisible

Structure

subject	+	v2	+	object
		ate		
		took		
		bent		

subject	+	v2	+	object
		plopped		
		opened		
		finished		
		walked		

subject	+	be 2	+	v. ing +
subject	+	had	+	v 3 +
subject	+	be	+	the + -est

Teaching Activities

1. The teacher shows the picture of the fat girl "Rita" to the students and talks about people's shapes.
2. The teacher states the objectives of this lesson.
3. The teacher reviews the usage of
 - regular verb
 - irregular verband some vocabulary items they have studied.
4. The teacher explains the meaning of vocabulary items and structures to the students by using word cards and sentence cards.
5. The teacher shows each picture to the students and asks the questions about the events in the picture.
6. The students match the word cards and sentence cards with the pictures.
7. The students write the story from the picture set.
8. The teacher examines the students' writing and give them feedback.
9. The teacher evaluates the students' writing abilities from their writing or by observing while they are doing activities .
10. Let the students do the exercise in the worksheets.

WORKSHEET

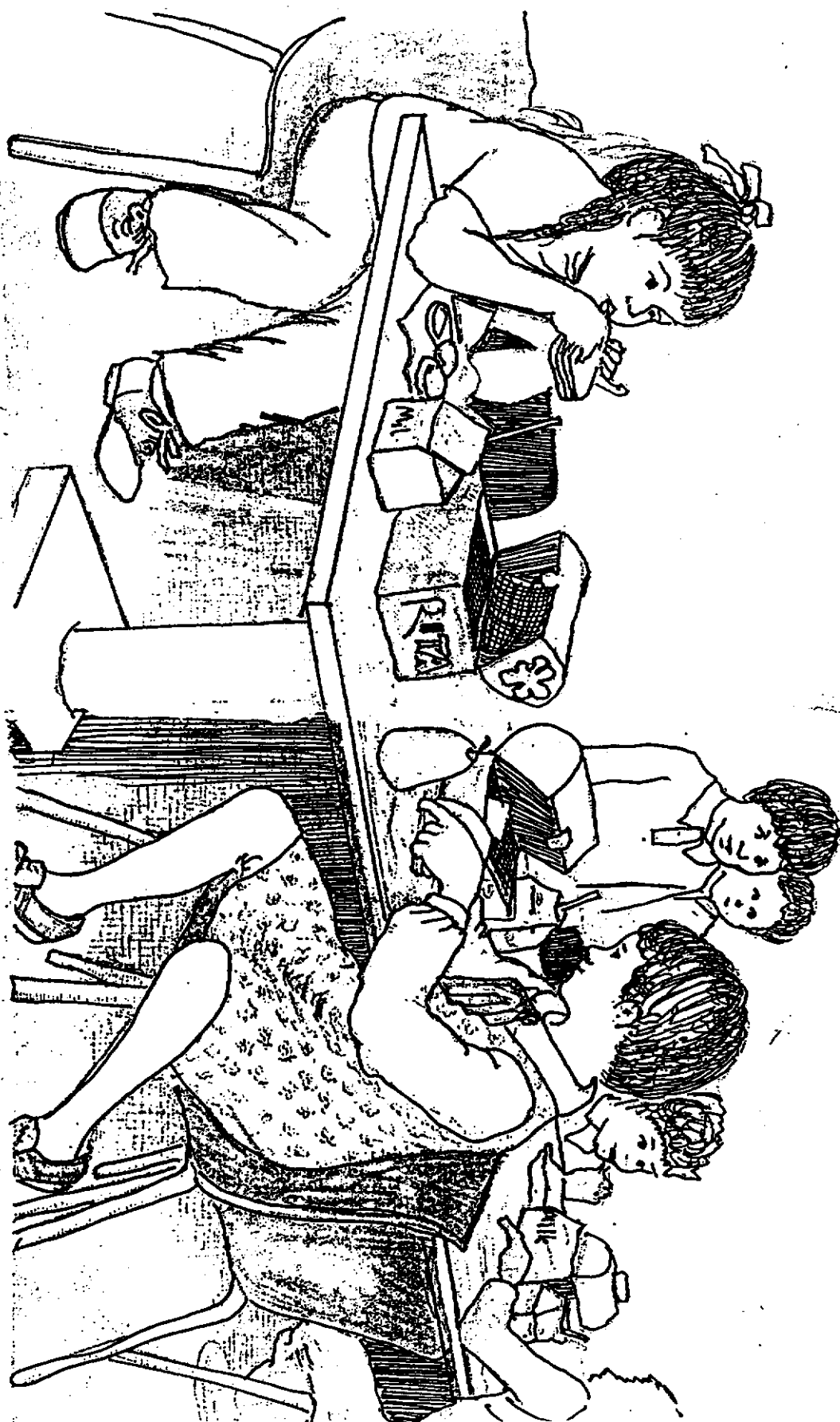
A. Complete the sentences by filling the words given in the blanks.

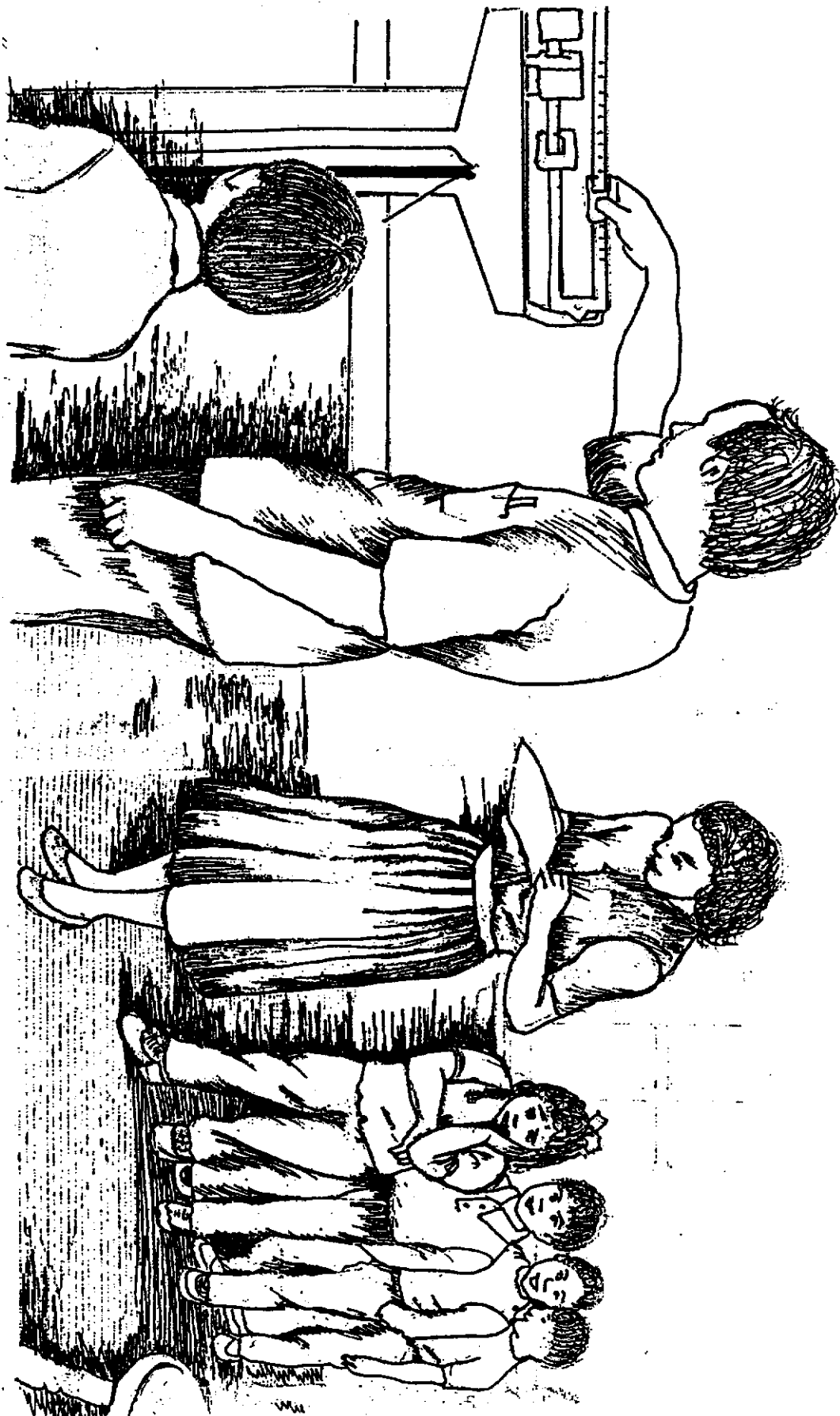
popped down, jelly sandwich, carrot stick, warned, whisper.

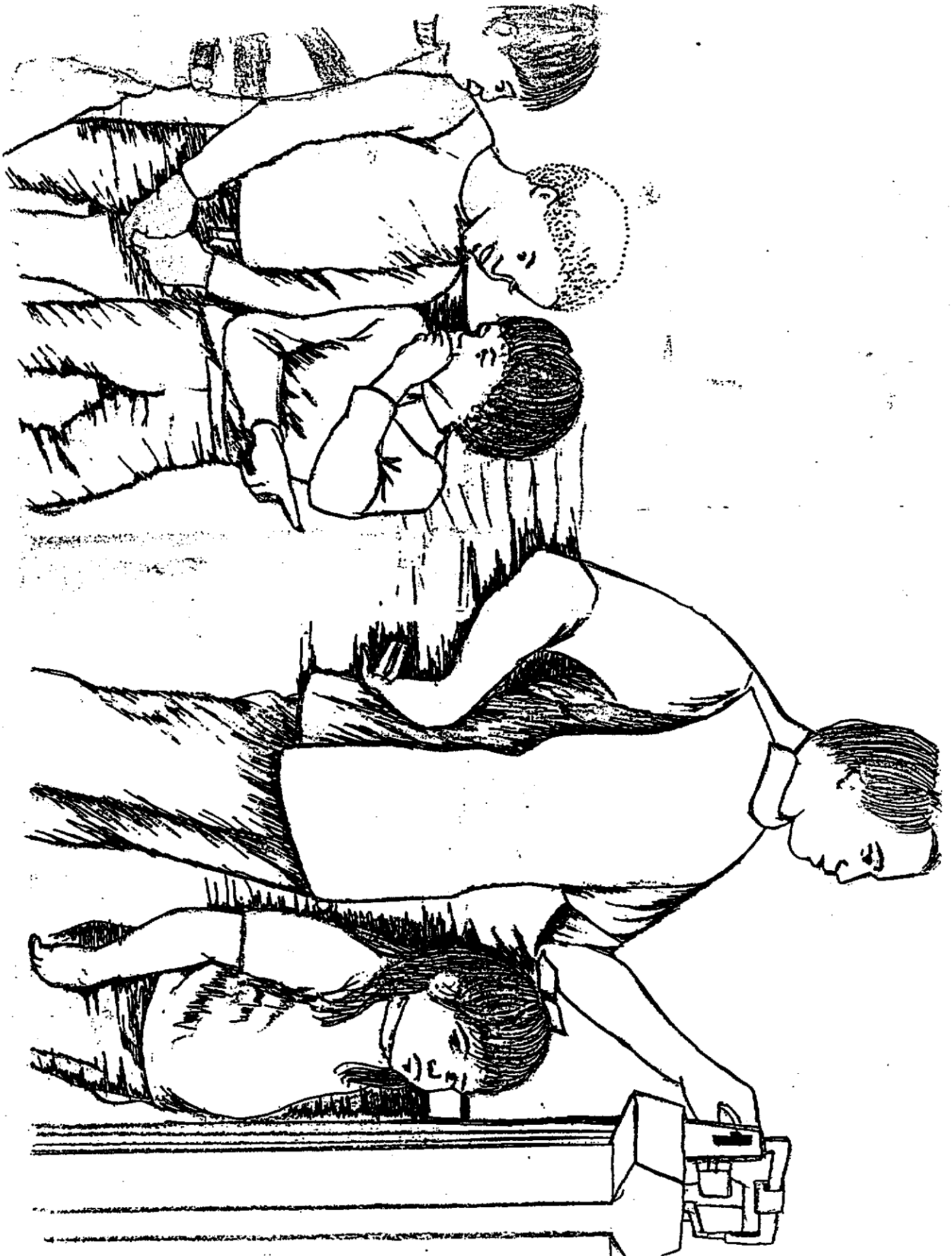
1. When she walked through the hall she heard someone.....
.....behind her.
2. Pom likes to eat piles ofso her weight is 45 kgs.
when she is 12 years old.
3. Yesterday Dang was late. She was hurry to class and
..... her packages on the table.
4. Mom..... that if I still lay on bed I will fail my next
exam.
5. You can get vitamin A from

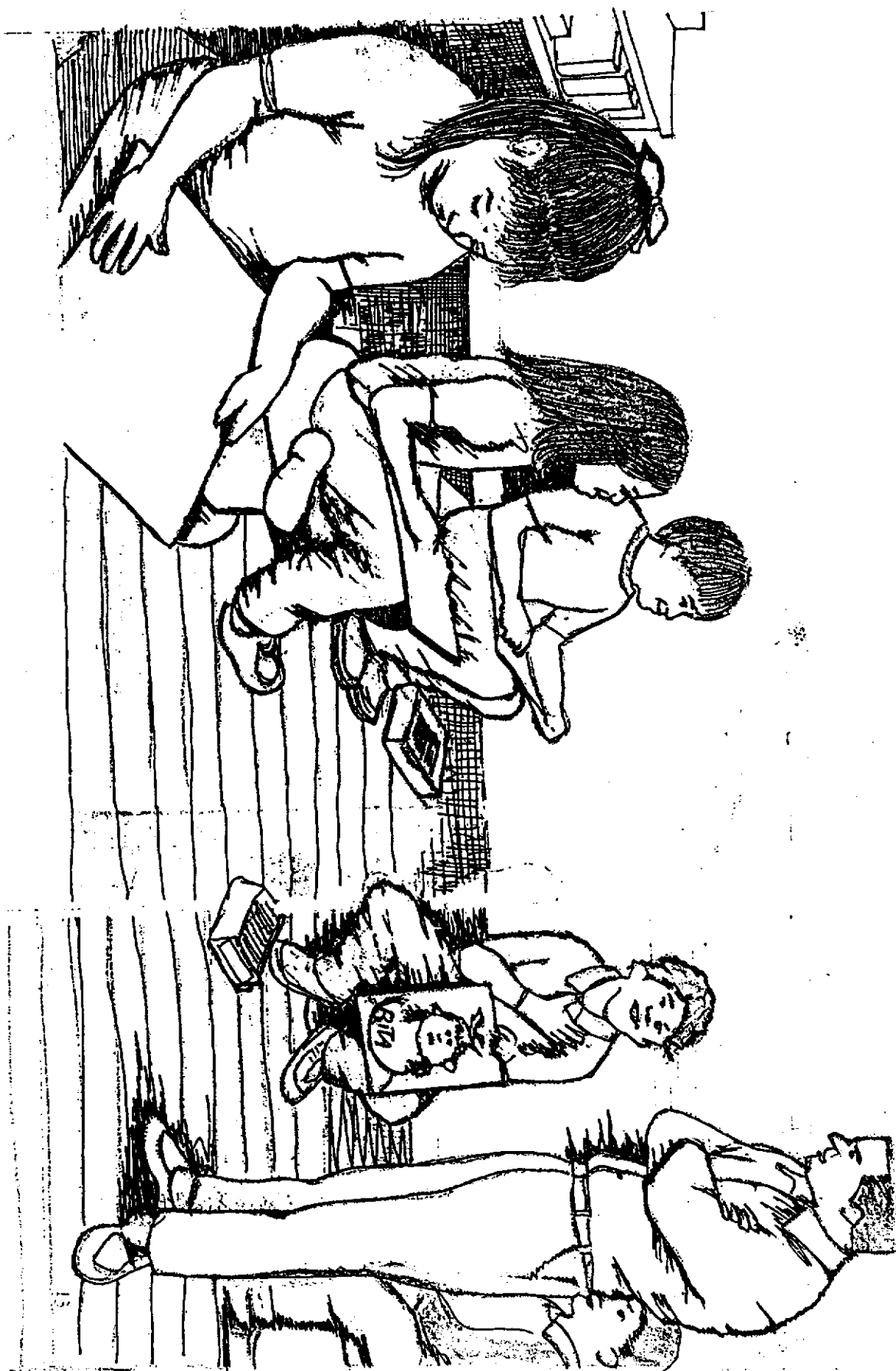
B. Fill the right form of verbs in the blanks.

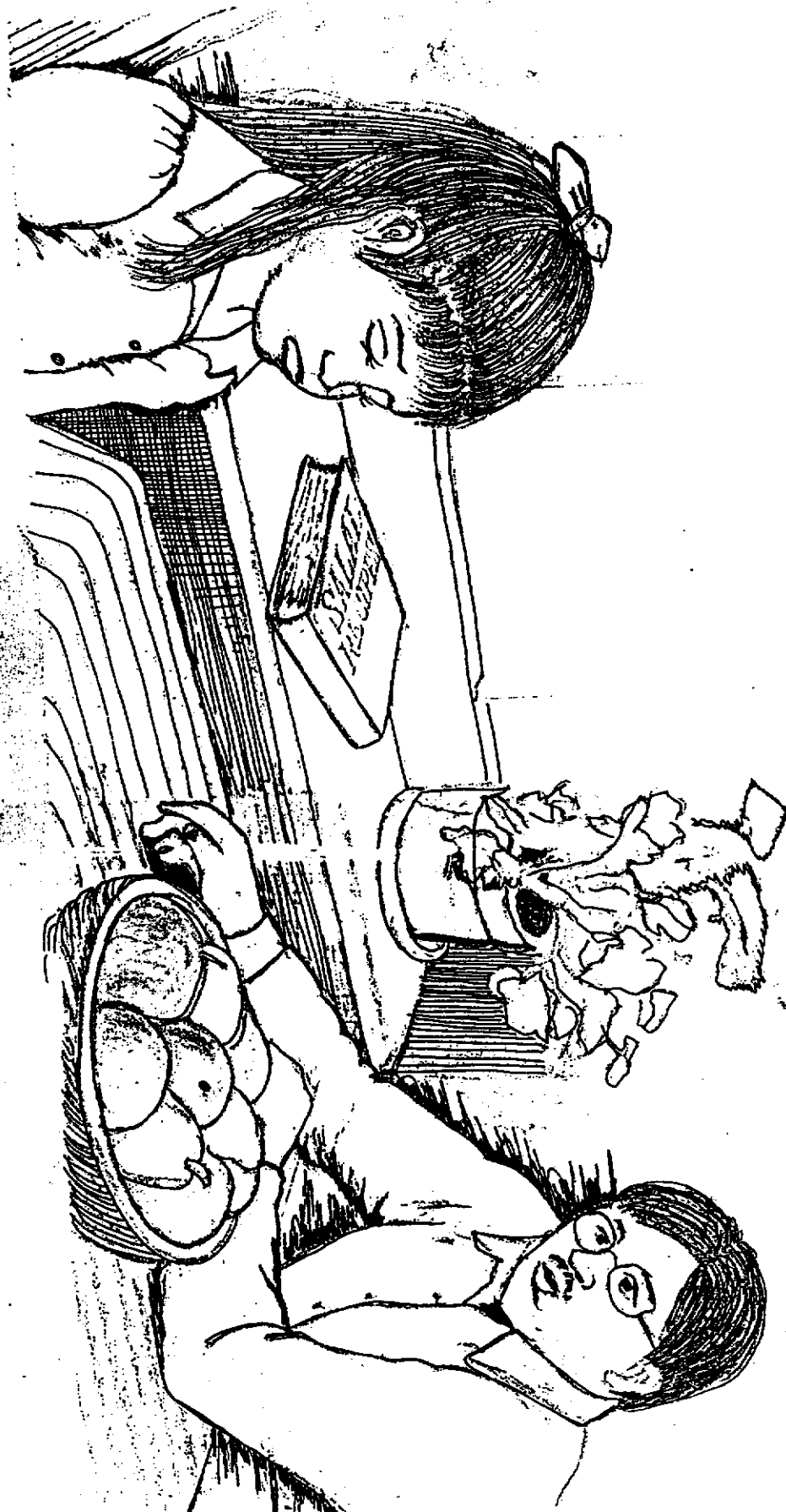
1. Rita.....attention to nothing but food.(pay)
2. The teacher.....the students weight last week.(measure)
3. After the last class, Jubto be invisible.(pretend)
4. When I finished the speech ,they.....their heads the
sign of acceptation.(nod)
5. Rita her last Saturday watching T.v.(spend)

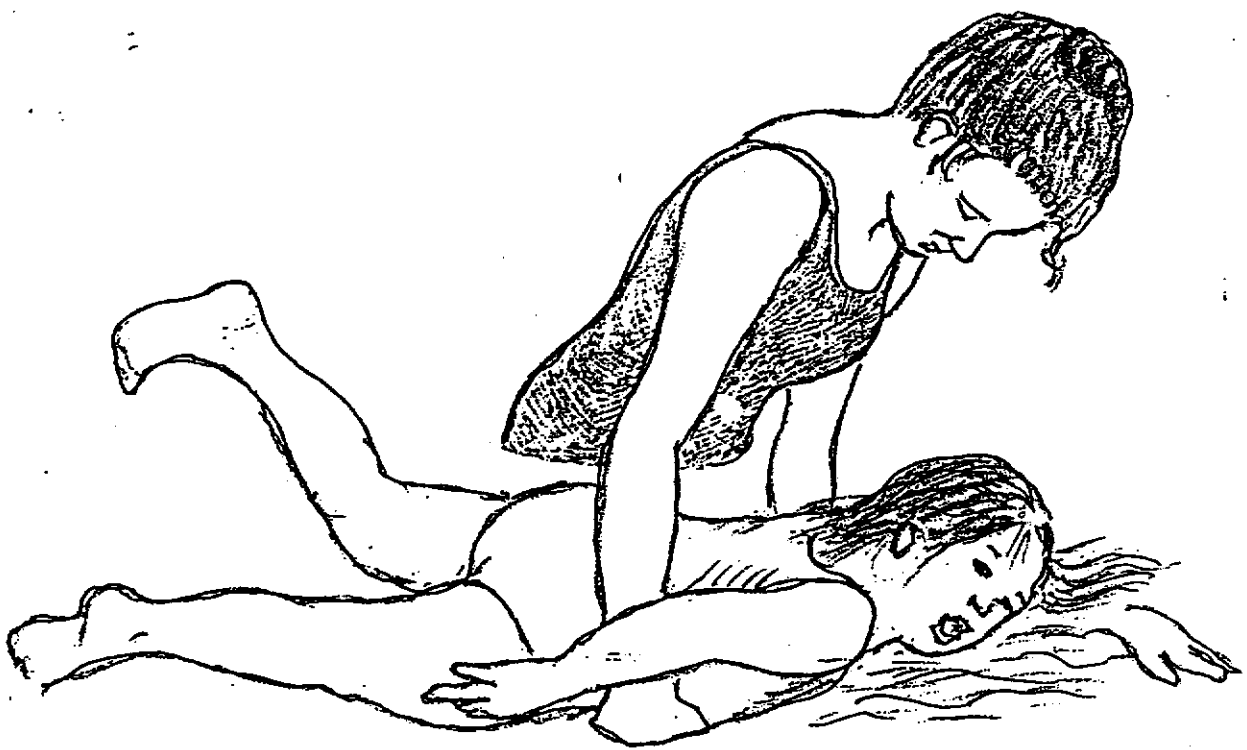

Lesson Plan For Experimental Group

Period 3 - 4

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling the story in V.D.O. film using their own words or sentences.
3. discussing and stating their own points of view about the story.
4. sequencing and writing the story from V.D.O.

Content : the movie "QUICK CHANGE"

Teaching aids : V.D.O , O.H.P

Teaching Activities

1. The teacher tells the students that after V.D.O presentation, the students must write the first drafts immediately. During the presentation the students should not take note , but watch and listen to the V.D.O attentively.
2. the teacher precedes the brief outline of the story and writes the important information that will be occurring in the presentation on the board. For example , names, dates, difficult words. If necessary , the teacher can explain the meaning of the words in Thai.
3. The students watch the V.D.O.
4. The students write the first drafts individually.
5. Each student reads his / her first draft and lists the words or expressions he / she can't write in English.
6. The students ask the teacher about the words or expressions they can't write in English. The teacher might tell them or ask the other students who know these words to tell them.
7. The students improve their drafts.
8. Let 2 - 3 students read their drafts to the class. When they have finished their reading, the teacher reinforces them by giving them the positive feedback.

9. The teacher shows the writing written by the teacher on O.H.P and reads to the class.

10. The teacher divides class into 10 groups of 4 persons. Then the students share their drafts to read among them, and give the writing response to their peers. Each student must read all of drafts in his / her group.

11 The students write the second drafts . They can get information to improve their drafts from the teacher and peers' feedback.

12. The students check their drafts for correctness. The teacher suggests that they emphasize these patterns.

I am going to

May I?

Would I.....?

Could I?

After checking their own drafts, the students ask their peers to read and check the drafts for correctness.

13. The students write the final drafts. Before sending the drafts to the teacher they must have been revised and rewritten for the best texts.

14. The teacher and the students choose the 10 best writing texts to make the class journal.

Lesson Plan For Control Group
Period 3 - 4

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling the story in V.D.O. film using their own words or sentences.
3. discussing and stating their own points of view about the story.
4. sequencing and writing the story from V.D.O.

Content : the movie "QUICK CHANGE"

Teaching aids : V.D.O ,word cards, sentence cards, pictures.

Vocabulary items :

robbery	insure
hostage	dynamite
recorder	explosive
monster truck	trouble maker
hand on	

structure

I am going to
May I.....?
Would you please.....?
What should I.....?

Teaching Activities

1. The teacher talks about film and asks the students what kind of film they like.
2. The teacher states the objectives of this lesson.
3. The teacher reviews the usage of auxiliary verb : can, will, could, and some vocabulary items they have studied.

4. The teacher explains the meaning of vocabulary items and structures to the students by using word cards, sentence cards and pictures
5. The teacher precedes the story briefly and lets the students watch V.D.O.
6. The students write the story about the bank robbery they have seen from the V.D.O
7. The teacher examines the students' writing and give them feedback.
8. The teacher evaluates the students' writing abilities from their writing or by observing while they are doing activities .
9. Let the students do the exercise in the worksheets.

WORKSHEET

Rearrange the sentences below into the right order.

1. " move before come from here let's the police man"
2. " telling where me the would restaurant you the madam is please ?"
3. " touch I me don't it just blame gently," .
4. " something you like first to eat would , cake or ice cream perhapes."
5. " salad and some make going to broil I'm hambergers."

Lesson Plan For Experimental Group
Period 5 - 6

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. answering the questions about the picture.
3. discussing and stating their own points of view about the picture.
4. writing about the picture.

Content : " My village"

Teaching aids : picture of lives in the country, O.H.P.

Teaching Activities

1. The teacher shows the picture to the students and asks them the questions. For example.

What can you see in the picture?

Can you see this scene in your real lives?

In your opinion what are the people in the picture doing?

Do you think they are happy?

How do you feel when you see the woman walking behind the buffaloes?

Have you ever done that?

2. The students answer the questions to describe the picture and to express their ideas. The teacher writes the answers and expressions on the board.

3. The students retell what they saw in the picture sequentially.

4. The students write the first drafts individually.

5. Each student reads his / her first draft and lists the words or expressions he / she can't write in English.

6. The students ask the teacher about the words or expressions they can't write in English. The teacher might tell them or ask the other students who know these words to tell them.

7. The students improve their drafts.

8. Let 2 - 3 students read their drafts to the class. When they have finished their reading, the teacher reinforces them by giving them the positive feedback. For example.

In your writing , life in the country is very comfortable.

I want to be a farmer in your writing .

9. The teacher shows the writing written by the teacher on O.H.P and reads to the class.

10. The teacher divides class into 10 groups of 4 persons.

Then the students share their drafts to read among them and give the writing response to their peers. Each student must read all of drafts in his / her group.

11 The students write the second drafts . They can get information to improve their drafts from the teacher and peers' feedback.

12. The students check their drafts for correctness. The teacher suggests that they emphasize these patterns.

He is walking behind the buffaloes.

In front of them is

A little boy is walking beside his mother.

Both sides of the path is rice fields.

After checking their own drafts, the students ask their peers to read and check the drafts for correctness.

13. The students write the final drafts. Before sending the drafts to the teacher they must have been revised and rewritten for the best texts.

14. The teacher and the students choose the 10 best writing texts and show them on the school board.

Lesson Plan For Control Group

Period 7 - 8

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. answering the questions about the picture.
3. discussing and stating their own points of view about the picture.
4. writing about the picture.

Content : " My village"

Teaching aids : picture of lives in the country, word cards, sentence cards.

Vocabulary

straight	brotherly
relax	mealtime
gather	harvest
work for a living	contryside

Structure

is }
are } + adjective

preposition : in front of
behind
next to
beside

Teaching Activities

1. The teacher shows pictures of some places in very big cities for example Bangkok, New York, London, and talks about lives in these cities.
2. The teacher states the objectives of this lesson.
3. The teacher reviews the usage of the simple present tense, subject / verb agreement and some vocabulary items they have studied.

4. The teacher explains the meaning of vocabulary items and structures to the students by using word cards and sentence cards .

5. The teacher shows the picture of lives in the country to the students and asks the questions . For example.

What can you see in the picture?

How many people are there in the picture?

What kind of animal can you see?

What do the people in this picture do for living?

6. The students answer the questions and the teacher writes them on the board.

7. The students write about the picture by combining the answers on the board into the passage.

8. The teacher examines the students 'writing and gives them feedback.

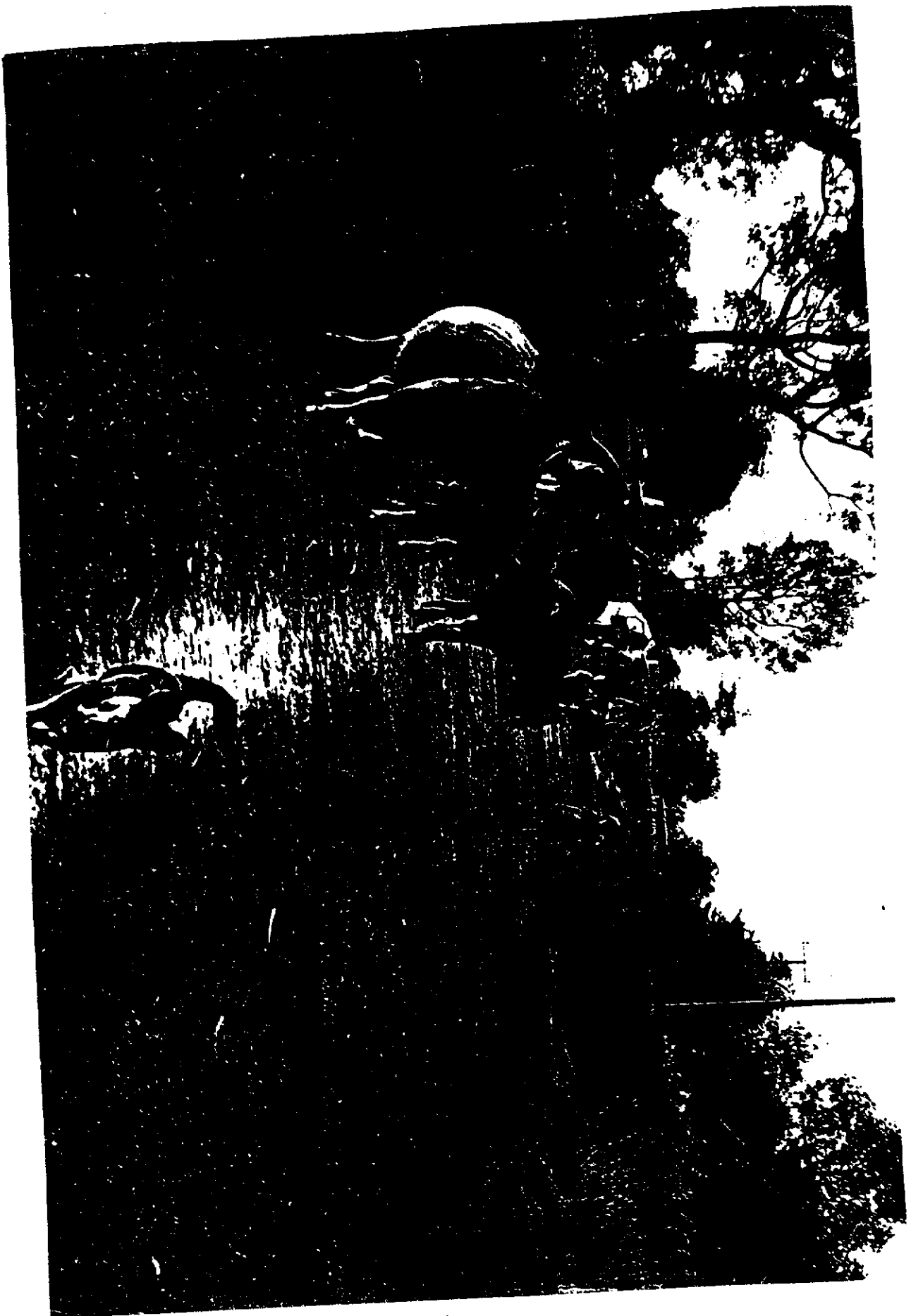
9. The teacher evaluates the students ' writing abilities from their writing or by observing while they are doing activities .

10. Let the students do the exercise in the worksheets.

WORKSHEET

Answer the following questions

1. Are there any interesting things to see in your village?
2. What are they?
3. What are the difference between your village and big cities?
4. Do you prefer to live in the big city or in the country?
5. Why?

Lesson Plan For Experimental Group

Period 7 - 8

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. interpreting the events in the conversation.
3. sequencing and discussing the events in the conversation using their own words.
4. writing the main points and their expression about the conversation.

Content : the conversation " FIRE "

Teaching aids : O.H.P.

Teaching Activities

1. The students look at the topic of the conversation "FIRE" then the teacher asks the question "What do you think when you see the words "FIRE" ? The students answer the question.

2. The teacher tells the students to guess what happens in the conversation. The students' answers come from their experience and their imagination.

3. The students read the text. Then the teacher asks the questions to get the main idea and details of it. For example.

Where did the Tanner family live?

What happened to them?

What did they do to solve their problem?

Did they succeed in escaping the harm?

The teacher should ask the questions that guide the students to express their ideas. For example.

What will you do if you are one of the Tanner family ?

Did Nancy do the right thing to solve her problem?

4. The teacher writes the students' answers on the board.

5. The students write the first drafts individually.

6. Each student reads his / her first draft and lists the words or expressions he / she can't write in English.

7. The students ask the teacher about the words or expressions they can't write in English. The teacher might tell them or ask the other students who know these words to tell them.

8. The students improve their drafts.

9. Let 2 - 3 students read their drafts to the class. When they have finished their reading, the teacher reinforces them by giving them the positive feedback. For example.

Have you ever suggested anyone do that when they are in the same situation as your?

10. The teacher shows the writing written by the teacher on O.H.P and reads to the class.

11. The teacher divides class into 10 groups of 4 persons. Then the students share their drafts to read among them and give the writing response to their peers. Each student must read all of drafts in his / her group.

12. The students write the second drafts. They can get information to improve their drafts from the teacher and peers' feedback.

13. The students check their drafts for correctness. The teacher suggests that they emphasize these patterns.

The simple present tense.

The present continuous tense.

Noun / verb agreement.

After checking their own drafts, the students ask their peers to read and check the drafts for correctness.

14. The students write the final drafts. Before sending the drafts to the teacher they must have been revised and rewritten for the best texts.

15. The teacher and the students choose the 10 best writing texts to make the class journal.

Lesson Plan For Control Group

Period 7 - 8

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. interpreting the events in the conversation.
3. sequencing and discussing the events in the conversation using their own words.
4. writing the main points and their expression about the conversation.

Content : the conversation " FIRE "

Teaching aids : word cards, sentence cards.

Vocabulary items

four - storey building	smell
boiler	escape
extention ladder	scream
fire engine	sheet

Structure

it's.....

That's.....

Let's.....

Ordering sentences

" Open the window"

" Don't look at the ground".

"Be careful".

Teaching Activities

1. The teacher talks about the recent fire that occurred at the newspaper or television .Let the students discuss it's harm.
2. The teacher states the objectives of this lesson.
3. The teacher reviews the usage of ordering sentences :
"clean the black board." "Be quiet".
etc.

and some vocabulary items they have studied.

flat	smell
smoke	against

4. The teacher explains the meaning of vocabulary items and structures to the students by using word cards and sentence cards .
5. Let the students read the conversation . After reading the teacher asks the questions to get the main idea , the details of the conversation and to guide the students express their ideas. The teacher writes the answers on the board.
6. The students write a passage by combining the answers on the board .
7. The teacher examines the students 'writing and gives them feedback.
8. The teacher evaluates the students ' writing abilities from their writing or by observing while they are doing activities .
9. Let the students do the exercise in the worksheets.

WORKSHEET

Complete the sentences by using the cue words

Example:

mangoes sweet smell easy

I like to eat mangoes because it is sweet, good smell and easy to find.

1. Prang beautiful smart gentle.
2. The town fresh air green trees smiling face.
3. Science group problem solving idea.
4. Mom trip 500 baht shells.
5. The girl next door talkative selfish moody

FIRE

It's night time. Alan and Nancy Tanner are sleeping. Their flat is on the top floor of a four - storey building. They have two children. Pauline is two years old and Tommy is six years old. Now Nancy is waking up.

Nancy : Wake up, Alan ! I can smell smoke!

Alan : It's smoke from the boiler. Go to sleep.

Nancy : No, it isn't . Can you smell it?

Alan : Yes, I can ! It's smoke. The flat's on fire!

Nancy : Quick, run to the children's room.

Alan : There 's no fire in the children's room. Run to downstairs.

Nancy : Alan! The whole building is on fire, the stairs are burning. We can't go downstairs.

Alan : I'm getting the children, Nancy. Tie some sheets together. Then we can climb down the sheets.

Nancy : No, that's no good. Alan. We're very high here. We can't escape! Listen, that's the fire engine. Open the window and let's scream for help.

Alan : Let's wave these towels and shout!

Nancy : Look! They can see us. They're putting the extension ladder against the window. Here's fire man. Hand Pauline to him. and now Tommy.

Alan : Now it's your turn. Climb down the ladder. Be careful and don't look at the ground. Don't be frightened. I'm coming behind you.

Nancy : Thank goodness we're on the ground at last. The children are safe and we're safe too.

Lesson Plan For Experimental Group
Period 9 - 10

• General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling and writing the story from their imagination.
3. discussing and stating their own points of view about the story.
4. summarizing the story and writing their own points of view about the story.

Content : "Abu Ali counts his donkeys"

Teaching aids : O.H.P

Teaching Activities

1. The students read the ending part of story "Abu Ali counts his donkeys". Then the teacher asks the questions to get the main idia of the story. For example.

Why did Abu Ali think his donkey is lost?

Why did Musa say "I can see ten donkeys?"

2. The teacher tells the students to imagine the story from the topic "Abu Ali counts his donkeys" and from the ending part of the story given. To help the students to think of the story is to ask the guided questions, For example.

Who was Abu Ali ?

What did he do for a living?

How did he get the donkeys?

How many donkeys did he get?

3. The studens answer the questions. The teacher lets the students discuss about their answers. Then the teacher writes the best answers on the board.

4. Let the students retell the story. Then the teacher asks the questions to guide the students express thier idias about the characters of the story, Abu Ali and Musa. For example.

How was Abu Ali?

Was Musa clever or silly?

5. The students write the first drafts individually.
6. Each student reads the first draft and lists the words they can't write in English.
7. The students ask the teacher about the words they can't write in English. The teacher might tell them or ask the other students who know these words to tell them.
8. The students improve the drafts.
9. Let 2 - 3 students read their drafts to the class. After they have finished their reading, the teacher reinforces them by giving them the positive feedback.
10. The teacher shows his/her writing on O.H.P and reads to the class. This session provides the students the model of writing, the right form of grammar and spelling.
11. The teacher divides class into 10 groups of 4 persons. The students share their drafts to read among them, then the students give the writing response to the owners.
12. The students write the second drafts. They can get information to improve their drafts from the teacher and peers' feedback.
13. The students check their drafts for correctness. The teacher suggests that they emphasize these patterns.
 - The simple present tense.
 - The simple past tense.
- After checking their own drafts, the students ask their peers to check for correctness.
14. The students write the final drafts. Before handing in, they must revise and rewrite the drafts for the best texts.
15. The teacher and the students choose the 10 best writing texts and show them at the school board.

Lesson Plan For Control Group
Period 9 - 10

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling and writing the story from their imagination.
3. discussing and stating their own points of view about the story.
4. summarizing the story and writing their own points of view about the story.

Content : "Abu Ali counts his donkeys"

Teaching aids : word cards, sentence cards.

Vocabulary items

follow	climb back on
trot away	to get down
walking along	turn round

Structure

Abu Ali saw his friends.

"I get down to look for the ninth."

I must + V. 1 +

Teaching Activities

1. The teacher shows the picture of Abu Ali and tells the students that he is the character of the tale from the Middle East. Someone believe that he is a silly man and he can solve the problem by accident.
2. The teacher states the objectives of this lesson.
3. The teacher reviews the usage of the simple past tense and some vocabulary items they have studied.
4. The teacher explains the meaning of new vocabulary items and structures to the students by using word cards and sentence cards.
5. The students read the ending part of the story. The teacher asks the questions to get the story's main idia. For example.

Why did Abu Ali think donkeys is lost?

Why did Musa say "I can see ten donkeys?"

6. The teacher tells the students to imagine the story of Abu Ali. The teacher's questions, The picture of the story and the ending part given will guide the students to tell the story. The teacher writes the students' answers on the board.

7. The students write the story of Abu Ali by combining the answers on the board to be a passage.

8. The teacher examines the students' writing and gives them feedback.

9. The teacher evaluates the students' writing abilities from their writing and by observing while they are doing activities.

10. Let the students do the exercise in the worksheet.

WORKSHEET

Rearrange the sentences into the right order.

1. He jumped down from the donkey.
2. One day Abu Ali went to the fair and bought nine donkeys.
3. He made sure that all donkeys are here by turning round to count them.
4. He rode home on one of them and the rest follow behind.
5. "They are only 8 donkeys and where is one" he cried.
6. There were 9 donkeys.
7. He asked his friend to count them.
8. " I can see ten donkeys " his friend said. One is sitting on top of the ninth donkeys.

Abu Ali counts his donkeys

Just then Abu Ali saw his friend Musa walking along the road. "Musa," he called. "Help me to count my donkeys. I keep losing one. When I stop to count I have only eight, but when I get down to look for the ninth, there he is again!"

"Well, I can see ten donkeys, Abu Ali," laughed Musa.

"Ten? How can you see ten?" asked Abu Ali.

"I can see the donkey you are sitting on and I see eight donkeys behind you," said Musa.

"Of course!" cried Abu Ali. "How silly of me. But where is the tenth donkey?"

"He is sitting on top of the ninth donkey," said Musa.
"And his name is Abu Ali."

Lesson Plan For Experimental Group
Period 11 - 12

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling and writing the main idea and details of the story.
3. discussing and stating their own points of view about the story.
4. summarizing the story and writing their own points of view about the story.

Content : " Three little pigs "

Teaching aids : Pictures , O.H.P.

Teaching Activities

1. The teacher shows the pictures of three little pigs to the students and precedes the story briefly.

2. The teacher reads the story to the class. The teacher lets the students retell the story of three little pigs.

3. Let the students read the story. After the students finished their reading the teacher asks the questions about the story and their expression to the story. For example.

Why did three little pigs leave their home?

Who met the first little pig , and what did the little pig speak to him?

In your opinion which little pig is the smartest?

The teacher writes the answers on the board.

4. The students write the first drafts individually.

5. The students read their drafts and list the words they can't write in English.

6. The students ask the teacher about the words they can't write in English. The teacher might tell them or ask the other students who know these words to tell them.

7. The students improve the drafts.

8. Let 2 - 3 students read their drafts to the class. After they have finished their reading, the teacher reinforces them by giving them the positive feedback.

9. The teacher shows his/her writing on O.H.P and reads to the class. This session provides the students the model of writing, the right form of grammar and spelling.

10. The teacher divides class into 10 groups of 4 persons. The students share their drafts to read among them, then the students give the writing response to the owners.

11. The students write the second drafts. They can get information to improve their drafts from the teacher and peers' feedback.

12. The students check their drafts for correctness. The teacher suggests that they emphasize these patterns.

- The past continuous tense.

- The simple past tense.

- punctuation.

After checking their own drafts, the students ask their peers to check for correctness.

13. The students write the final drafts. Before handing in, they must revise and rewrite the drafts for the best texts.

14. The teacher and the students choose the 10 best writing texts and show them on the class board.

Lesson Plan For Control Group
Period 11 - 12

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling and writing the main idea and details of the story.
3. discussing and stating their own points of view about the story.
4. summarizing the story and writing their own points of view about the story.

Content : " Three little pigs "

Teaching aids : word cards , sentence cards, pictures.

Vocabulary items

fortune	a bundle of straw
a bundle of sticks	a load of brick
squeal	huff
wuff	tremble
groan	fuming with rage
enormous	

structure

The man agreed.

By now, the wolf was fuming with the rage.

Just as he had finished,,.....

Teaching Activities

1. The teacher shows the pictures of the tale "Three little pigs " to the students and tells them to guess what happened to the animals in the story.
2. The teacher states the objectives of this lesson.
3. The teacher reviews the usage of
The simple past tense.
The past continuous tense.

4. The teacher explains the meaning of new vocabulary items and structures to the students by using the word cards, sentence cards and the pictures.

5. The students read the story. Then the teacher asks the questions to get the story's main idea and the details of the story. The teacher questions should guide the students to express their ideas. The teacher writes the answers on the board.

6. The students write a passage by combining the sentences on the board.

7. The teacher examines the students' writing and gives them feedback.

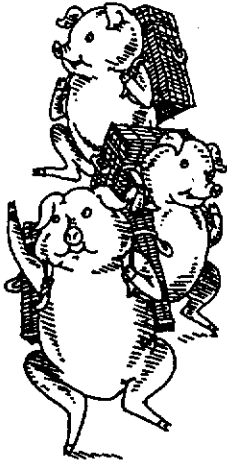
8. The teacher evaluates the students' writing abilities from their writing and by observing while they are doing activities.

10. Let the students do the exercise in the worksheets.

WORKSHEET

Complete the sentences below by filling the word (s)
in the blanks.

1. Once upon a time, there was a man who left home to go and
seek his.....
2. The giant knocked at the door and the children.....
No. no, no.
3. There was a storm all last night. It was so strong that my house
.....
4. Because of the cool, there arein people's houses.
5. When I went to Europe I could seeat the ceiling
of the houses.

Three little pigs

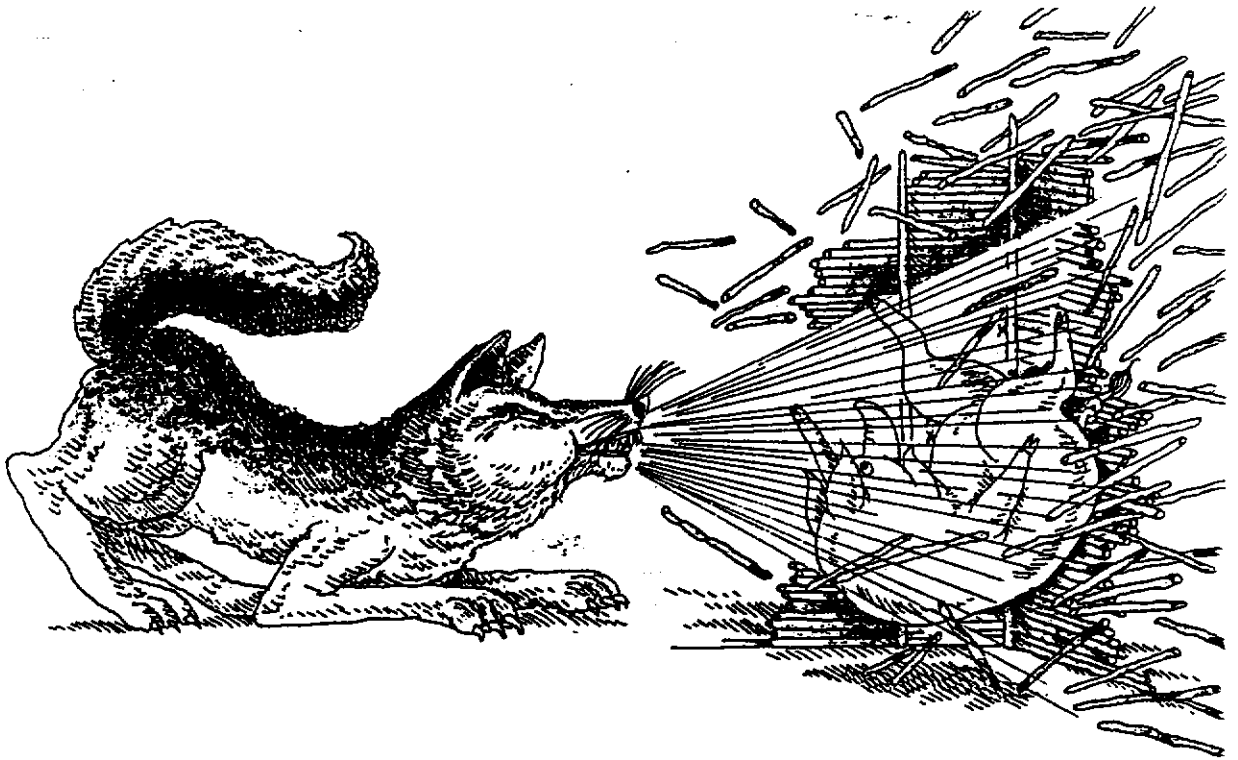
an English folk tale

Once upon a time there were three little pigs who left home to go and seek their fortune.

The first little pig, who went towards the west, met a man carrying a bundle of straw.

"Please may I have your bundle of straw to build a house?" asked the little pig.

The man, who was very kind, agreed. So the little pig carefully built his house of straw. Presently a wolf knocked at the door.

"Little pig, little pig, may I come in?"

"No! No!" squealed the little pig. "Not by the hair on my chinny chin chin."

"Then I'll huff and I'll puff and I'll blow your house down." said the wolf. So he huffed and he puffed until the house trembled and fell down. Then he ate up the little pig.

The second little pig, who took the road to the east, met a man carrying a bundle of sticks.

"Please may I have your sticks to build a house?" asked the little pig.

The man agreed. So the little pig set about building his house of sticks. Later the wolf came knocking at the door.

"Little pig, little pig, may I come in?"

"No! No!" squealed the little pig. "Not by the hair on my chinny chin chin."

"Then I'll huff and I'll puff and I'll blow your house down!" shouted the wolf.

So he huffed and he puffed and he puffed and he huffed until the house began to groan and fall down. And the wolf ate up the second little pig.

Now the third little pig, who took the road to the north, met a man carrying a load of bricks.

"Please may I have your load of bricks to build a house?" asked the little pig.

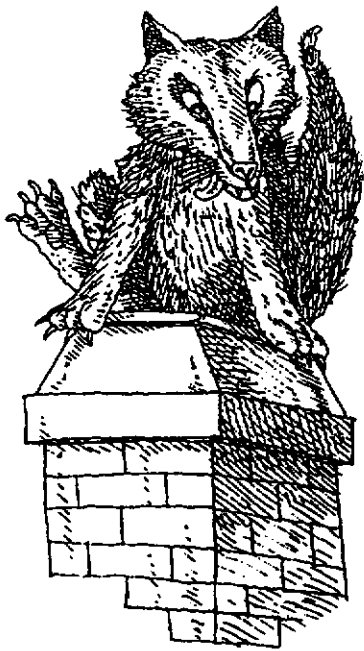
The man agreed. So with great care the little pig built his house. Just as he had finished, the wolf came and said,

"Little pig, little pig, may I come in?"

"No! No!" squealed the little pig. "Not by the hair on my chinny chin chin."

"Then I'll huff and I'll puff and I'll blow your house down!" roared the wolf.

Taking a deep breath, the wolf blew with all his might, huffing and puffing, puffing and huffing, until he was blue in the face. But no matter how hard he tried, the house would not fall.

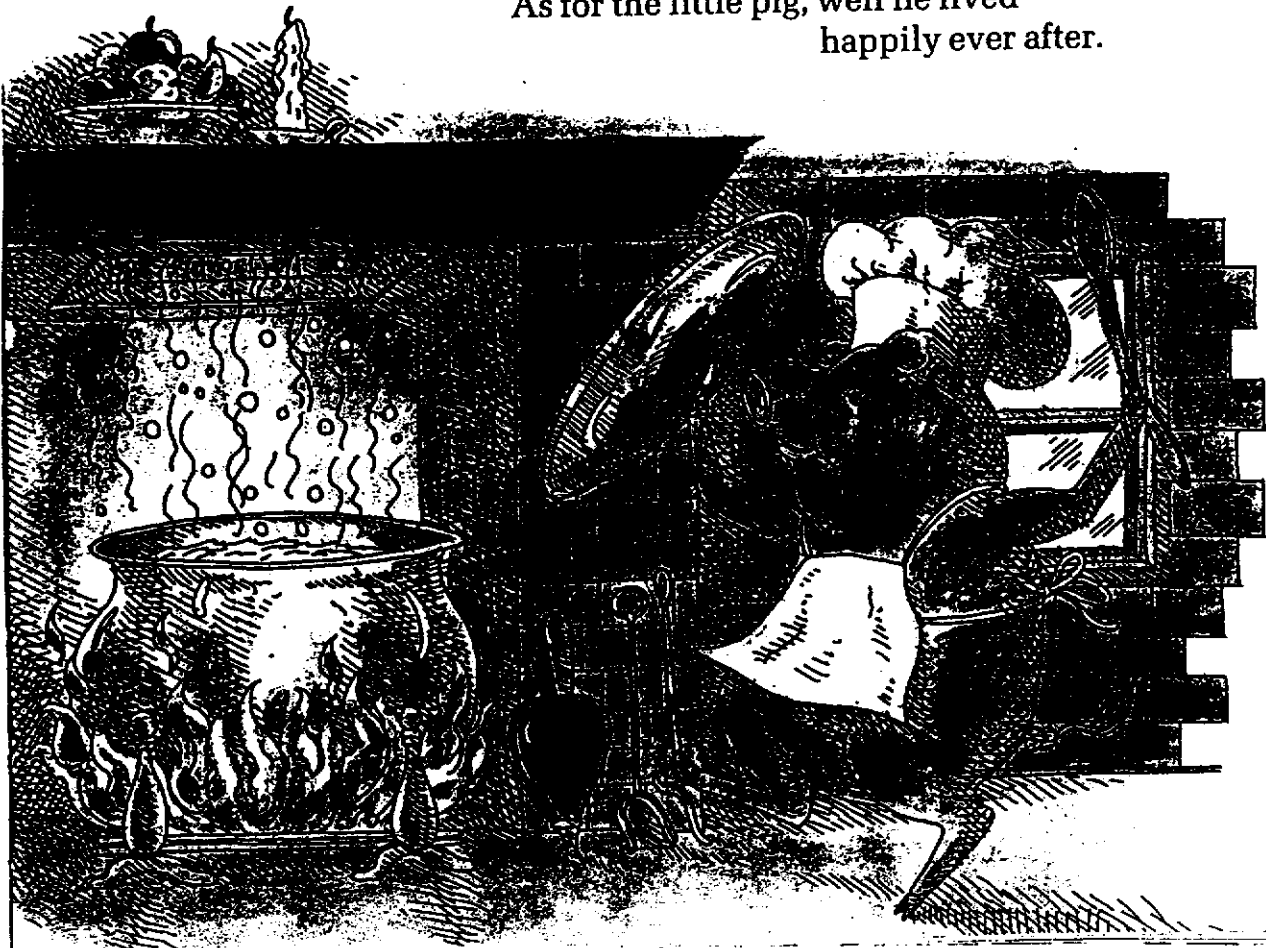
By now, the wolf was fuming with rage. "I'll get that little pig once and for all," he thought.

So climbing on to the roof, the wolf began to slide down the chimney. Watching him out of the window, the little pig realized exactly what he was doing.

Going over to the fireplace, he lifted the lid off the pot of water he was boiling ready to make his supper. As he did so, there was an enormous splash and a howl of pain as the wolf fell in!

From then on no one ever saw the wicked wolf again.

As for the little pig, well he lived happily ever after.

Lesson Plan For Experimental Group
Period 13 - 14

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling and writing about the materials to make the Japanese lantern.
3. sequencing the Japanese lantern making procedure.
4. writing to demonstrate the Japanese lantern making procedure.

Content : " The Japanese lantern "

Teaching aids : O.H.P, color paper, pencil, ruler, scissors, sticky tape.

Teaching Activities

1. The teacher shows the Japanese lantern to the students and talks about its use.
2. The teacher tells about the materials the students need to make a Japanese lantern and let the students repeat them after the teacher.
3. The teacher gives the class a step by step demonstration on how to make a Japanese lantern. Meanwhile, he/she explains how to do it.
4. Let the students explain the materials used to make a Japanese lantern, and repeat the process of making the Japanese lantern after the teacher.
5. Let the students discuss and sequence the step of making the Japanese lantern.
6. The teacher divides the class into 7 groups of 6 - 7 to make their own Japanese lanterns.
7. The students write the first drafts to report the materials they need and how to make the Japanese lantern.
8. The students read their drafts and list the words they can't write in English.

The students ask the teacher about the words they can't write in English. The teacher might tell them or ask the other students who know these words to tell them.

9. The students improve their first drafts.

10. Let 2 - 3 students read their drafts to the class.

The teacher reinforces them by giving them the positive feedback.

11. The teacher shows his/her writing on the O.H.P and reads to the class.

12. The teacher divides class into 10 groups of 4 persons.

The students share their drafts to read among them and give the writing response to their peers. Each student must read all of drafts in his /her group.

13. The students write the second drafts. They can get information to improve their drafts from the teacher and peers' feedback.

14. The students check their drafts for correctness.

The teacher suggests that they emphasize these patterns.

-The sentence begins with verb 1.

After checking their own drafts, the students ask their friends to check and correct the mistakes.

15. The students write the final drafts. Before handing in, they must revise and rewrite the drafts for the best texts.

16. The teacher and the students choose the 10 best writing texts and show them on a class board.

Lesson Plan For Control Group
Period 13 - 14

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. telling and writing about the materials to make the Japanese lantern.
3. sequencing the Japanese lantern making procedure.
4. writing to demonstrate the Japanese lantern making procedure.

Content : " The Japanese lantern "

Teaching aids : word cards , sentence cards, pictures.

Vocabulary items

sticky tape	fold
length	unflood
edge	slit
slot	widthway
overlap	

structure

command sentence

Teaching Activities

1. The teacher shows a Japanese lantern to the students and talks about its use.
2. The teacher states the objectives of this lesson.
3. The teacher reviews the usage of the command sentence and some vocabulary items they have studied.
4. The teacher explains the meaning of new vocabulary items and structure to the students by using word cards, sentence cards and the pictures.
5. The teacher reads the materials they need to make the Japanese lantern to the students and then has them repeat after him/her.

6. The teacher reads the text and the students repeat after him /her.

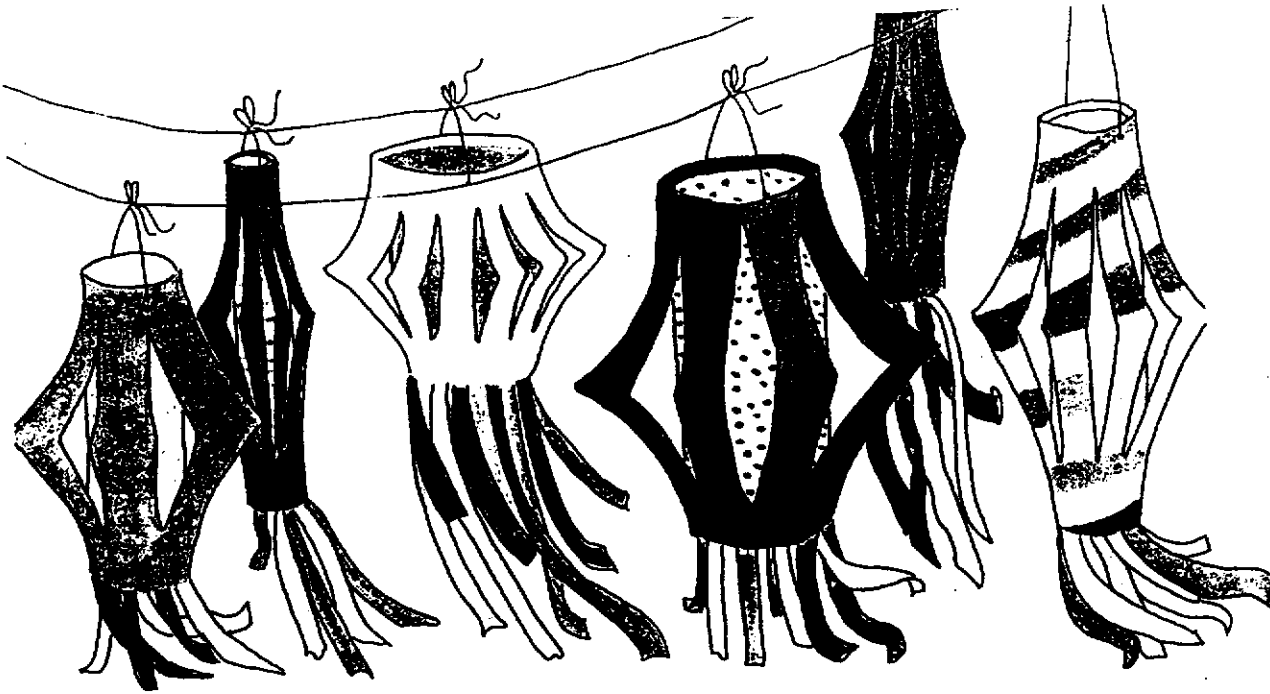
7. The teacher asks the questions about the materials and how to make the Japanese lantern . The students answer the questions, and the teacher writes them on the board.

8. The students write about the materials they need to make the Japanese lantern and how to make it step by step.

9. The teacher examines the students' writing and giving them feedback.

9. The teacher evaluates the students' writing abilities from their writing and by observing while they are doing activities.

10. Let the students play a game " Magic Words".

Japanese lantern

You will need:

2 sheets of lightweight card
in different colours
a pencil
a ruler
scissors
sticky tape

Fold one of the sheets of card in half lengthways.

Rule a line along the length of the card near the unfolded edges.

Cut slits about 1 cm apart up to this line.

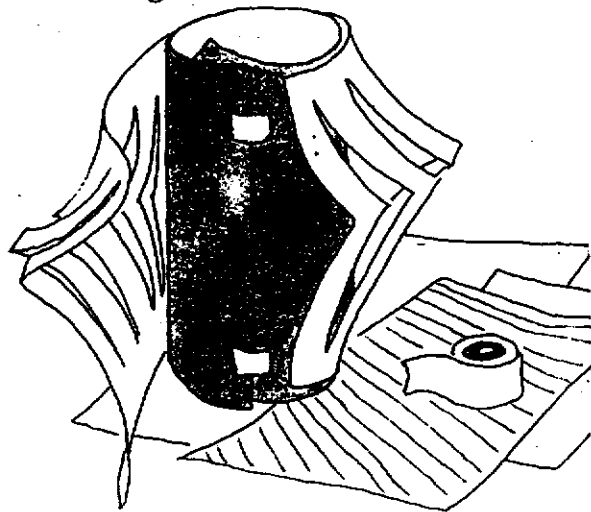
Unfold the slotted card.

To make the centre tube, cut the second sheet of card in half widthways.

Overlap the ends and tape them together.

Tape the edges of the slotted card to the tube, making sure that the two side edges overlap a little.

Cut a fringe for the base

Lesson Plan For Experimental Group
Period 15 - 16

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. answering the questions about something they have seen.
3. discussing and stating their own points of view about something they have seen.
4. writing the description of something.

Content : " Snail "

Teaching aids : a snail , O.H.P,

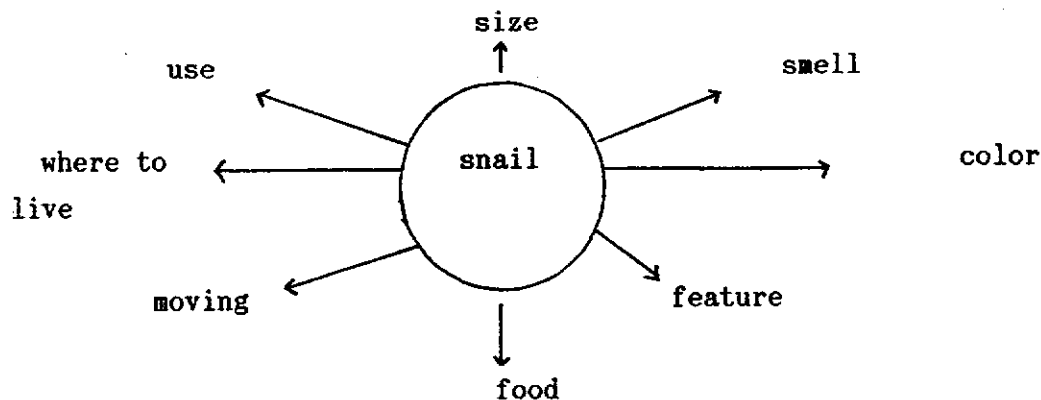
Teaching Activities

1. Let the students look at the snail and then the teacher talks about it . For example.

Have you ever seen this kind of animal? It's snail.

Today the number of snail is decreased, so when you see it you should not hurt it.

2. The teacher tells the students that they are going to observe the snail and then take note what they see.
3. The teacher tells the students to think what important things of snail that they are going to observe.
4. The students tell the important things of snail for observing. The list might be.

5. The students observe the snail and take note what they have seen.

6. The teacher and the students discuss the snail. Then let the students sequence the snail characteristics and describe it orally.

7. The students write the first drafts. They get information to write from their notes and from the discussion in the class.

8. Each student reads his/her first draft and lists the words he/she can't write in English.

9. The students ask the teacher about the words they can't write in English. The teacher might tell them or ask the other students who know these words to tell their friends.

10. The students improve the drafts.

11. Let 2 - 3 students read their drafts to the class. After they have finished their reading, the teacher reinforces them by giving them the positive feedback.

12. The teacher shows his/her writing on O.H.P and reads to the class. This session provides the students the model of writing, the right form of grammar and spelling.

13. The teacher divides class into 10 groups of 4 persons. The students share their drafts to read among them, then the students give the writing response to the owners.

14. The students write the second drafts. They can get information to improve their drafts from the teacher and peers' feedback.

15. The students check their drafts for correctness. The teacher suggests that they emphasize these patterns.

is }
are } + adjective

After checking their own drafts, the students ask their peers to check for correctness.

16. The students write the final drafts. Before handing in, they must revise and rewrite the drafts for the best texts.

17. The teacher and the students choose the 10 best writing texts and show them at the school board.

Lesson Plan For Control Group
Period 15 - 16

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. answering the questions about something they have seen.
3. discussing and stating their own points of view about something they have seen.
4. writing the description of something.

Content : " Snail "

Teaching aids : a snail , word cards, sentence cards, pictures.

Vocabulary items

slide	fix
mollusc	skeleton
protect	muscular foot
crawl	slim
ribbon	file
strain	

Structure

Subject + Verb + adverb

Teaching Activities

1. The teacher shows the students a snail and asks the question.

Have you ever seen it before?

Is it a plant or an animal?

Where can you find it ?

2. The teacher states the objectives of this lesson.
3. The teacher reviews the usage of the simple present tense and some vocabulary items they have studied.

4. The teacher explains the meaning of new vocabulary items and structure to the students by using word cards, sentence cards and pictures.

5. The students observe the snail and then answer the teacher's questions. For example.

What color is it ?

Where does it live ?

What does it eat ?

Can you smell it ?

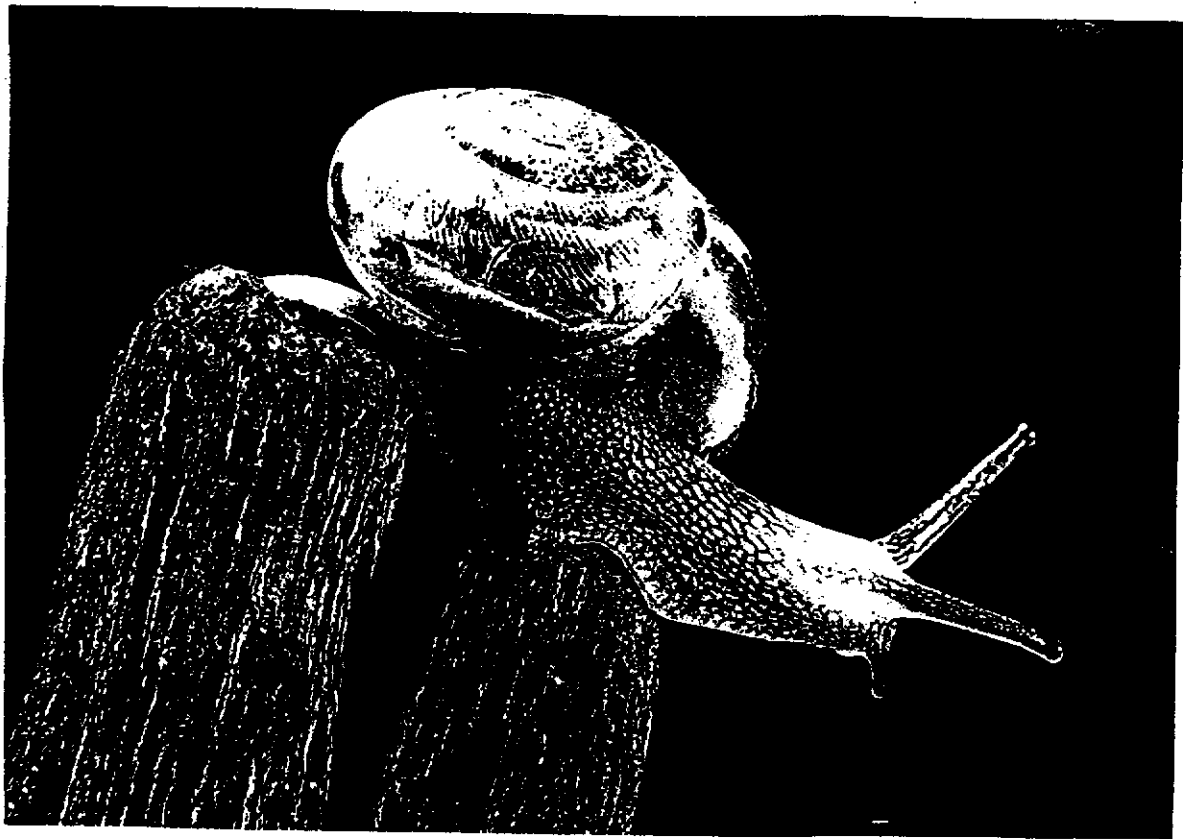
The teacher writes the students' answer on the board.

6. The students write a passage to describe the snail by combining the answers on the board.

7. The teacher examines the students' writing and gives them feedback.

8. The teacher evaluates the students' writing abilities from their writing and by observing while they are doing activities.

9. Let the students play a game "Find the buddy".

Lesson Plan For Experimental Group
Period 17 - 18

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. asking and answering the questions about someone characteristics.
3. sequencing a person's characteristics.
4. writing a person's characteristics.

Content : " Your favorite superstars ".

Teaching aids : O.H.P , the interviewing schedule.

Teaching Activities

1. he teacher tells the students that they are supposed to be the reporters. Today they are going to interview 5 superstars to publish in the magazine. So the students must choose 5 stars who are the most popular.

2. Each student chooses 5 superstars in his/her mind. Then the class discuss the topics they are going to interview them about.

The topics might be.

sport	dream of the future
hobbies	
food	
dressing style	
family	

3. The students suppose their friends to be the superstars and interview them. The teacher suggests them do the schedule for interviewing.

4. The students write the frist drafts by sequencing the information from the interviewing schedule to be a passage.

5. The students read their passage and list the words they can't write in English.

6. The students ask the teacher about the words they can't write in English. The teacher might tell them or ask the other students who know these words to tell their friends.

7. The students improve the drafts.

8. Let 2 - 3 students read their drafts to the class. After they have finished their reading, the teacher reinforces them by giving them the positive feedback.

9. The teacher shows his/her writing on O.H.P and reads to the class.

10. The teacher divides class into 10 groups of 4 persons. The students share their drafts to read among them. Each student must read all of drafts in his/her group. Then the students give their friends' a writing response.

11. The students write the second drafts. They can get information to improve their drafts from the teacher and peers' feedback.

12. The students check their drafts for correctness. The teacher suggests that they emphasize these patterns.

The WH. question.

The future tense.

After checking their own drafts, the students ask their peers to check for correctness.

13. The students write the final drafts. Before handing in, they must revise and rewrite the drafts for the best texts.

14. The teacher and the students choose the 10 best writing texts to make a class journal.

Lesson Plan For Control Group
Period 17 - 18

General Objective

Students are able to write about interesting things in their daily lives.

Terminal Objectives

Students are able to demonstrate their writing abilities correctly by :

1. telling and writing the right meaning of vocabulary items.
2. asking and answering the questions about someone characteristics.
3. sequencing a person's characteristics.
4. writing a person's characteristics.

Content : " Your favorite superstars ".

Teaching aids : word cards, sentence cards, interviewing schedule.

Vocabulary items

decorate	complicate
spicy	vegetarian
colorful	ice skating
wonderful	

Structure

- The wh. question
- The future tense.
- The present perfect tense.

Teaching Activities

1. The teacher talks about superstars in Thailand and in foreign countries. Then the teacher asks the students who are their favorite stars.
2. The teacher states the objectives of this lesson.
3. The teacher reviews the usage of the simple present tense, the simple past tense, and some vocabulary items they have studied.
4. The teacher explains the meaning of new vocabulary items and structures to them by using word cards and sentence cards.
5. The teacher provides the interviewing schedule to the students and tells them to suppose their friends to be the superstars and interview them.

6. The students sequence the information from the interviewing schedule to be a passage.

7. The teacher examines the students' writing and gives them feedback.

8. The teacher evaluates the students' writing abilities from their writing and by observing while they are doing activities.

9. Let the students play a game "Who am I".

Interviewing Schedule

topics to interview name	sport	hobbies	food	dressing style	family	dream of the future

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน
แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษ

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เวลา 1 ช.ม. (40 คะแนน)

คำชี้แจง ข้อสอบฉบับนี้มี 2 ข้อ คือ

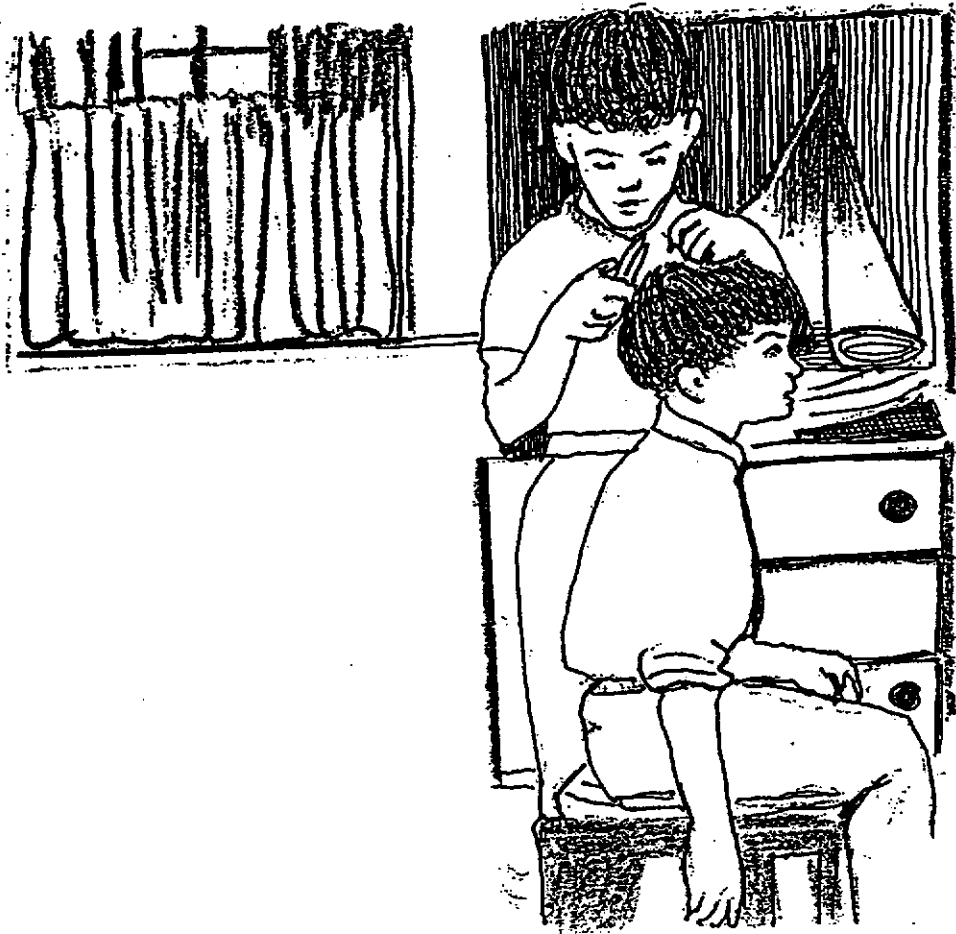
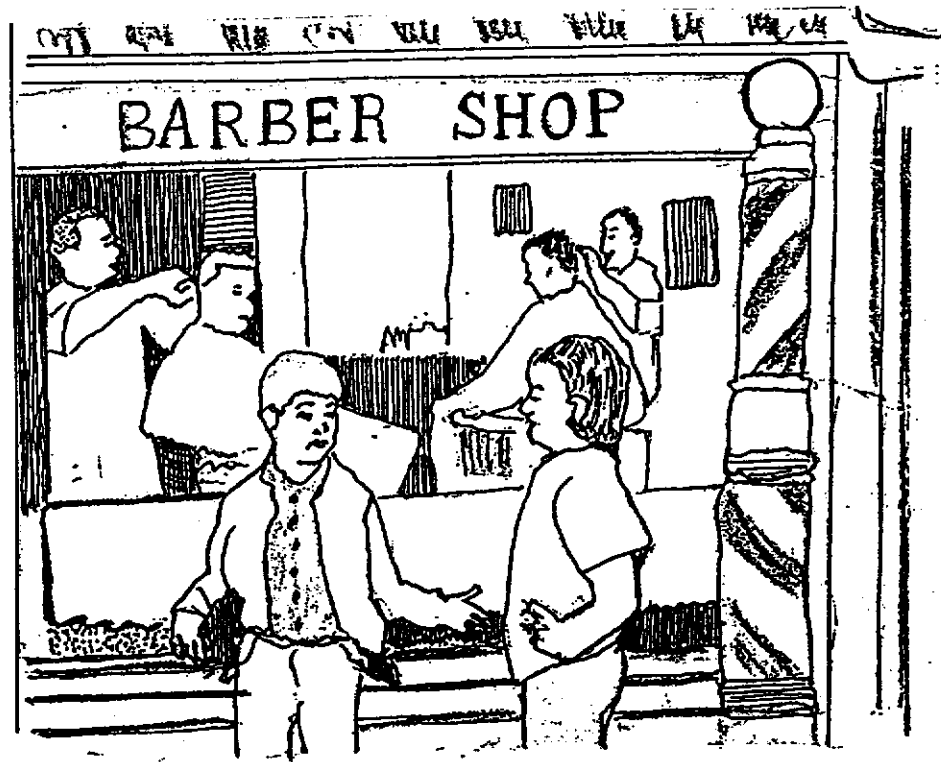
ข้อที่ 1 เขียนเรื่องจากรูปภาพ (20 คะแนน)

ข้อที่ 2 เขียนเรื่องจากข้อความที่กำหนดให้อ่าน (20 คะแนน)

นักเรียนจะต้องทำข้อสอบทั้ง 2 ข้อให้มีความยาวข้อละประมาณ 10 ประโยค โดยนักเรียนจะต้องเขียนลำดับเรื่องราวได้ดี สื่อความหมายจากความคิดให้เป็นที่น่าสนใจได้อย่างชัดเจน ใช้ภาษา ไวยากรณ์ ตัวสะกดได้ถูกต้อง และมีความสมบูรณ์ของการเขียน

ข้อที่ 1

คำสั่ง จงเขียนเรียงความ 1 เรื่อง จากรูปชุดที่กำหนดให้

ข้อที่ 2

คำสั่ง สมมติว่านักเรียนเป็นนักเขียนนิทานสำหรับเด็ก ให้นักเรียนเขียนนิทานเรื่องใหม่จากภาพประกอบเรื่อง และให้มีตอนจบของเรื่อง ดังที่กำหนดให้

The three Billy Goats

And from then on, the three goats crossed the bridge every day to feed on the long, green grass on the far side of the stream.

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เวลา 20 นาที

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ ถามเกี่ยวกับความต้องการ ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนอันเกิดจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่าตรงกับความต้องการ ความรู้สึก และการกระทำของนักเรียนมากน้อยเพียงใด สิ่งสำคัญที่สุดคือ ขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด
2. วิธีตอบแบบสอบถาม ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือ มากอย่างยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย น้อยอย่างยิ่ง ให้นักเรียนอ่านข้อความอย่างละเอียด แล้วให้ทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่องที่นักเรียนต้องการจะตอบ
3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนมีอิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์ และมีคุณค่ามากที่สุด เมื่อนักเรียนตอบตามความเป็นจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อความ	ความต้องการ ความรู้สึก การกระทำ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
(0) เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่นแล้ว ข้าพเจ้าชอบวิชาภาษาอังกฤษ			✓			

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้อ (0) แสดงว่าเมื่อข้อความที่แสดงความรู้สึก เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่นแล้ว นักเรียนต้องการตอบว่า ชอบวิชาภาษาอังกฤษมาก

ข้อความ	ความต้องการ ความรู้สึก การกระทำ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
1. ข้าพเจ้ามักจะรู้สึกวิตกกังวลใน ชั่วโมงที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ						
2. ข้าพเจ้ามักจะลืมทำการบ้านวิชา ภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง						
3. ถ้าเป็นไปได้ ข้าพเจ้าอยากให้ลด เวลาเรียนวิชาภาษาอังกฤษ						
4. ข้าพเจ้าคิดว่า ไม่สามารถเรียนวิชา ภาษาอังกฤษให้ดีกว่านี้ได้ เพราะเป็นวิชาที่ยาก						
5. ข้าพเจ้าคิดว่าจะประสบผลสำเร็จ ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแน่นอน						
6. ข้าพเจ้ามักจะสนใจในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ						
7. ข้าพเจ้ามักจะทำงานวิชาภาษาอังกฤษ ไม่เสร็จทันเวลาที่กำหนด						
8. ในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักจะหลีกเลี่ยงการทำ กิจกรรมหน้าชั้นเรียน						
9. เมื่อทำงานวิชาภาษาอังกฤษไม่เสร็จ ตามกำหนดด้วยเหตุผลที่ไม่อาจ หลีกเลี่ยงได้ข้าพเจ้ามีความ กระตือรือร้นที่จะทำงานนั้น ทันทีโดยไม่รอให้ครูเตือน						

ความต้องการ ความรู้สึก การกระทำ ข้อความ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
10. ข้าพเจ้าไม่ต้องการทำกิจกรรม ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษ					
11. ข้าพเจ้าต้องการศึกษาหาความรู้ เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ					
12. ข้าพเจ้าเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เนื่องจากโรงเรียนบังคับ					
13. ข้าพเจ้าต้องการฝึกฝนตนเอง ในด้านภาษาอังกฤษให้ดีขึ้นเรื่อย ๆ แม้ว่าจะจบจากโรงเรียนนี้ไปแล้ว					
14. ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความซ้ำซากน่าเบื่อ หน่ายของวิชาภาษาอังกฤษ					
15. ข้าพเจ้าคิดว่า วิชาภาษาอังกฤษมี ประโยชน์ ก็เฉพาะการเรียนในห้อง เรียนเท่านั้น					
16. ในช่วงมเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักจะสนุกสนานและเต็มใจ ที่จะร่วมกิจกรรมต่าง ๆ					
17. เมื่อถึงช่วงมเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ามักจะแกล้งเข้าห้องเรียนช้า กว่าปกติ					

ข้อความ	ความต้องการ ความรู้สึก การกระทำ	มาก	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย
		อย่างยิ่ง				อย่างยิ่ง
18.	ข้าพเจ้าคิดว่า จะเรียนวิชา ภาษาอังกฤษเพียงเพื่อให้สอบ ผ่านเท่านั้น					
19.	ถ้าเป็นไปได้ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้มี วิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรเลย					
20.	ข้าพเจ้ามักจะใจลอยในขณะที่เรียน วิชาภาษาอังกฤษเสมอ					

แบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เวลา 20 นาที

คำชี้แจง

ให้นักเรียนอ่านข้อความที่กำหนดให้แล้วเลือกคำตอบที่ตรงกับลักษณะของนักเรียนมากที่สุด โดยให้ทำเครื่องหมาย (X) ลงบนอักษร ก , ข หรือ ค เพียงข้อเดียว คำตอบของนักเรียนจะไม่มี ถูก หรือ ผิด เพราะนักเรียนแต่ละคนย่อมมีลักษณะนิสัย ความคิดเห็น หรือ การกระทำต่างกัน คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์ที่สุด เมื่อนักเรียนตอบตรงตามความเป็นจริง

ความใจกว้าง

1. หลังกิจกรรมการแข่งขันเขียนคำศัพท์บนกระดานแล้ว และอยู่ในระหว่างครูเข้าสอนวิชาต่อไป ยังไม่มีใครลบกระดาน นักเรียนจะทำอย่างไร
 - ก. เดินออกไปลบกระดานเอง
 - ข. บอกให้หัวหน้าสั่งใครก็ได้ออกไปลบกระดาน
 - ค. ไม่ยอมลบเด็ดขาด เพราะคนอื่นยังไม่ยอมลบเลย
2. นักเรียนรู้สึกอย่างไรกับเพื่อนที่สอบได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษมากกว่านักเรียน
 - ก. ชื่นชม
 - ข. เฉย ๆ
 - ค. อิจฉา
3. ในชั่วโมงเรียน ครูมักจะให้แบ่งกลุ่มทำงานเสมอ นักเรียนรู้สึกอย่างไร
 - ก. กระตือรือร้นที่จะทำงาน เพราะจะได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และช่วยเหลือกัน
 - ข. ก็ดี แต่จะต้องอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่สนิทกันเท่านั้นนะ
 - ค. อึดอัด เพราะการทำงานกลุ่มทำให้วุ่นวาย

4. เพื่อนในกลุ่มของนักเรียนคนหนึ่งเสนอตัวเป็นอาสาสมัครในการตอบปัญหา ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นคนที่นักเรียนคิดว่าเขาเรียนไม่เก่ง นักเรียนจะอย่างไร
- ขึ้นชมที่เขากล้าแสดงออกและให้โอกาสตนเอง
 - เตรียมตัวช่วยตอบเพราะกลัวเขาขายหน้า
 - บอกเขาว่า " ว่างแล้วยังอาจฉลาด "
5. นักเรียนทุกคนในห้องเรียนตกลงกันว่าจะจัดนิทรรศการแสดงผลงานการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โดยนักเรียนจะต้องเขียนเรียงความมาคนละหนึ่งเรื่อง แต่นักเรียนไม่เห็นด้วยนักเรียนจะอย่างไร
- ทำตามเพราะเห็นว่าเป็นมติของกลุ่ม
 - จะทำตามถ้าเป็นคำสั่งของครู
 - ไม่ทำตามเพราะว่านักเรียนไม่เห็นด้วยแต่แรกแล้ว

ความเห็นอกเห็นใจ

6. เพื่อนที่นักเรียนไม่ชอบคนหนึ่งได้รับอุบัติเหตุในระหว่างการแข่งขันเล่นเกมภาษา นักเรียนจะอย่างไร
- รีบเข้าไปช่วยเหลือเพราะเห็นว่าเขากำลังเจ็บ
 - บอกให้เพื่อนเข้าไปช่วย
 - เดินไปดูใกล้ ๆ แล้วพูดว่า " สมน้ำหน้า "
7. ในขณะที่ทำกิจกรรมในช่วงเรียนนักเรียนสังเกตเห็นว่ามีเพื่อนคนหนึ่งไม่สบายนักเรียนจะอย่างไร
- นำไปส่งห้องพยาบาล
 - บอกให้เพื่อนคนอื่นรู้
 - บอกให้เขาไปห้องพยาบาล
8. เพื่อนคนที่นั่งอยู่ข้างนักเรียนไม่ยอมเข้าร่วมกิจกรรม มีอาการเหม่อลี้ม ใจลอยขณะเรียนเป็นประจำ นักเรียนจะอย่างไร
- หาโอกาสพูดคุย ถามปัญหา และหาทางช่วยเหลือ
 - สะกิดบอกว่าให้ตั้งใจเรียนหน่อย
 - บอกว่าทำอย่างนี้น่ารำคาญ

9. เมื่อเพื่อนขอยืมเรียงความภาษาอังกฤษที่นักเรียนรักมากที่สุด และภาคภูมิใจที่สุดกลับไปอ่านที่บ้าน นักเรียนจะทำอย่างไร
- ก. ให้อ่านแล้วบอกว่านักเรียนรักเรียงความเรื่องนี้มาก
 - ข. ให้อ่านแต่ต้องส่งคืนพรุ่งนี้ตอนเช้า และห้ามฉีกหน้า
 - ค. บอกเพื่อนให้ไปยืมของคนอื่นอ่าน
10. เมื่อนักเรียนเห็นเพื่อนจัดป้ายนิทรรศการแสดงผลงานเขียนอยู่เพียงคนเดียว นักเรียนจะทำอย่างไร
- ก. เข้าไปช่วยเหลือ
 - ข. เข้าไปยืนดูใกล้ ๆ เพื่อให้เขาขอร้องให้ช่วยเหลือ
 - ค. ไม่ช่วยเพราะเขาเป็นคนรับงานมาเอง

การคิดต่อสื่อสาร

11. เมื่อนักเรียนเล่าเรื่องบางเรื่องที่คิดว่าเป็นเรื่องสนุก ตลก ขบขัน เพื่อน ๆ มักจะมีปฏิกิริยาอย่างไร
- ก. เพื่อน ๆ จะหัวเราะสนุกสนานเสมอ
 - ข. บางเรื่องที่ตลกมาเป็นพิเศษเพื่อนจึงหัวเราะ
 - ค. เพื่อนทำหน้าแปลก ๆ
12. ในขณะที่ทำกิจกรรมในห้องเรียนเพื่อนขอยืมสิ่งของ เช่น ไม้บรรทัด ยางลบ นักเรียนจะพูดอย่างไร
- ก. " ได้เลย "
 - ข. " ของเธอไปไหนเสียล่ะ "
 - ค. " ที่ของอื่นซื้อได้ ที่ของอย่างนี้ซื้อไม่ได้ "
13. เวลาเพื่อนออกไปรายงานหน้าชั้น นักเรียนมักจะทำอย่างไร
- ก. ตั้งใจฟังและถามในสิ่งที่สงสัยเมื่อเพื่อนรายงานจบ
 - ข. นั่งอ่านหนังสือเงียบ ๆ
 - ค. ขวนเพื่อนที่นั่งข้าง ๆ คอย

14. เมื่อนักเรียนอภิปรายในห้องเรียน เพื่อน ๆ มักมีปฏิกิริยาอย่างไร
- ก. จะคล้อยตามเสมอ
 - ข. ทุกคนนั่งเงียบ
 - ค. ขอให้ครูสรุปหลังการอภิปราย
15. เมื่อเพื่อนของนักเรียนชมว่านักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเก่งและเขียนเรียงความได้ดี นักเรียนจะอย่างไร
- ก. ขอบขอบคุณ
 - ข. ยิ้ม ๆ
 - ค. เฉย ๆ เพราะเพื่อนอาจพูดไม่จริง

ความรับผิดชอบต่อน้ำที่ทำงาน

16. พรุ่งนี้ต้องส่งการบ้าน แต่คืนนี้มีรายการแสดงที่นักเรียนชอบมาก และรอคิวนานแล้ว นักเรียนจะอย่างไร
- ก. ตัดใจไม่ดูแล้วทำการบ้านต่อจนเสร็จ
 - ข. ทำการบ้านไปด้วยดูรายการแสดงไปด้วย
 - ค. ดูรายการแสดงดีกว่า ของดีไม่ได้มีให้บ่อย ๆ
17. ในการทำงานกลุ่ม นักเรียนได้รับมอบหมายให้ทำกิจกรรมที่ไม่ถนัด นักเรียนจะอย่างไร
- ก. ทำอย่างเต็มความสามารถ
 - ข. ทำเมื่อเพื่อนขอร้องเท่านั้น
 - ค. ยกให้คนที่เขาถนัดทำ
18. ตอนพักกลางวันหลังจากรับประทานอาหารเสร็จแล้วเพื่อน ๆ นัดกันทำงานกลุ่มที่ทำยังไม่เสร็จ แต่นักเรียนติดธุระยังไม่ได้รับประทานอาหาร นักเรียนจะอย่างไร
- ก. รีบไปพบเพื่อนตามนัดเสียก่อน
 - ข. รีบไปรับประทานอาหาร
 - ค. ปลอ่ยให้เพื่อนทำไปก่อน

19. ในการทำงานแต่ละครั้ง ก่อนที่จะส่งงานนั้น นักเรียนมักจะทำอะไร
- ก. ตรวจสอบด้วยตัวเองทุกครั้ง แล้วให้เพื่อน ๆ ตรวจสอบอีกครั้งหนึ่ง
 - ข. ตรวจสอบด้วยตัวเองเท่านั้น
 - ค. ทำเสร็จแล้วส่งเลย
20. เมื่อนักเรียนรับปากกับเพื่อน ๆ ว่าจะช่วยเขาทำงานบางอย่าง นักเรียนมักจะทำอะไร
- ก. ทำให้เพื่อนเต็มความสามารถเหมือนกับทำงานของตัวเอง
 - ข. จะทำเต็มความสามารถเมื่อคิดว่างานนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน
 - ค. ทำเพียงให้เสร็จ ๆ เท่านั้น เพราะไม่ใช่งานของนักเรียนเอง
-

ภาคผนวก ค

1. ตารางแสดงคะแนนจากการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง
2. ตารางแสดงคะแนนการหาค่าภาพแบบทดสอบและแบบสอบถาม

ตาราง 10 แสดงคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและ
หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D
1	3	8	5	21	4	16	12
2	3	14	11	22	4	17	13
3	1	16	15	23	5	8	3
4	3	10	7	24	3	19	16
5	3	11	8	25	3	20	17
6	3	16	13	26	4	17	13
7	4	12	8	27	2	21	19
8	4	16	12	28	3	10	7
9	2	10	8	29	5	7	2
10	3	19	16	30	2	13	11
11	5	29	24	31	2	11	9
12	6	11	5	32	4	6	2
13	5	17	12	33	3	21	18
14	5	20	15	34	4	18	14
15	6	19	13	35	4	11	7
16	2	12	10	36	5	10	5
17	4	13	9	37	4	10	6
18	6	13	7	38	6	18	12
19	3	9	6	39	3	16	13
20	3	12	9	40	11	9	-2

$$D = 410$$

$$MD = 10.25$$

ตาราง 11 แสดงคะแนนความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและ
หลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D
1	3	10	7	21	3	5	2
2	4	8	4	22	2	10	8
3	10	15	5	23	3	7	4
4	11	16	5	24	3	9	6
5	5	13	8	25	1	8	7
6	3	13	10	26	3	5	2
7	4	18	14	27	1	7	6
8	8	17	9	28	4	11	7
9	5	13	8	29	2	7	5
10	5	12	7	30	1	8	7
11	12	16	4	31	3	7	4
12	3	7	4	32	4	11	7
13	6	15	9	33	3	8	5
14	10	19	9	34	3	10	7
15	3	13	10	35	5	7	2
16	5	18	13	36	3	8	5
17	4	17	13	37	1	10	9
18	1	10	9	38	1	6	5
19	4	9	5	39	4	14	10
20	4	13	9	40	2	10	8

$$D = 278$$

$$MD = 6.95$$

ตาราง 12 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและ
หลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D
1	55	54	-1	21	70	77	7
2	81	90	9	22	71	76	5
3	87	97	10	23	66	74	8
4	63	67	4	24	64	81	17
5	65	64	-1	25	74	98	24
6	86	90	4	26	64	75	11
7	81	90	9	27	73	80	7
8	89	92	3	28	71	84	13
9	77	76	-1	29	60	60	0
10	63	63	0	30	55	52	-3
11	80	83	3	31	58	68	10
12	73	75	2	32	61	68	7
13	84	90	6	33	67	60	-7
14	81	81	0	34	68	64	-4
15	80	88	8	35	69	70	1
16	78	79	1	36	67	64	-3
17	74	88	14	37	63	64	1
18	74	84	10	38	68	72	4
19	76	95	19	39	70	75	5
20	73	91	18	40	70	73	3

$$\sum D = 223$$

$$MD = 5.58$$

ตาราง 13 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลองและ
หลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D
1	78	76	-2	21	75	80	5
2	83	76	-7	22	69	64	-5
3	76	81	5	23	72	76	4
4	94	94	0	24	73	78	5
5	78	77	-1	25	55	66	11
6	74	78	4	26	74	88	14
7	82	88	6	27	82	89	7
8	74	75	1	28	85	82	-3
9	69	84	15	29	67	56	-11
10	77	78	1	30	82	76	-6
11	84	79	-5	31	83	88	5
12	73	82	9	32	75	81	6
13	80	82	2	33	76	76	0
14	77	84	7	34	88	87	-1
15	76	94	18	35	75	75	0
16	81	92	11	36	76	63	-13
17	90	96	6	37	73	78	5
18	75	66	-9	38	56	64	8
19	55	65	10	39	84	80	-4
20	80	73	-7	40	83	78	-5

$$D = 86$$

$$MD = 2.15$$

ตาราง 14 แสดงคะแนนหุขสัมพันธ์ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D
1	26	25	-1	21	29	31	2
2	33	33	0	22	30	34	4
3	37	38	1	23	30	30	0
4	38	38	0	24	33	37	4
5	24	23	-1	25	33	33	0
6	25	25	0	26	34	39	5
7	36	38	2	27	32	34	2
8	33	33	0	28	23	24	1
9	26	29	3	29	24	30	6
10	33	33	0	30	13	15	2
11	28	31	3	31	29	28	-1
12	32	36	4	32	32	35	3
13	35	37	2	33	27	27	0
14	35	36	1	34	28	39	11
15	40	40	0	35	28	25	-3
16	32	33	1	36	26	29	3
17	38	40	2	37	18	17	-1
18	38	39	1	38	20	22	2
19	33	37	4	39	40	40	0
20	33	35	2	40	31	40	9

$$D = 73$$

$$MD = 1.82$$

ตาราง 15 แสดงคะแนนบุคลิกสัมพันธ์ก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D	เลขที่	ก่อนทดลอง	หลังทดลอง	D
1	36	36	0	21	40	35	-5
2	40	39	-1	22	39	37	-2
3	37	39	-2	23	39	40	1
4	38	40	2	24	38	38	0
5	38	39	1	25	40	40	0
6	36	37	1	26	37	40	0
7	38	38	0	27	40	40	0
8	38	39	1	28	31	31	0
9	35	40	5	29	29	34	5
10	38	37	-1	30	40	39	-1
11	40	38	-2	31	40	40	0
12	38	39	1	32	32	36	4
13	38	38	-1	33	38	39	1
14	37	38	1	34	36	38	2
15	38	34	-4	35	32	37	5
16	39	37	-2	36	40	38	-2
17	39	40	1	37	37	34	-3
18	38	39	1	38	26	30	4
19	29	32	3	39	39	36	-3
20	38	38	0	40	39	40	1

$$D = 14$$

$$MD = .35$$

ตาราง 16 แสดงคุณภาพทั้งฉบับของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
และแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์

แบบสอบถาม	N	K	$\bar{X}$	S^2	rtt
วัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ	80	20	73.17	160.46	.95
วัดมนุษยสัมพันธ์	80	20	29.58	43.14	.84

N จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

K จำนวนข้อสอบ

ตาราง 17 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
จำนวน 20 ข้อ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t
	$\bar{X}$	S^2_H	$\bar{X}$	S^2_L	
1	4.20	0.48	2.85	0.47	6.24
2	4.25	1.01	2.50	0.89	5.83
3	4.30	0.53	2.75	0.82	6.20
4	4.20	0.37	2.85	1.39	4.65
5	4.10	0.83	2.95	0.57	4.42
6	4.80	0.16	3.00	1.73	6.00
7	3.65	0.55	2.30	0.32	6.75
8	4.75	0.19	3.05	0.57	8.94
9	4.40	0.25	3.50	0.57	4.50
10	4.30	0.43	2.55	0.89	7.00
11	4.40	0.56	3.15	0.97	4.62
12	4.15	0.45	2.70	0.53	6.59
13	4.40	0.56	2.95	0.47	6.59
14	4.50	0.47	2.70	0.37	9.00
15	4.45	0.41	3.45	0.47	5.00

ตาราง 17 (ต่อ)

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t
	$\bar{X}$	S^2_H	$\bar{X}$	S^2_L	
16	4.05	0.78	2.40	0.77	6.11
17	4.90	0.09	3.45	1.20	5.80
18	4.40	0.46	2.80	0.58	7.27
19	4.70	0.43	2.70	0.85	8.00
20	4.60	0.35	2.80	1.22	6.42

ตาราง 18 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์
จำนวน 20 ข้อ

ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		t
	$\bar{X}$	S^2_H	$\bar{X}$	S^2_L	
1	1.90	0.09	1.30	0.43	3.75
2	1.95	0.05	1.05	0.68	4.73
3	1.95	0.05	1.00	0.42	6.33
4	1.90	0.09	1.20	0.48	4.39
5	1.95	0.05	1.35	0.66	3.33
6	1.90	0.09	0.95	0.57	5.27
7	1.90	0.09	1.10	0.93	3.63
8	1.80	0.16	1.00	0.21	4.00
9	1.55	0.26	0.85	0.34	4.11
10	1.95	0.05	1.25	0.61	3.88
11	2.00	0.00	1.50	0.36	3.84
12	1.90	0.09	0.95	0.68	5.00
13	2.00	0.00	1.30	0.53	4.37
14	1.85	0.13	1.05	0.47	4.70
15	1.80	0.16	1.00	0.42	4.70
16	1.75	0.19	0.90	0.41	5.00
17	1.55	0.68	0.65	0.02	5.00
18	1.55	0.36	0.60	0.35	5.27
19	1.70	0.22	0.70	0.43	5.55
20	1.75	0.19	0.80	0.62	4.75

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางณอมศรี

เกิดวันที่

สถานที่เกิด

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

ตำแหน่งงานปัจจุบัน

สถานที่ทำงานปัจจุบัน

ประวัติการศึกษา

พ.ศ 2521

พ.ศ 2525

พ.ศ. 2535

ชื่อสกุล เหลาหา

9 เดือนพฤศจิกายน พุทธศักราช 2502

อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด

โรงเรียนสาวะถีพิทยาสรรพ์ ตำบลสาวะถี อำเภอเมือง
จังหวัดขอนแก่น 40000

อาจารย์ 1 ระดับ 4

โรงเรียนสาวะถีพิทยาสรรพ์ ตำบลสาวะถี อำเภอเมือง
จังหวัดขอนแก่น 40000

มัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนร้อยเอ็ดวิทยาลัย

กศ.บ. (วิชาเอก ภาษาอังกฤษ) จาก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร

กศ.ม. (วิชาเอก การมัธยมศึกษา การสอนภาษาอังกฤษ)

จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
และมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วย
วิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

บทคัดย่อ
ของ
ถนอมศรี เหลาพา

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการมัธยมศึกษา
กุมภาพันธ์ 2535

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน แรงจูงใจ ในการเรียนภาษาอังกฤษและมนุษยสัมพันธ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนด้วย วิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์กับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ได้แก่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2534 โรงเรียนสวະถิพิทยาสรรพ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 80 คน ซึ่งแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 40 คน ดำเนินการโดยใช้แบบแผน การทดลองแบบ Non-Randomize Control Group Pretest - Posttest Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนด้วย วิธีตามคู่มือครู ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 18 คาบ คาบละ 50 นาที โดยใช้เนื้อหาเดียวกัน

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลอง ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางการ เขียน แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดมนุษยสัมพันธ์ จากนั้นนำ คะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ โดยใช้ $t - test$ Differences Score

ผลการทดลองปรากฏว่า

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีความสามารถทางการเขียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .01
2. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีกระบวนการเขียนของเฮวินส์ กับนักเรียนที่ ได้รับการสอนด้วยวิธีตามคู่มือครูมีมนุษยสัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA III STUDENTS' WRITING ABILITY, MOTIVATION
IN LEARNING ENGLISH AND HUMAN RELATIONS THROUGH HEWINS'S WRITING
PROCESS METHOD AND METHODS IN THE TEACHER 'S MANUAL

AN ABSTRACT
BY
THANOMSRI LAOHA

presented in partial fulfillment of the requirments for the Master
of Education degree in the Secondary Education
at Srinakharinwirot University

February 1992

The purpose of this study was to compare Mathayom Suksa III students' writing ability , motivation in learning English and human relations through the Hewins's writing process method and methods in the Teacher 's Manual.

The subjects were 80 Mathayom Suksa III students in the first semester of 1991 academic year of Sawateepitayasun School, Ampur Muang, Khon Kaen. The Non - randomized control group pretest - posttest design was used in the experiment. The experimental group was instructed through the Hewins's writing process method, whereas the control group was instructed through the methods in the Teacher's Manual. Each group was instructed with the same contents for eighteen 50 minutes' periods.

The writing ability test ,the motivation test and the human relations test administered by the reseacher were used in the study. The score of the writing ability test, motivation test and human relations test were statistically analyzed by the t - test Difference Score.

The result indicated that :

1. The writing ability between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.
2. The motivation in learning English between the experimental and control groups was significantly different at the .05 level.
3. The human relations between the experimental and control groups was significantly different at the .01 level.